

1963

DJURGÅRDAREN

en
kontaktpunkt
som ger

Genom samarbetet mellan sparbankerna och Sparbankernas Bank kan Ni utnyttja en rad banktjänster i de närmare 1700 sparbankskontoren över hela landet. Ni kan t.ex. ordna

- fondaffärer
- inlösen av utlottade och uppsagda obligationer
- inlösen av vinster på premieobligationer och penninglotter
- diskontering av ej förfallna premieobligationsvinster
- köp och försäljning av resevaluta samt andra valutauppdrag.

Sparbankerna är vid valutaaffärer ombud för Sparbankernas Bank

- inkasso- och utbetalningsuppdrag
- bankgiro
- inlånings- och utlåningsfrågor
- slutlig finansiering av bostadsproduktion genom Sparbankernas Inteckningsaktiebolag
- långfristig utlåning för olika kommunala ändamål genom Kommunkredit — ett nytt initiativ från sparbankerna.

större resurser över hela fältet

Äntligen en modern familjebil med god plats för fem — och till rätt pris.

*en fantastisk succé för nya**

FORD CONSUL CORTINA

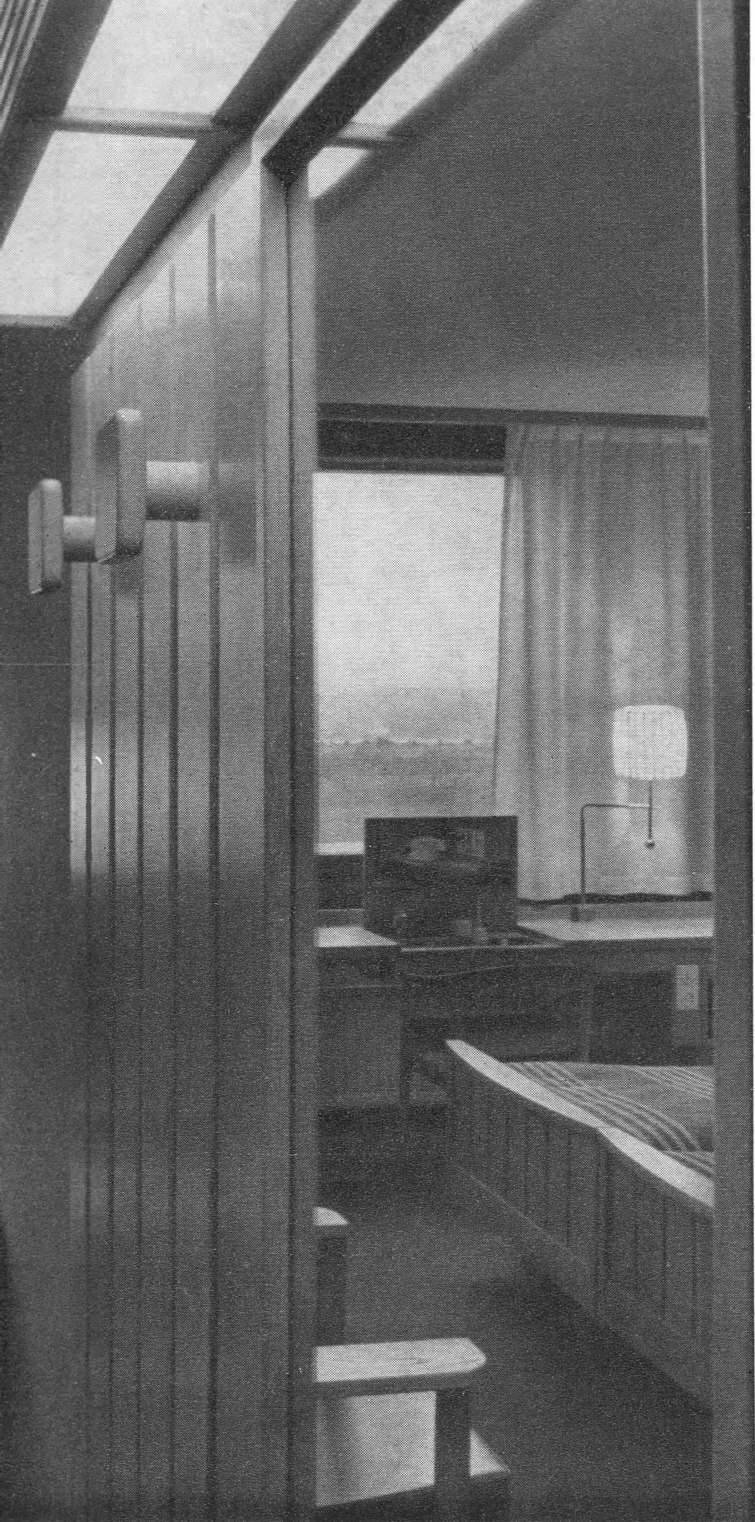
WIKLUNDS

(säljer hela FORD-programmet, person- skåp- och lastvagnar)

STRANDVÄGEN 1
RÅDMANSGATAN 46
RINGVÄGEN 11
KOMMENDÖRSG. 39

Tel. vxl.
63 15 20

STOCKHOLMSVÄGEN 100—102, ROSLAGS-NÄSBY
Tel. 58 26 00, 58 47 08.
HUDDINGEVÄGEN 400, ÖRBY, tel. 99 59 90.
KRUKMAKARGATAN 5, tel. 63 15 20.
INDUSTRIGATAN 5, tel. 52 13 25.

— bo bra och ät gott
på moderna

RESO HOTELL

STOCKHOLM HOTELL MALMEN

Restaurang, musik dagligen, stor festvåning, tel. 22 60 80. Medborgarplatsen. T-bana.

HOTELL BROMMA

Musik dagligen, restaurang, festvåning och klubblokaler. Telefon 25 29 20. Intill T-banestationen Brommaplan.

HOTELL KRISTINEBERG

Musik dagligen, restaurang och intim gillestuga. Telefon 52 01 05. Intill Kristinebergs T-banestation.

HOTELL CONTINENTAL

Nytt modernt, intill Centralstationen. Kafé, bar, restaurang. Telefon 24 40 20. T-bana.

MALMÖ

HOTELL ARKADEN
Kontinentalt storhotell, restaurang, bar, festvåning, garage, centralt läge. Telefon 753 00.

JÖNKÖPING

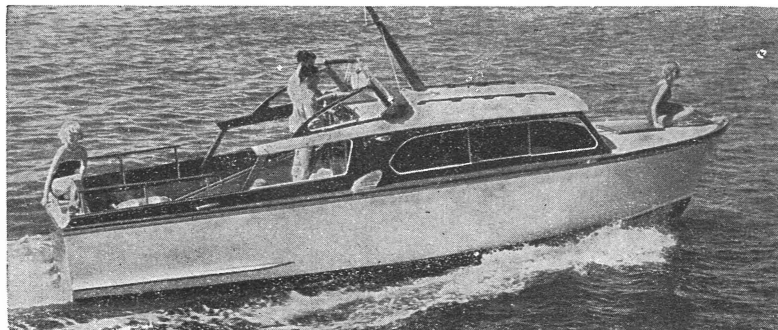
HOTELL PORTALEN
Telefon 182 00. Öppnar i höst.

GÖTEBORG

HOTELL OPALEN
Öppnar våren 1964.

KOMFORT och FART

— två krav på dagens båt

STORÖ 8,55×2,80 m, tjugisig motorkryssare med ljus rymlig ruff, 4 kojplatser, WC, kylskåp, pentry och dinett, självlänsande sittbrunn med goda utrymmen. Motorer: 2 st. Volvo-Penta BB 100, ca 22 knop.

MAHOGNYBÅTAR

BERGÖ 7,80×2,54 m, 4 kojplatser, WC, garderob och byrå, lanternor, elektrisk länsump, dynor, bord, Volvo-Penta BB 100, ca 16 knop.

SOLÖ 7,25×2,25 m, Sveriges populäraste ruffbåt, Volvo-Penta BB 70, ca 17 knop eller fotogenmotor MB18F ca 16 knop.

FORTUNA 7,0×2,40 m, cabinmotorbåt, Volvo-Penta BB30F, ca 13 knop.

AQUA-FALKEN 5,60×2,10 m, snabb, tjugisig passbåt med Volvo-Penta Aquamatic, 24—31 knop.

LILL-KOBHEN 4,60×1,75 m, öppen rodd- och utombordsbåt, sjövärdig, rymlig, 4—18 hk utbordare.

RBIIM 4,70×1,75 m, rodd- och utombordsbåt, rymlig och säker. 4—14 hk.

RBIM 4,20×1,60 m, rodd- och utombordsbåt. 4—8 hk.

FURUBÅTAR

RB II, roddbåt 4,70×1,75 m, rymlig rodd- och utombordsbåt för 4—14 hk.

RB I, roddbåt 4,20×1,60 m, 4—8 hk.

RE II, roddeka 4,0×1,50 m, 2—4 hk.

RE I, roddeka 3,60×1,45 m, lämplig släpbåt.

GLASFIBERBÅTAR

RIVÖ 5,50×1,90 m, spetsgattad med för- däck, fenderlist, inbyggda flyttankar, Volvo-Penta C 23.

CATALINA 6,0×2,30 m, ruffbåt med pentry och garderob, rymlig och sjösäker, Volvo-Penta Aquamatic 26 knop.

OCKELBO C-18 5,60×2,05 m, cabinbåt med båt med V-botten, panoramaruta, Telegarderob och skåp, Volvo-Penta Aquamatic 31 knop.

OCKELBO T-15 4,50×1,75 m, snabb passbåt med V-votten, panoramarutan, Teleflexstyrning, förar- och aktersäte med sitt- och ryggdynor, flyttankar. 18—45 hk.

OCKELBO T-13 3,95×1,57 m, V-botten, panoramaruta, flyttankar, rattstyrning. 14—28 hk.

OCKELBO B-14 4,15×1,50 m, den verkligt underhållsfria båten med durkar av teak. 4—14 hk.

OCKELBO B-11 3,35×1,45 m, durk av teak. 4—8 hk.

CAVALIER 4,35×1,65 m, inredning av mahogny, elegant Marieholmsbåt. 4—14 hk.

MONARITA 4,0×1,60 m, inredning av mahogny, idealisk för Crescent 8 hk.

LILL-MONARITA 3,30×1,43 m, inredning av mahogny, Crescent 4 eller 8 hk.

MOTORER

Volvo-Penta marinmotorer 6—200 hk
SCOTT — CRESCENT — SEAGULL

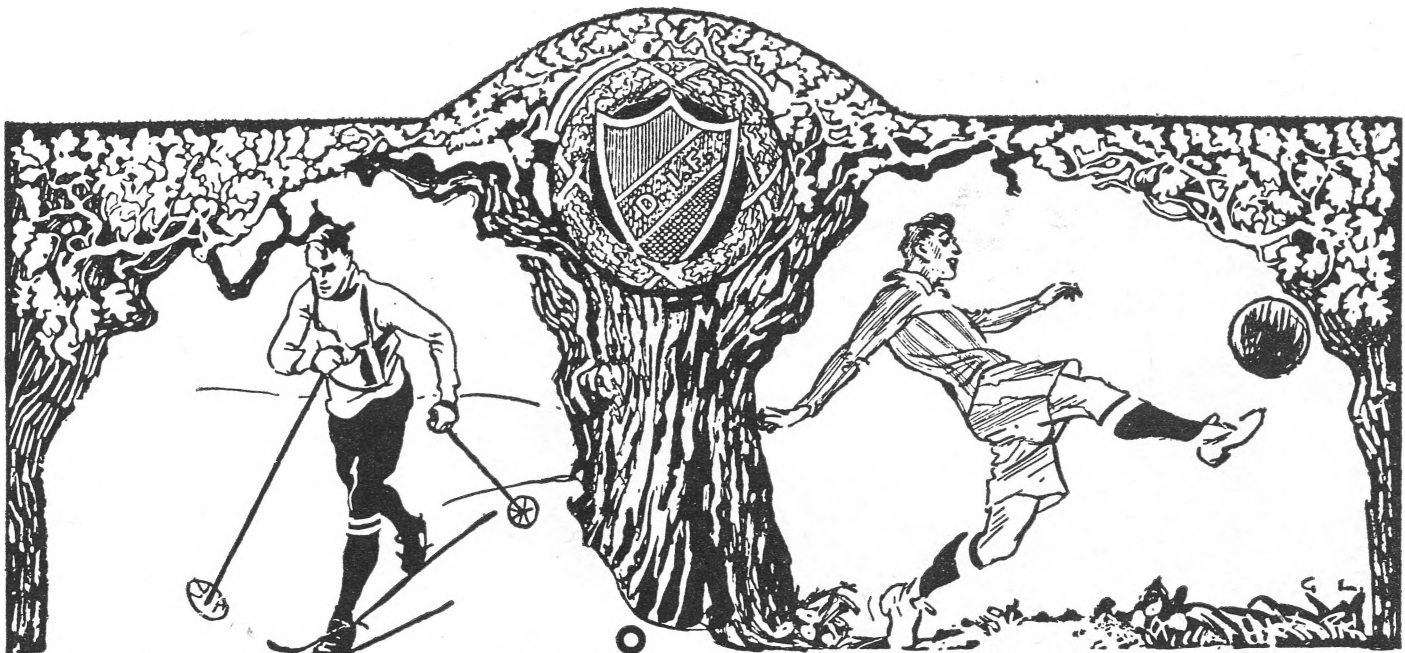
Vi tar gärna Er gamla båt eller motor i utbyte och kan erbjuda Er förmånliga betalningsvillkor

GÖSTA BERG

Regeringsgatan 20
Stockholm
Tel. 23 04 65

Ponton
Djurgårdsbron
Tel. 60 73 30

Serviceverkstad:
Nysåtravägen 8, Lidingö
Tel. 66 28 05, 06, 07

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST

ÅRGÅNG 1963

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

Djurgårdens Idrottsförening

en hälsokälla — en produktionsfaktor

Om man som ordförande i Överstyrelsen betraktar de 17 sektionerna och deras arbete och insatser i stort, utgör det hela ett ganska brokigt lappträcke.

En del sektioner sysslar med lagidrott helt och hållet. Andra sektioner sysslar huvudsakligast med individuell idrottsutövning. De olika sektionerna arbetar fristående från varandra. Sammanhållningen sker via Överstyrelsen, som bland annat ansvarar för ekonomin.

Vårt gemensamma hem — eller riktigare uttryckt — vårt huvudkontor, är Stadion. Tyvärr kan inte alla sektioner få sina träningslokaler förlagda där, vilket skulle vara önskvärt och skulle öka kontakten mellan klubbmedlemmarna. Vi har aldrig tidigare haft så många medlemmar som nu. I år har vi passerat siffran 3.000 betalande och är utan tvekan landets största idrottsklubb.

Hur gör man för att ta hand om 3.000 klubbansatser? Ja, det är inte så lätt att svara positivt på den frågan. Vårt stora problem — och det gäller även andra stockholms-klubbar — är bristen på sporthallar och fotbolls-, ishockey- och bandyplaner.

Å ena sidan har det i detta land aldrig tidigare investerats så mycket pengar i hallar och konstfrusna banor som just nu. Å andra sidan har tillskottet här i Stockholm inte motsvarat den idrottande ungdomens behov. Om man ser på området norr om Slussen (100.000—150.000 invånare) finner man inte någon inomhushall, som ger möjlighet till differentierat idrottsutövande. Är underlaget för litet eller finns det inte tomtmark?

Det som mest förvånar mig är den goda tillgång på ledare som klubben har. Och det kommer dessutom ständigt nya. En del av dessa ledare ägnar hela sin fritid åt föreningens ungdomar. Det finns ledare som ägnar mellan 30—50 timmar per vecka nästan hela året om utan ett öres gottgörelse. Ofta förekommer det däremot att de får göra utlägg när medlen i kassan är slut.

Djurgårdens Idrottsförenings framgångar hänger intimt samman med dess ledares insatser och jag vill till dessa, vilka inte

VÅR OMSLAGSPOJKE

är centern på fotbollsskutan, Leif Eriksson, som symboliskt bringat en motståndare på fall och ångar vidare mot målet. På omslagets baksida ser vi naturligtvis baksidan av Leffe Eriksson, sedan han nått målet och fått anledning att jubla.

alltid får ta del av de aktivas medaljskörd och berömmelse, uttrycka min stora beundran och mitt varma tack för deras insatser. Varför belönas eller uppskattas inte dessa oavlönade, uppoffrande medborgare av sambället?

Om man ändå kunde räkna ut vad sambället tjänar genom våra ledares arbete i idrottens tjänst genom minskad hälsovård

och socialvård. Vad kostar inte varje ungdom som kommit på sned i vårdkostnad och förlorad produktion. Skulle det inte löna sig för sambället att satsa mer på friskvård? Skulle det inte löna sig för kommunen att bygga en fullständig sportball åt vardera AIK, Hammarby och Djurgården och dessutom svara för driftskostnaderna?

Är det en orimlig tanke att man lägger ner lika mycket pengar på friskvård som på sjukvård? Är det en sund tanke eller bara sjuklig humor att betala dubbelt så mycket för friskvård som för sjukvård?

Åke Carlsson

Långa benet före — Hasse Nilsson har gjort en högst lyckad entré i Djurgårdens fotbollsledja och trots att han inte varit »radiostyrd», har han haft lätt att hitta till målet. Här har han tvingat ned Norrköpings landslagshalva Åke »Bajdoff» Johansson på knä. Men det är inte symboliskt för förhållandet mellan våra klubbar. Än så länge bibehåller Norrköping sin vana att få Djurgården på knä.

Allsvensk fotboll över 40 dar i sträck

Det är åtskilliga poäng som Djurgården under årens lopp plockat ihop i den allsvenska fotbollen. När Leffe Eriksson i våras satte i gång kulan på Ryavallen i Borås mot Elfsborg (1—1), innebar det att Djurgården sparkade i gång sin 386:e allsvenska match. Under de 17 år vi haft nöjet tillhöra den allsvenska societeten har Djurgården alltså spelat 385 matcher à 90 minuter. Detta gör närmare 580 timmars sparkande fram och tillbaka eller över 40 dagar i följd med en 12-timmars arbetsdag.

Av de 385 matcherna hade vi vunnit 157 och förlorat 143, medan 85 slutat oavgjorda. I målsiffror innebar det 725—668 och det hade gett oss 399 poäng. Den poäng Djurgården inledde 1963 års säsong med att ta mot Elfsborg innebar alltså vår 400:e poäng. Tack Leffe Skiöld, som gjorde vårt enda mål, och tack Arne Arvidsson, som med ett par prakträddningar gjorde att vi inte fick stryk. Tack alla ni andra också!

Nu spelar vi alltså för 18:e gången i

allsvenskan, och då kan det säkert vara av intresse att erinra om våra placeringar i de tidigare sammanhangen. Däribland finns två guldplatser.

Så här har vi placerat oss i allsvenskan:

1926—27:	11:e plats.
1936—37:	11:e plats.
1945—46:	10:e plats.
1946—47:	9:e plats.
1947—48:	11:e plats.
1949—50:	8:e plats.

Årsmöte

Djurgårdens Idrottsförenings årsmöte för 1963 har fastställts till tisdagen den 22 oktober kl. 19.30 med alternativ dag onsdagen den 23/10. Mötesplats som vanligt: Gillet.

(Meddelas i presslägningsögonblicket av Åke Erixon)

1950—51: 6:e plats (första gången på övre halvan!)

1951—52: 7:e plats.

1952—53: 3:e plats (första gången medaljplats!)

1953—54: 6:e plats.

1954—55: 1:a plats (guld!)

1955—56: 3:e plats.

1956—57: 5:e plats.

1957—58: 3:e plats.

1958—59: 1:a plats.

1960: 11:e plats.

1962: 2:a plats.

Hållfasta spelare

I senaste allsvenskan hade vi fem hållfasta spelare, som medverkade i samtliga 22 matcher, nämligen Lars Arnesson, Leif Eriksson, Jan Karlsson, Hans Mild och Leif Skiöld. Närmast med 21 matcher kom Arne Arvidsson, Lars Broström, Hans Karlsson och Gösta Sandberg. En enda gång behövde alltså reservmålvakten Ronney Pettersson rycka in i tjänst, och det gjorde han genom att hålla nollan mot Degerfors (3—0). Tryggt att veta att Ronney finns till.

PS.

Den allsvenska våren

Det blev en betydligt mer mödosam vår än vi tänkt oss i samband med de allsvenska övningarna, och ett tag befann sig vårt lag riktigt i den s.k. hetluften. Det tog emellertid upp sig, och sommarsemestern kunde börja avnjutas från den position, som en 7:e plats i storserietabellen innebär. Alltid något. Så här var läget, när spelet blåstes av den 16 juni:

Norrköping ..	11	7	4	0	25—9	18
AIK	11	6	3	2	16—12	15
Degerfors	11	7	0	4	21—11	14
Göteborg	11	5	3	3	18—10	13
Hälsingborg ..	11	4	4	3	17—19	12
Malmö FF ...	11	4	3	4	20—16	11
Djurgården ..	11	4	3	4	12—14	11
Hammarby ...	11	3	3	5	23—27	9
Örebro	11	2	5	4	10—14	9
Örgryte	11	4	0	7	12—18	8
Elfsborg	11	3	1	7	14—22	7
Halmia	11	1	3	7	12—28	5

Brottarna tog våra senaste men inte sista SM!

När det här skrives har Djurgården återigen haft tillfälle öka på skörden av SM-tecken. Nu senast var det våra brottare som skötte sig så perfekt, att det blev två SM-titlar, och det var alldeles särskilt roligt för sektionsbasen Lennart Öberg med tanke på att han i samma veva gick att fylla 50 år. Bättre present kunde jag inte fått, sa' Lennart, och då blev han ändå uppvaktad med en guldklocka... Att Djurgården samtidigt blev bästa klubb i SM-brottningen — det gällde fristilen — gjorde inte dagen sämre för Lennart och hans kamrater i styrelsen. För övrigt kunde vi ju fått tre SM-titlar, om inte några gram för mycket på vågen gett mästerskapet åt "fel" man.

Starkt i alla fall av Djurgården att avsluta detta vinterkvartal med en sådan slutspurt. Tidigare hade vi plockat hem Sveriges kanske mest svår vunna SM-titel (vid sidan av fotbollen förstås) och vunnit ishockeymästerskapet. Sedan kom våra boxare med ett svep på tre mästerskap, våra florettfäktande damer ville inte vara sämre utan tog lagmästerskapet och så fyllde slalom, tennis och brottning i med ett antal titlar med följd att Djurgården utan vidare kunde utropas som vinterns mästar klubb nr 1.

Och därmed är vi ännu närmare att nå jubileumsåret med 300 SM-titlar. I förra numret av Djurgårdaren (1962) kunde vi redovisa det 278:e mästerskapet genom Kathinka Frisk i störtlopp. Sedan har följt 15 nya mästerskap. Och vad har vi då inte haft snudd på... Tänk bara på fotbollen, som in i det sista höll på att rulla förbi Norrköping i den allsvenska guldstriden!

Vi står nu med 293 SM-titlar. Det är 7 kvar till 300. Ett mål att sträva mot kanske till vårt 75-årsjubileum...

De senaste SM-titlarnas erövrare är dessa:

Nr 279: J. E. Lundqvist, Tennis, utomhus, herrsingel, 1962.

Nr 280: I. Ingvarsson, Tennis, utomhus, herrdubbel, 1962.

Nr 281: Fäktning, Florett, Damer, Lag, 1962, E. Eckerbom, G. Tollbom, C. Wahlberg.

Nr 282: Ishockey, lag, 1963. T. Björkman, H. Stergel, L. Björn, R. Stoltz, O. Malmberg, E. Wingren, G. Sandberg, S. Johansson, Å. Rydberg, L. Skiöld, H. Mild, C. G. Öberg, K. Thulin, R. Berggren, O. Fallby, K. Svensson, G. Westerlund.

Nr 283: H. Pincoff, Boxning, flugvikt, 1963.

Nr 284: O. Ljungqvist, Boxning, lätt weltersvikt, 1963.

Nr 285: T. Pollex, Boxning, mellanvikt, 1963.

Nr 286: K. Frisk, Skidor, storslalom, damer, 1963.

Nr 287: J. E. Lundqvist, Tennis, inomhus, herrdubbel, 1963.

Nr 288: J. Josefsson, Tennis, inomhus, herrdubbel, 1963.

Nr 289: J. E. Lundqvist, Tennis, inomhus, herrsingel, 1963.

Nr 290: I. Ingvarsson, Tennis, inomhus, mixed, 1963.

Nr 291: M. Zacharias, Tennis, inomhus, mixed, 1963.

Nr 292: E. Westerby, Brottning, fri stil, bantamvikt, 1963.

Nr 293: G. Rönn, Brottning, fri stil, tungvikt, 1963.

Lill-Einar störst

Vi är på väg mot vårt 300:e SM. Alltjämt håller Einar Olsson, vår genom tiderna störste skidkung, ledningen i ranglistan med inte mindre 16 mästartitlar, varav några erövrades på fotbollsplanen. Närmast kommer brottningens stora lilla stjärna, Edvin Vesterby, som är av ungefär samma behändiga format som Lill-Einar, och på tredje plats hittar vi Elisabeth Thorson, pingisflickan, som i likhet med Lill-Einar numera vilar på lagrarna. Endast brottar-Edvin kan tänkas gå fram i toppen, där de bästa är just nu:

- 16 Einar Olsson, skidor, fotboll,
- 14 Edvin Vesterby, brottning,
- 13 Elisabeth Thorsson, bordtennis,
- 13 Björne Mellström, bordtennis,
- 9 Harald Hedjersson, skidor,
- 9 Signhild Tegner, bordtennis,
- 9 Lars Björn, ishockey,
- 9 Sven Johansson, ishockey, fotboll,
- 8 Gösta Sandberg, ishockey, fotboll.

STATY FÖR LÅNG OCH TROGEN TJÄNST?

Jag skulle gärna vilja föra till torgs några synpunkter, som jag hoppas kan intressera alla i vår stora förening.

Det finns lyckosökare över allt och inte minst inom idrotten förekommer det typer, som är ute och vädrar efter förmåner. Nästan ständigt är det samma "hoppjerkor" som är aktuella när det blir dags att "skriva på". Då vädrar de sin chans, då bjuder de ut sig till högstbjudande. En motbjudande trafik. Ofta händer det väl också att hoppjerkorna går på en nit och får nöja sig med vardagsmaten i den ursprungliga klubben.

Som motvikt till detta flyktiga folk, som aldrig lärt sig känna trivseln i en riktig kamratlig idrottskrets, har vi våra trotjänare, som visserligen gärna tar ut de förmåner som finns att ta ut men som aldrig skulle tänka på att byta idrottskrets förrän den dag de inte längre har något att ge och måste söka sig till en mindre pressande tävlingstakt, där de kan hänga med. I ett sådant läge är det väl inte så mycket att säga om de på ålderns höst ger sig i väg för att så länge det är möjligt få känna litet av tävlingshetsen och spänningen.

Det har då och då förts fram förslag att på något sätt premiera dessa trotjänare, och som motvikt till "hoppjerkorna" vore det väl på sin plats att räkna t.ex. en 10-årig tjänst i främsta linjen som kvalificerande till en ordentlig belöning. Den kan givetvis bestå i att vederbörande får sin staty avtäckat i klubb-

rummet och därtill löfte om friplåtar livet ut på Djurgårdens matcher och del i en rullstol för att kunna komma i väg på alla dessa matcher. Men en belöning för trogen tjänst kan också bestå något att mera ta i. Varmed inte direkt menas en Pro Patria-medalj i guld och inte heller en guldklocka. Det finns ju andra värden.

Är det inte något att tänka på?

Djurgårdare utan staty

Jo visst är det något att fundera över. Vi har åtskilliga trotjänare, som betydligt oerhört mycket för Djurgårdens storhetstid, och därvidlag skall inte heller våra ledare glömmas. Deras långa och trogna tjänst är ju grunden till att de stora stjärnorna kan producera sig och sprida glans över oss.

En trohetspremie efter 10 år — det är kanske något att tänka på.

Redaktionellt

VÄLKOMNA MED BIDRAG...

Så är det alltså dags för en ny årgång av Djurgårdaren. Årgång 1963. Åtskilligt har hänt sedan sist. Det mesta som hänt oss har väl återspeglats i de stora tidningarnas många spalter, men hur ljuvligt är det väl inte att återuppliva ett och annat. Hur läget ser ut just nu, då detta nummer av vår gamla fina tidskrift kommer ut, vet inte redaktören. Det går så fort allting nu för tiden. Ena veckan uppe i toppen, nästa vecka nere i bottenavdelningen. Det är inte lätt att sja om framtiden och därför skall detta nummer mest handla om vad som redan hänt. Varjämte man uttalar en liten förhoppning om att det skall hända mycket trivsamt att skriva om i nästa årgång.

Vi har nöjet av många medarbetare i det här numret av »Djurgårdaren», men det skulle ha kunnat vara många flera som vässat sina pennor för att därmed hålla sina löften. Men som så ofta förr har redaktören fått vänta förgäves på många utlovade bidrag. Alla är så entusiastiska i början, men sedan tycks det ta emot och oftast skyller man på att »jag har så svårt att skriva». En klen ursäkt tycker vi alla som skrivit ihop det här numret. Redaktören tackar alla trevliga medarbetare. De sektioner, som är mer sparsamt behandlade den här gången, är själva orsaken härtill i och med att de trots påstötningar inte lämnat några rapporter. Bättring önskas nästa år!

På förekommen anledning har föreningens överstyrelse ansett det nödvändigt att svara för annonsupptagningen i detta nummer av vår tidskrift. Det har bl. a. medfört den fördelen, att vi inte behövt betala ut några provisioner. Som en särskilt kvalificerad annonsman har Rolf Theblin framträtt och han är således främsta anledningen till de flesta av numrets prydliga annonser.

När vi på redaktionen tyckte att vi ville presentera denna yngling litet närmare för den stora Djurgårdsfamiljen, slog han ifrån sig med bäge händerna och sa kort och gott:

»Det finns inget att berätta. Jag började min idrottsbana med att spela stenkula och blev sedan pingisspelare. Det är allt, men jag har hela tiden gillat Djurgården och längtat efter att få ett medlemskort till den blårandiga familjen, och det fick

jag för några år sedan. Nu hör jag till dem som lider mest. Fråga bara min fru! Jag är alldeles förstörd, när jag kommer hem från en fotbolls- eller ishockeymatch, men det är vansinnigt roligt. Som annonsman, ja det här är min debut. Det har varit en jobbig tid. Roligt att få göra en smula nytta.»

Mer ville Rolf inte berätta om sig själv. En blygsam och fin människa, som Djurgården redan haft stor glädje av och säkerligen kommer att få ännu större glädje av. Men tack även alla ni andra, som pysslat med tidningens annonser. Det är en viktig avdelning. **Redaktören.**

REDAKTIONEN FÅR BERÖM

Inte så sällan kommer det mycket vänliga brev till Djurgårdarens redaktion. Så här skrev till oss veteranen och trotjänaren Erik Pallin:

Broder Karl!

Tusen tack för Djurgårdaren, som det var så roligt att läsa, att jag då och då kom på mig under sträckläsningen att tro att jag läste Idrottsbladets julnummer. Lika väl som IB:s julnummer skulle väl vår tidning kunna säljas ute bland den stora allmänheten, men det är kanske en för stor apparat?

Ack så väl en sådan här tidning behövs för att påminna oss om DIF, om vad föreningen gjort och vad den gör. Tidningen är full av liv och lust. Det märks vem som hållit i redigeringsstrådarna. Det ligger ett ofantligt arbete bakom men jag skulle ändå velat ha något mera, nämligen namn och årtal på alla äldre bilder. Man

ANTI-VÄRVNINGSPAKTER

Djurgården, som tidigare träffat avtal med AIK om en anti-värningspakt gällande alla våra gemensamma idrotter, har numera även med Hammarby och Stockholmskamraterna träffat en motsvarande överenskommelse. För att en övergång skall kunna bli av, fordras först att vederbörande sektioner är överens om det hela och därefter att klubbarnas överstyrelser sanktionerar transaktionen. I så fall blir det »grönt ljus».

PROFFSISHOCKEY PÅ »HOVET»

Enligt en uppgift i Idrottsbladet har ett besök säkrats av ett transatlantiskt proffslag i ishockey, som i höst, troligen redan i september, framträder i Stockholm. Idrottsbladet garanterar evenemanget, och Arne Grunander ställer alla våra kanoner på skridskorna. Det borde kunna fylla Johanneshov från golv till tak. Alla vill gärna ha besked om proffsishockeyn sådan den produceras på andra sidan Atlanten verkligen är så fantastisk som alla rapporter vill göra gällande. Enligt sådana rapporter skall de vanliga VM-lag som Kanada låter sig representeras av i Europa vara rena söndagsskolelagen. Det här skall röra sig om rytande lejon.

KLOCKA EFTER 300 MATCHER

Efter att ha spelat minst 300 matcher i A-laget i fotboll hör det till traditionen att Djurgårdens spelare får en guldklocka. Naturligtvis är det inte många spelare, som åstadkommit en sådan räcka matcher i A-laget, men det har under årens lopp i alla fall dragit ihop sig till guldklockor för fem verkliga kämpar.

Karl-Erik »Cacka» Andersson

Gösta »Knivsta» Sandberg

Hasse Tvilling

Stig Tvilling

Arne Arvidsson

får ett stygn av självförebärelse för att man inte hjälpt till med en enda sak.

Ja, det är en härlig idrottsförening, vårt Djurgården, och nu mitt varmaste tack för allt arbete.

Med hjärtlig hälsning

tillgivne Erik Pallin.

*

Tack och hälsning tillbaka från oss alla djurgårdare.

*

Till oss skriver också Harry Näsström, kassör i Stockholm Ishockeyförbund:

Tack för årets ex. av DJURGÅRDAREN. Knappast någon annan klubbtidning har jag läst igenom och studerat så flitigt som denna och jag vill på det varmaste gratulera Dig till Ditt jobb. Som Du vet har jag själv i många år sysslat med samma jobb i SIK, och då jag säger ett hjärtligt grattis till Dig, så finns det underlag. Så skall en klubbtidning se ut! Tack!

Håll i gång - motto för Lill-Stöveln!

Håll i gång — så lyder tidens motto. Det kan också överflyttas till idrotten, och inte minst inom Djurgården har vi haft glädje av gossar, som verkligen förstått att hålla det hela i gång och hålla grytan kokande. Här tänker man då särskilt på ishockeyn. Den började litet försiktigt för vår del i höstas, och nog fanns det en viss anledning till oro och att spelarna kunde tänkas slumra in och tro att det gick att köra på halvfart och vinna ändå. Men redan i detta läge fanns det ett par spelare, som inte är födda med slumrande tävlingslust, och det var också dessa som höll upp tempot och till sist också fick alla andra med sig. Det är väl inte svårt att gissa att jag då närmast tänker på Lill-Stöveln Öberg och Hasse Mild.

Det är två spelare av den jagande typen. De ger aldrig upp, kommer alltid igen och kämpar till sista svett滴pen. För dem finns det inga hinder. De fightas av brinnande lust och de bryr sig inte om att ha en halvdålig dag... De tar alltid ut allt av sin förmåga, och framför allt kan de inte tänka sig att hålla igen. "Bara gno, bara gno" är deras paroll, och till sist måste även en till synes övermäktig motståndare ledsna på att upptäcka, att "Tjalle" och "Lill-Stöveln" alltid kommer igen. De erkänner aldrig att ett slag är förlorat förrän matchen är över och det inte finns mer att kämpa om. Och då är slaget oftast inte förlorat.

Ett leve för Godtemplarna...

När årets sista match i slutspelet var över i Göteborg, där Västra Frölunda ordentligt (6—1) satts på plats av Djurgården, samlades våra grabbar till en liten segerfest på Eggers. Det blev ett par skålar champagne i vandringspokalen — det hör till traditionen — och när middagen närmade sig sitt slut skulle det också hållas tal. Det var många som hade ett och annat att säga. Alla prisade alla och tyckte framför allt att Yngve Carlsson, vår tränare "Rappan", var extra värd att talas för. Lill-Stöveln Öberg förvånade också med att knacka i glaset för att säga några ord. Denne annars så tystlåtna och av många som "trumpen" ansedde djurgårdare förvånade ännu mer när han valde sitt ämne.

— Hör på grabbar, jag har verkligen något att säga och att vara särskilt glad över. Jag har nämligen just fått höra att Gävle Godtempare klarade sin plats i allsvenskan. Där har jag brorsan och där har jag mina gamla kompisar. Jag vet inte hur glad jag är att gänget kunde

greja sin plats och att vi därmed får möta dom även nästa år. Jag tycker att vi höjer ett leve för både min brorsa och för Godtemplarna.

Och så hurrade vi för dem också.

Sådan är Lill-Stöveln. Inte ens i sina största ögonblick glömmar han sitt ur-

sprung utan gläds över att de gamla kompisarna hänger med.

I fjol måste han tacka nej till att åka med Tre Kronor och bli världsmästare i Colorado Springs. Studierna måste gå före. I år kunde han hjälpa Tre Kronor och var ytterst nära att bli den avgöran-

Lill-Stöveln.

de mannen för att få VM-titeln att stanna kvar i Sverige. Men ett Stöveln-skott gick någon decimeter på fel sida om den tjeckiska buren och därmed blev vi inte världsmästare. Men Djurgården blev svenska mästare för 10:e gången och Lillstöveln för 4:e gången.

Julaftonsbarn hos Djurgården

Carl-Göran, som är "Lillens" dopnamn, kom till världen en julafton i Valbo utanför Gävle för 22 år sedan. Där fanns förut Hans "Stöveln" Öberg, en av svensk ishockeys förnämsta tänkare och välspelare, och givetvis skulle lillebror gå i hans skola i Godtemplarnas lag. Där kunde han också bli svensk mästare 18 år gammal, och gissa mot vilket lag den finalmatch gick, som tillförsäkrade "Godisarna" mästerskapssegern! Jo, mot Djurgården och det hände på Johannes-hov 1957. Det var Gävles största seger genom tiderna, och så här efteråt minns också Lill-Stöveln den bragden som den gladaste dagen i sitt liv. Med 3—2 vann de bägge "stövlnas" lag. I triumfens ögonblick anade han väl inte att han snart skulle finnas på motståndarsidan i Djurgården och där slå ut i full blom som ett av Sveriges största ishockeynamn.

"Lillen" är som samt ett julaftonsbarn, född 24 december 1938, väger ungefär 80 kilo, är 181 meter lång, är gift med en Gävleflicka, bor i Bromma, gillar pannkaka och studerar hårt. När det läses har han säkerligen sin ingenjörsexamen klar.

I en intervju berättar "Lillen", att han inte tycker särskilt illa om någon målvakt men att han älskar att göra mål. Helst skall det vara med en dragning i allra sista stund. Naturligtvis kan jag skjuta också, säger han, men ju närmare man kommer kassen, och det går undan i ishockey, så växer målvakten upp som en vägg. Hans benskydd blir som lagårdsdörrar och hans klubba blir som en snöskuffel. Även målstolparna blir dubbelt så breda och själva målet krymper ihop. Inte lätt att hitta någon glugg för pucken i sådana lägen. Då går det lättare med en dragning och därmed få målvakten att tappa balansen.

Inga lugna stunder!

Det sägs, att jag har lätt att ta mej förbi motståndarna. Jag vet inte det precis, men kanske är det så, och då beror min förmåga på att jag försöker und-

vika alla utlagda försåt, alla fötter och skridskospetsar och klubbor som vill hindra mej, och så givetvis aktar jag mej för motståndarnas vassa armbågar, knän, skuldror och andra hindrande detaljer. Man får försöka smita emellan alla blindskären. Men framför allt gäller det att jobba och att ständigt oroa motståndarna. Dom ska inte få några lugna stunder. Man ska gå på dom i ett sträck, ständigt vara framme och irritera och så till slut är man förbi dom.

Bästa grabbarna att spela ihop med? Ja, alla i Djurgården förstås och framför allt då med Tjalle Mild. Vi är kanske rätt lika. I landslaget trivdes jag väl bäst när vi spelade VM i Oslo 1958 och var i samma kedja som Tumba och Sigge Bröms, men nu i sista VM i Stockholm var det ju också sjuårdeles trevligt att spela ihop med Uffe Sterner och Tjalle Mild. Med sådana medspelare går spelet som en lek.

Låt oss tänka ett lag med idel "Lill-Stövlar" och "Tjallar" i uppställningen. Jisses, vad de skulle sopa isen med motståndarna...

L.

KOMBINERADE SKRUV och KUGG VÄXLAR

- Snäckskruven i ett stycke med primäraxeln.
- Högvärdigt stål. Rätt profil slipad och polerad
- Kuggkrans av speciallegerad fosforbrons.
- Axlar av stål, slipade och lagrade i rikligt dimensionerade kullager.
- Växelhus i gjutjärn med inspektionslucka och oljeavtappingsplugg.
- Växlarna kan köras med godtycklig rotationsriktning.
- Effektivt förhindrande av läckage genom speciell labyrinthtätning och oljerör.

Kombinerade, vertikala, specialutförda precisions-snäckväxlar. Fläktkylda.

BENZLER & CO
STOCKHOLM Centralvägen 1—5
SOLNA Telefon växel 82 00 30

AKTIEBOLAG
GÖTEBORGL. Munkebäcksg. 6T. 250080
MALMÖ Djäknegatan 4 Tel. 702 75

**0,1—200hk.
Utv. 7.25—364:1**

FÖRSÄLJES ÄVEN GENOM AB ÅKESSON & BLOMQUIST SUNDSVALL

Från John G. Janson till Hugo Caneman

Kring olika ordförande-epoker sedan 1891

Djurgårdens förste ordförande hette John G. Janson. En av våra stora män. Om honom skrev i samband med en presentation av Djurgårdens fem stora ledare på ordförandeposten föreningens sekreterare Eric Ahlström i samband med 50-årsjubileet 1941 följande ord:

John G. Janson satt endast ett år såsom ordförande. Men under detta år gav han föreningen dess stil. Märket blev sammanhållning och framåtanda, en stor del kärvhet och egensinnighet, det är sant men framför allt en riklig del idrottsanda. Det blev hans evinnerliga ära inom klubben, att han först och sist var idrottsman, och det är Djurgårdaren än i dag.

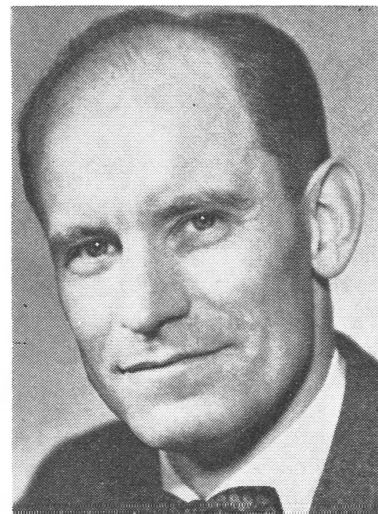
Näste store ordförande presenterades så här: Gustaf H. Andersson, det andra stora ledarnamnet inom föreningen, en myndig herre, postmästare till professionen, van att handskas med folk och full av entusiasm för den allt mer utbredda idrottsrörelsens idé och värde. Han hade talets gåva och han hade genom studier och intressen sin förankring i den gamla gudasagens och vikingatidens värld. Ibland när han drömde sig tillbaka till vikingarnas härjningar hetsade han fram dåtidens djurgårdare till stordåd och han förde fram föreningen över seeklskiftet och en bit in på 1900-talet till en fruktansvärt stark position.

Efter honom följde Carl Hellberg, en helt ny typ för de hårdföra Djurgårdarna, elegant, högt belevad och en modern affärsman med stark vilja och gott huvud. Det blev samma friska framåtanda, samma robusta tag men också renare linjer och mera hyfsade former. I två decennier var det Djurgården förunnat att hållas i Carl Hellbergs goda skola, och han var klok nog att inte försöka ta bort något av det som gav föreningen dess styrka: envisheten, energin, entusiasmen. Under hans tid blev Djurgården en av de största svenska idrottsföreningarna.

När Carl Hellberg drog sig tillbaka fann föreningen i Nils Adolf Hejderson den ordförande, som just då bäst behövdes. Det blev nya friska tag och det gavs och togs med frejdigt mod. Det var en hård karl, som bars upp av ett brinnande intresse för föreningen, en herre som gick rakt på sak och kallade allt vid dess rätta namn. Han blev inkarnationen av den äkta Djurgårdaren, ärlig, rättfram och omutlig.

Bertil Nordenskjöld tog sedan vid i ett kritiskt och besvärligt läge. Motgångarna hade börjat, men Nocke blev vår räddning. Rakryggad, oförskräckt, stimulerande och rättrådig utgjorde han en fast klippa och vi slöt upp kring honom. Nordenskjöld var en kraftnatur, man hade respekt för honom och man fick en ljuvlig känsla av lugn för framtiden, när rodret låg i hans händer.

— — —
Där tar det historiska perspektivet slut på våra stora ordförandegestalter. Efter Nocke Nordenskjöld följde Sven Larson, efter honom kom Åke Dunér och nu viljar ansvaret på Hugo Caneman. Även de kommer att skrivas in i Djurgårdens historiska album. Även under deras tid fortsatte vår förening att växa sig stark.

Vår ordförande av i dag:
Hugo Caneman.

Hårda krav förr

I ett gulnat stadgäffte för Djurgården från 1894 hämtar vi några glimtar om hur det levdes förr i tiden:

Från början krävdes att vederbörande skulle ha fyllt 17 år men det kunde göras undantag om "den anmälda är känd att vara en god förmåga i någon idrottsgren". Militärer fick inte vara med annat än om dom var av typen "civilmilitära". Även här kom det snart ändring. Hedersledamöter kallades av styrelsen. Inträdesavgiften var 2 kr. samt en "årsavgift af fyra (4) kronor att med en (1) krona i förskott betalas vid hvarje kvartals början." Om en medlem ej betalt under två kvartal, fick han försvinna.

Om styrelsen stipulerades bl.a.: "Sty-

BETALD
ANNONSPLATS

AKTIEBOLAGET

Installationsfirman SEL

Huvudkontor: Kommendörsgatan 22

Utställning: Karlavägen 50. Tel. 67 90 30

Filialer:

Sturegatan 21, Sundbyberg. Tel. 28 35 35

Bodalsvägen 12, Lidingö. Tel. 65 89 60

ENTREPRENÖR FÖR:

Elektriska stark- och
svagströmsinstallationer
Värme-, Ventilations- och
Sanitetstekniska anläggningar

Nötter att knäcka

Vilka är dessa glada bagarbarn?

relsen är befriad från årsavgifter, men åtnjuter det oaktadt alla rättigheter." Vid årsmötet skulle alltid uppsättas "till styrelsekandidater 2 personer till hvarje funktion". Man ville liksom ha litet att välja på.

"Stör ledamot god ordning och takt inom föreningen vare han af styrelsen på lämpligt sätt varnad" och blev han "öfverbevisad att hafva utspridit falska och lögnaktiga rykten" kunde han "genast från föreningen skiljas".

Inte heller fick någon medlem "falla annan i talet" eller uppträda i någon diskussion förrän han erhållit tillåtelse.

Inga medaljer utdelas "såvida ej erkänt goda tider och resultat uppnås" var en annan bestämmelse, som även innebar tillsättande av en jury för att bedöma resultaten i kvistiga fall.

Om föreningen upplöstes skulle dess

Guldklocka på spel

Två guldklockor, äkta vara, stod på spel, när Djurgården och Västra Frölunda drabbade samman i finalen på Ullevi, det gällde om "Vilda Västerens" iskrigare skulle vinna sitt första SM eller om Djurgården skulle ta hem guldet för 10:e gången. Det var ASG (Svenska Godscentraler), som generöst beslutat premiera de två bästa spelarna med var sin guldklocka. Juryn korade "Lill-Stöveln" Öberg som Djurgårdens och Gert Blomé som Frölundas stora namn, och dessa ber nu att få tacka ASG för godsakerna. Ett

tillgångar "delas kvarvarande ledamöter emellan som äro alldeles fria från skuld till densamma."

Det var 1894 som stadgarna bjöd på dessa paragrafer. Mycket är ändrat sedan dess.

Hur står det till med läsekretsens historiska kunnande? För att utröna detta utlyser »Djurgårdaren» härmed en pristävling, i vilken det gäller att besvara följande frågor. Första pris har ett värde av kr. 100:—, andra pris kr. 50:—, 3:e—7:e pris kr. 10:—.

Vi ska ha svaren senast den 1 nov-1963. Skicka dem under adress »10 nötter», Djurgårdaren, DIF, Stadion, Stockholm Ö.

Och här kommer frågorna:

- 1) Hur många SM i ishockey har Djurgården?
- 2) Vad dömer domaren i fotboll, om Knivsta Sandberg skjuter en straffspark i ribban och sedan störtar fram och slår in returen via stolpen i mål?
- 3) Vem eller vilka i den nuvarande fotbollsstyrelsen har spelat i allsvenskan för Djurgården?
- 4) Vilka är sockerbagarna på bilden härintill?
- 5) Vem eller vilka av dessa är medlemmar i Djurgården just nu: a) Tage Erlander, b) Helge Berglund, c) Henry Nord, d) Prinsessan Margaretha, e) Torsten Tegnér?
- 6) Vilka Djurgårdsbrottare har vunnit olympiska medaljer?
- 7) Vilken Djurgårdsboxare har vunnit Europamästerskapet?
- 8) Vilka Djurgårdare gömmer sig bakom smeknamnen »Chaplin», »Nocke», »Grynet», »Tattar-Lasse», »Hasse Guldfot» och »Sluring»?
- 9) Har Djurgården någon spelare, som tillhört landslagen i såväl fotboll som bandy och ishockey, vem eller vilka i så fall?
- 10) Vem eller vilka av dessa kan tänkas vara eller ha varit medlemmar i Djurgården: Jussi Björling, Elof Ahrle, Einar Hanson, Victor Balck, Einar Råberg och Gunnar Lange?

I tröstpris utgår tandkräm för ett års borstning och Läkerol för ett års hållande av halsen len och fin.

tack som vår man i ASG, Carl-Hjalmar Bodman, skall vara vänlig och föra vidare till Axel R. Camitz, Gunnar Larsson och alla andra snälla människor i företaget. (Sättarens anmärkning: är det till att vara ute med häven efter en egen guldprova?)

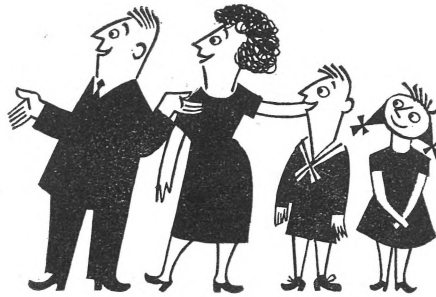
FÖRLORAT...

Allsvensk bandyform försvunnen på okänt sätt.

Årsmötesprotokoll från 1949 förlorat på lika okänt sätt.

Rättsinnig upphittare bedes meddela Djurgårdens IF, Stadion, Stockholm Ö.

var 4:e svensk familj

sparar i

SVENSKA HANDELSBANKEN

Ett råd till ungdomarna:

Sluta röka eller inskränk rökandet till ett minimum!

- *Man mår bättre då*
- *Man orkar mer både i arbetet och i sporten —*
- *och man spar pengar*

FÖRENADE LIV

Ömsesidigt Gruppförsäkringsbolag

**SATSA PÅ
EXAKTA**

-det
vinner
Ni på

**EXAKTA — föregångskameran
för det enögda spegelreflex
systemet står idag på toppen
av precision och teknik.**

öberg's foto

S:t Eriksgatan 31
Biblioteksgatan 12

Huvudstagan 9
St. Mossens Backe 14

Drottninggatan 15

Götgatan 37
Nybrogatan 45

Butiker även i Sundsvall
och Hudiksvall

Uppåt i utförsåkning

Slalomsektionens säsong har i år varit en av de bästa för föreningen på många år. Sektionen har lagt ned ett arbete som sällan tidigare. Det började redan hösten -62 med att vi var i Saltsjöbaden 3—4 söndagar och gjorde i ordning slalombacken, med att klippa ris och ställa den i så gott skick det gick. Redan då visade medlemmarna ett förvånansvärt stort intresse. De kom 15—20 och jobbade och så många har det aldrig varit tidigare om åren. Snön kom ju ovanligt tidigt och i stora mängder i Huvudstaden i år varför vi kunnat träna och även tävla i större utsträckning än under föregående år. Liften har som följd av all snön även gått mycket bra. De aktiva har varit representerade på en hel del tävlingar under säsongen. Det började med ett träningsläger i Vemdalen. Där var det ett 15-tal från föreningen som deltog. Vid tävlingar i Sollerön var vi representerade med två herrar och en dam, Göran Zackrisson, Ragnar Håkansson och Louise Mörner.

Föreningen har i år även arrangerat DM för herrar seniorer och juniorer, damer seniorer och juniorer. Där fick vi 2 distriktsmästerskap. Det ena genom 15-åriga Louise Mörner som med stor marginal hemförde sitt andra DM för juniorer. I seniorernas damklass fick vi det andra genom att bli lagmästare genom Louise Mörner, Kerstin Ahlqvist och Margaretha Kinnander. Söndagen efter DM arrangerade föreningen en nationell slalomtävling, en av de största slalomtävlingar som arrangerats i Stockholm på många många år. Hela svenska eliten hade på grund av snöbrist i Mellannorrland ställt upp, bara de som befann sig i Mellaneuropa fattades, bland dem vår egen Kathinka Frisk.

En replik från en av deltagarna från Sollefteå »Går SM i Saltsjöbaden i år?» Det blev en sportsligt sett mycket lyckad tävling. Föreningens egna åkare hävdade sig bra i den hårda konkurrensen. Göran Zackrisson blev 9:a i herrklassen. Bland damjuniorerna segrade åter Louise Mörner, och bland seniorerna blev Kerstin Ahlqvist 2:a.

Vid SM i Hammarstrand blev framgångarna åter igen glädjande. I specialslalom kom Kathinka Frisk på 2:a plats efter Vivianne Wassdahl. Kathinka låg efter 1:a åket före Vivianne men ett litet fall i 2:a omgången berövade henne SM-tecknet. I herrklassen startade Ragnar Håkansson och blev 29:e man. Det är en placering som vi tycker är rätt så bra,

om man tänker på att det var 125 man som startade. Han blev även bästa stockholmare på den placeringen. Till 1964 års SM har han därför en seedad plats i grupp 2. Vid storslalom SM söndagen efter i Hammarstrand tog Kathinka revansch på Vivianne genom att vinna sitt första storslalom — SM. Det var samtidigt hennes 5:e SM-tecken! Hon har tidigare 4 i störtlopp. Efter SM i Hammarstrand tog Svenska Skidförbundet ut en trupp som skulle representera Sverige i Holmenkollen och den s.k. Lappland Cup. Till denna trupp uttogs som sig bör Kathinka Frisk. Sektionen har under året sett många ungdomar som är mycket lovande och som vi hop-

pas på i framtiden. Till kommande säsong skall sektionen därför planera ett eller flera träningsläger för dessa i Åre eller eventuellt i Mellaneuropa. Vi är alltså i stort sett nöjda med den gångna säsongen och hoppas att det närmast skall vara lika givande både med liftinkomster och på resultatlistorna.

Vid specialslalom SM var Kerstin Ahlqvist 12:a, och vid SM i storslalom Ragnar Håkansson 32:e man och Göran Zackrisson 33:e. Det var lika många startande som vid specialslalomtävlingen, alltså 125 man.

Lasse Pettersson
Slalomsekreterare

DET BEHÖVS EN SLAV SOM VISGAR...

Efter 10 års vila kom "Djurgårdaren" ut i sin nya och nuvarande form i samband med att Djurgården firade sitt 60-årsjubileum år 1951. Det var ett förnämligt jubileumsår. Framgångarna formligen hopade sig över vår förening, där alla också var besjälade av en enda tanke: att slå ett ordentligt slag för de blärandiga färgerna. Det var början till Djurgårdens senaste storhetstid.

Men det behövs alltid en slav, som viskar något i våra öron. "Djurgårdaren" av årgång 1959 hade en artikel under rubriken "Farligt att leva i minnas värld" och mycket av tankegångarna i den gäller alltså, varför vi låter dessa "minnen" leva upp igen.

I skolorna får vi lära oss ur Odhners historia hur det styrdes och ställdes och byggdes och boddes i Sverige förr i tiden. Även om man i den ålder, där dylikt historievettande är obligatoriskt, inte är särskilt road av kunskapsinhämtandet, så går det inte att komma ifrån att denna bakgrund är nödvändig för oss. Är det likadant inom en idrottsförening? Måste

vi inte känna till en smula om vår egen förening för att rätt bedöma, vilken förmån det är oss för alla och envar att vi just hamnat i Djurgårdens Idrottsförening. Ödet kunde ju ha fört oss in i något annat sällskap... Inga namn just nu, men tänk om Nocke Nordenskjöld, Lill-Einar Olsson, Cacka Andersson, Tumba, Lasse forts. å sid. 18

Sveriges färgstarkaste elva

MULTILAC BLANKETT BINDOKRYL
TRIM READY
BINDOPLAST BINDOL NORDSJÖPLAST
VIT-O-SLIP ALSPACKO
STJÄRNPACKEL

Res.: BINDOGLOSS - BRANDMAN - PÅ TRÄ - SILVOL - WONDER

Ett oslagbart lag när det gäller färger!

Tillverkar färger för både proffs och amatörer

AKTIEBOLAGET NORDSTRÖM & SJÖGREN

MALMÖ - STOCKHOLM - GÖTEBORG - NORRKÖPING - SUNDSVALL - JÖNKÖPING

DET ÄR VI SOM SKULLE VARA FÖRBJUDNA...

Om vissa boxningshatare fick som de ville skulle den här prydliga raden av våra mästerverboxare inte fått förekomma på den här sidan, men än så länge har riksdagen avvisat angreppen mot boxningen. Vi kan därför presentera denna kvartett från vänster: Hans Pincoffs, Ove Ljungkvist, Sten Berglund och Teofil Pollex.

Våra fyra stora i boxningsringen

Djurgårdens IF:s mästare i boxning 1962—63 presenteras här.

OVE LJUNGKVIST f. 3.9 1944 i Stockholm
Svensk mästare 1963 lätt weltervikt
Distriktsmästare 1962 o. 1963 i lätt weltervikt
Nybörjarmästare 1961 i lätt weltervikt
Mellansvensk mästare 1962 i lätt weltervikt
landslagsman

HANS PINCOFFS f. 18.12 1942 i Stockholm
Nordisk mästare 1963 i flugvikt
Svensk mästare 1963 i flugvikt
Svensk juniormästare 1962 i bantamvikt
Mellansvensk mästare 1962 i flugvikt
landslagsman

TEOFIL POLLEX f. 4.10 1934 i Danzig
Svensk mästare 1962 i mellanvikt
Distriktsmästare 1960, 1961 och 1962 i mellanvikt

STEN BERGLUND f. 3.10 1940 i Stockholm
Svensk juniormästare 1962 i lätt weltervikt
Distriktsmästare för juniorer 1962 i lätt weltervikt
Mellansvensk mästare 1963 i lätt weltervikt
landslagsman

Ett verksamhetsår, säsongen 1962—63, det 45:e i ordningen, sedan starten 1918, ligger bakom oss.

Vi började uppladdningen med ett träningsläger på Gotland, andra året i följd, under tiden 6—21/7 1962 och dit hade sammandragits: Gunnar Barton, Ove Ljungkvist, Sten Berglund, Teofil Pollex, Kjell Holm, Branko Mikek, Björn Nyberg, Alpo Siikava, Olle Johansson, Ingemar Dåderman, Jan Anderbring, Ingemar Zackrisson och Hans Pincoffs kom en vecka senare. Carl-Axel Palm och Carl-

Åke Palm samt Lars Bergman deltog också.

Lägerchef: Sven Bergman. Instruktor: Robert Dünkelmann.

Lägret blev nog inte det bästa på grund av det dåliga vädret och kanske andra faktorer spelade in och ekonomiskt blev det kännbart för sektionen.

Vi gjorde två uppvisningar en i Visby lördagen den 14 juli och en i Hemse fredagen den 20 juli.

Ur Gotlands Allehanda för den 16 juli citerar jag:

»Åtta matcher avverkades, men hälften var uppvisningsmatcher. Det var den bästa boxningsgala som arrangerats på Gotland, stämningen var stundvis högre än vid någon annan boxningsgala jag upplevt.

Berndt von Corswant.»

Lägret avslutades med en gemytlig tillställning på Hemse Hotel där ägaren och

STOCKHOLMS SPARBANK

— gör mer för Er —

tillika matchmakern Nisse Sundberg tackade oss för vårt exemplariska uppträdande under denna tid.

Ären går och jag skulle vilja presentera en tidigare Svensk mästare, detta för att boxarna försitter sin yrkesutbildning, enligt en skribent (härmed vill jag inte gå i polemik med denne). Detta är blott ett fall, men värt att föra fram i ljuset.

Hans namn är ROGER HÖGLUND, svensk mästare i boxning, lättvikt 1958. Född i Skärblacka den 6 september 1934 och uppväxt i Finspong där han började sin boxarbana i Finspongs AIK 1951, var även lovande friidrottare och fotbollsspelare, men det blev boxningen som låg honom närmast om hjärtat. Sin första match gjorde han i Norrköping mot icke okände Dan Waern. 1954 blev han nybörjarmästare och i januari 1956 flyttade han till Stockholm för att fortsätta sina studier och på hösten blev han svensk juniormästare för Djurgården. 1958 blev hans bästa år, distriktsmästare i Stockholm, svensk mästare och avslutade sin karriär i ringen med en landskamp mot Danmark. Därefter har han inte haft så mycket tid med boxningen utan har ägnat sin tid åt studier och på lediga stunder tjänstgjort som lärare. På våren 1963 var han klar med fil. mag.examen och tjänstgör f. n. i Nacka.

Han är ett föredöme på många sätt att ta efter för ungdomen.

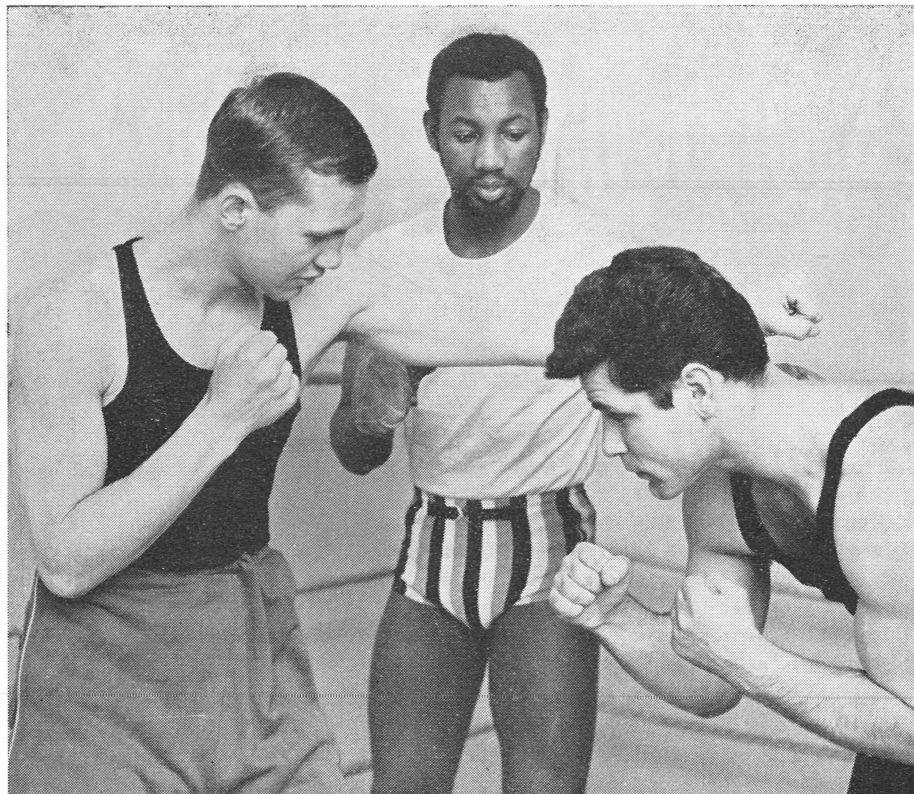
Årets match gick torsdagen den 14 februari 1963 då Teofil Pollex i mellanvikt mötte polacken Tadeusz Walasek, Europamästare, olympisk silvermedaljör, två gången EM-tvåa och fem gånger polsk mästare.

Aftonbladet skrev: »Men boxningarna var något av det skarpaste vi sett i Eriksdalshallen sedan Kurre Krüger mötte Yrjö Pituläinen på 40-talet. Framför allt slutmatchen mellan den polske europamästaren och OS-tvåan Tadeusz Walasek och hans f. d. landsman Teofil Pollex. Det verkade som om det var andra lidelser än bara boxning i den ettriga dusten där Walaseks seger blev en smula utbuad...»

Årets evenemang, två till antalet, fredagen den 12 oktober 1962 och fredagen den 1 februari 1963 inför 3731 resp 3148 betalande åskådare. Vi hade besök av amerikanare från Tyskland.

Med förenade krafter hoppas vi komma igen var vår paroll i förra DJURGÅRDAREN.

Jag vill härmed först tacka mina styrelsekamrater för deras arbete och jag vill inte framhålla någon, för alla har vi arbetat för samma mål »Djurgårdens IF och boxningen» men jag kan inte låta bli att dra fram några namn Bengt Lundbäck, Thore Starck, Rune Edenfors, Ulph Hamilton och Carl-Gunnar Palm, men där-

James Fuller, färgstark tränare i vårt boxningsstall, ger Sten Berglund och Teofil Pollex några tips i "the noble art of self-defence".

med är de övriga inte glömda, de har också dragit sitt strå till stacken.

Jag vill också tacka tränarna, John Fuller, vår amerikanske tränare, för hans insats, och en del av framgångarna har Sixten Lindqvist. Ett tack skall även Kalle Bergström och Bertil »Benet» Ahlin ha för sitt arbete i Enskedehallen och Åkeshovshallen.

Till sist riktar jag ett tack till våra boxare som hedrat föreningens färger i och utanför ringen på ett föredömligt sätt.

Roger Höglund, som ovanpå sitt boxnings-SM blev fil. mag., är bästa beviset på att arbetet i den fyrkantiga ringen inte hindrar andra framgångar.

Tacket går först och främst till våra svenska mästare Ove Ljungkvist, Hans Pincoffs, Teofil Pollex och Sten Berglund, men även Branko Mikek, Bo Stockhaus, Alpo Siikava, Gunnar Barton, Robert Dünkelmann, Jan Hjert och Henry Lahtinen tackas för sina insatser.

Framgångar är man inte bortskämd av men säsongen har gett Djurgårdens IF

ett nordiskt mästerskap
tre svenska mästerskap
två svenska juniormästerskap
två distriktsmästerskap
ett distriktsmästerskap för juniorer
två mellansvenska mästerskap

samt dessutom har föreningens boxare deltagit i Sveriges A-, B- och juniorlandslag samt medverkat i Stockholms stadsdag.

Vårt förhållande sportsligt och ekonomiskt är relativt gott.

Stockholm i maj 1963.

Kurt Hammargren.

Inget spill...

Det blev som väntat en färgsprakande kväll i Eriksdalshallen, då en kombination från Djurgården och Örnen mötte ett lag från 7:e amerikanska armén i Västtyskland. Fullproppat på läktarna, 3.731 och lika många utanför som inte kom in, så det låg åt kravallhållet ett tag. Mot all förmodan blev det 5—5. Bra boxning i ett par matcher, verklig muntation i ett par andra, som man är osä-

Fotbollsmästare efter tre finaler!

Det här är en bild som Nocke Nordenskjöld måste tycka mycket om, ty det visar Djurgårdens mästarlag av årgång 1912. Då möttes Djurgården och Örgryte i finalen och det behövdes tre matcher, innan mästerskapet var i hamn för de våra! Första matchen gick på Stockholms Stadion och slutade 0—0. 8.000 såg på. Rekord för den tiden. »Förtjänsten blev ej liten, då biljettpriserna voro så höga som 1—3 kronor», läste man i en tidning.

Det blev omspel på Valhalla i Göteborg den 10 november. Nocke gav Djurgården ledningen i halvtid med 1—0, men sedan kvitterade Örgryte till 1—1 och hjälptes till 2—1 på en underlig straffspark (det fanns sådana redan på den tiden...). Det såg illa ut för Djurgården, men på slutet forcerade Putte Frykman Örgrytes försvar och lade billen till rätta för Jean Söderberg att göra 2—2.

Det måste alltså bli ett nytt omspel och detta förlades till Råsunda den 17 november. Även nu gav Nocke de våra ledningen med 1—0. Men Örgryte kom tillbaka och ordnade 1—1. Efter pausen kom Djurgårdens ångvält i rullning. Lill-Ejnar Olsson höll sig påpassligt framme och slog in en retur på ett skott från Nocke, vilket Ör-

grytemålvakten ej kunde hålla. På slutet säkrade Jean Söderberg Djurgårdens seger med ett tredje mål till 3—1. Vi var alltså svenska mästare efter en final, som omfattat 3×90 minuter.

Och här ovan ser man alltså det lag, som väl torde vara ensamt om att behövt spela en SM-final tre gånger för att vinna mästerskapet. Från vänster: Götrik »Putte» Frykman (högerback), Vicke Jansson (högerhalv), Einar Olsson (högerinner), Ivar Friberg (högerytter), Ragne Wicksell (centerhalv), Gösta Dahlberg (målvakt), Bertil »Nocke» Nordenskjöld (center), Gösta Backlund (vänsterback), Carl »Putte» Öhman (vänsterinner), Gösta Karlsson (vänsterhalv) och Jean Söderberg (vänsterytter).

Negerstjärna tränar

Någon gång har den fattige faktiskt sked, när det regnar manna från himmel.

Beträngda boxningsklubbar har mera sällan råd att hålla sig med tränare, ännu mindre utländska sådana av hög kapacitet. Utan att lägga två strån i kors har emellertid Djurgården fått en sådan.

Ledaren för det amerikanska armélag, som var här i fjol, frågade djurgårdsba-

ker vilken sportgren man skall placera dem.

Trots tre k.o. blev det inte det minsta blodflöde, en omständighet som måste tetta sig tilltalande för kvällens matchmaker, djurgårdaren greve Ulph Hamilton, som är ordförande i Riksföreningen för blodgivning. Inget gick liksom tillspillo (ST)

sen Ulph Hamilton, varför man i Sverige inte använde sig av deras champion i mellanvikt, en neger vid namn James Fuller. Hamilton blev svaret skyldig. Ingen kände till titulus Fullers existens. Det visade sig då att denne namnkunnige fighter förälskat sig i Sverige och slagit sig ner i Stockholm som laboratoriebiträde i en fotofirma men utan att bry sig om att kontakta någon klubb.

Djurgården kontaktade honom illa kvickt och därmed fick klubben en instruktör, som inte bara är skicklig utan också oerhört nitisk. Han kör med DIF-boxarna tre kvällar i veckan och lär dem massvis med nya saker. Det första han gjorde var att beordra uppsättandet av en fem meter bred spegel utmed ena väggen. Mot den får hans adepter studera sin aktion.

Hittills har den stilige 24-åringen vägrat att själv gå upp i tävlingsringen, men den dagen är kanske inte så avlägsen. (ST)

forts. fr. sid. 13

Björn, Arne Arvidsson, Hasse Mild, Edvin Vesterby m. fl. stått på andra sidan...

Ju äldre en förening blir — och förut-satt förstås att den håller sig uppe — kan dess historia emellertid innebära vissa risker. Vad nu då? Jo, jag skall snabbt förklara påståendet. När en förening lever i medgångstider och allt går väl, mästerskap och triumfer ramlar in som på beställning och pengar flyter in — då finns lätt risken att en och annan slår sig till ro. Man underskattar framtiden. Man tror att resten skall gå av bara farten. Man lever snart på gamla minnen. Längre dröjde det innan det för ansvarigt folk stod klart, att Djurgårdens fotboll måste upp i topp, om inte hela föreningen skulle gå kräftgången. Alltför länge levde ledare och spelare kvar i minnenas värld. Vi hade haft spelare med i landslag och olympiska uppgifter. Det skulle nog bli fart på fotbollen igen. Allt går i vågor. Snart är vi ur dalgången. Detta enkla resonemang bar inte alls. Fotbollen började knappt synas i dalgångarna. Då äntligen vaknades det till liv bland ledare och spelare. Nu har vi en fotboll av högsta klass. Ett lag som skriver ny historia. Sin egen historia.

Det är farligt att leva i minnenas värld. Flera sektioner kan intyga detta. Vill de inte intyga det, så är de i alla fall bevis på det. En gång i tiden var Djurgårdens skidlöpare landets främsta, en gång var Djurgårdens orienterare landets bästa, en gång i tiden kunde ingen klubb konkurrera med våra brottare, en gång kämpade våra handbollare i SM-final, en gång var våra bandyspelare svenska mästare etc. En gång i tiden... Det är länge sedan. Några av sektionerna har undan för undan slutat upp att leva i minnenas värld och förstått att den hårda krassa nutiden fordrar nya insatser. Bara för att Djurgården en gång haft historiska kämpar, är det ingen garanti för att kämpar skall uppstå av sig själva ur jorden. De måste arbetas fram.

En förenings historia kan bjuda på många angenäma minnen och ur historien kan man också insupa inspiration. Men historien är också farlig. Den kan förblinda. Man får aldrig slå sig till ro och bara leva på minnena från fornstora dar. Det måste också alltid tas nya tag. »Minns du, minns du?» Av det slaget får det inte bli för mycket oss djurgårdare emellan. Det måste alltid siktas framåt. Framåt mot nya minnesvärda upplevelser.

K. L.

Carl Hellberg (ordförande i seklens början) utnämndes till riddare av Vasaorden 15 maj 1913.

VI TALAR UT MED HERR ALLISON

I vår krets har vi många olika människor. En del är nöjda. En del är inte alltid nöjda. En del skäller på domarna. En del tror att vi förlorar på otur. En del tror att vi ibland förlorar för att vi är dåliga. En del av oss skriver i de stora tidningarna. Ja, det är ganska många av oss, som skriver och berättar för allmänheten hur det går för Djurgården. En av dessa är märket "Allison", som varit verksam i Dagens Nyheters spalter redan på den tid han var en högst blygsam gymnasist i Östra real. Han har alltså skrivit rätt mycket i sin tidning, eftersom han numera är väl kvalificerad att kallas "gammal djurgårdare". Han har också intervjuat massor med idrottsfolk och frågat ut dem ända in på benen.

Varför då inte vända på kuttingen och intervjua honom i stället? Det frågade vi oss i Djurgårdarens redaktion och skickade i väg vår skickligaste reporter till DN-huet vid Tegelbacken. Bakom en trave av tidningar, kartonger och pärmar hittade vi »Allison» och gjorde snart klart för honom att han nu hade sin stora chans att få meddela sig med »Djurgårdarens» stora läsekrets. Jo då, fråga på bara, innan alla AIK:are här på bygget kommer och stör oss. Det ska bli skönt att tala med en riktig människa, sade »Allison» och kom därmed att känna oss små på en gång. Han är sådan, men vi hittade snart balansen igen och började vårt förhör...

— Min herre har ju under årens lopp intervjuat så många människor och då kan det väl vara originellt, kanske rentav roligt, att någon gång bli intervjuad själv?

— Det beror på det, men fråga gärna, så får jag se om jag vill svara!

Det är klart att när man sysslar med sportskriveri på vanlig arbetstid och har Djurgårdsärenden på fritid, så blir man till slut ganska mätt och tycker att det står ända upp i halsen. Men har man en sportstuga att fly till eller en hund att försöka hitta rätt på — smiter gärna i väg till grannarna — så kan det förstås bli lite avkoppling. Och dessutom har man ju goda vänner som Sigge Törnqvist och Kalle Jungmarker i biobranchen med möjlighet till en friplåt, och det innebär också att man för en stund glömmar klacksparkar och frisparkar och sånt där.

— Det här att vara sekreterare i överstyrelsen, är det ett livstidsjobb?

— Nej, det hoppas jag verkligen inte för Djurgårdens egen skull. Visst trivs jag med jobbet, men ibland blir det för mycket, och ibland är det förbannat tråkigt eftersom man kan bli missförstådd. Och från början var det meningen, att jag skulle vara sekreterare bara ett år. Nu är det snart 15 år som man suttit och författat brev till höger och vänster.

— Men det har väl varit roligt också, annars hade det väl inte blivit 15 år?

Det blev litet långt det här vikariatet, säger Kalle Liliequist (till vänster) till Arne Grunander (till höger).

— Givetvis, man har ju varit omgiven av fina och arbetsvilliga kamrater och vi har som regel haft ett ypperligt samarbete även om åsikterna någon gång brutit sig.

— Något särskilt ni brakat ihop om?

— Nä, bara bagateller vad jag minns nu, och under de två senaste åren har vi varit kolossalt eniga om allting.

En filur

— Hur var det där med att du bara skulle sitta 1 år som sekreterare?

— Jo, det var den där filuren Arne Grunander, som på den tiden var sekreterare i överstyrelsen och som för några år sedan, jag tror det var 1948, fick litet privata svårigheter och därför ville komma ifrån ett tag. Jag lovade då att hoppa in under ett år och hålla i gång rörelsen. Nu har det gått 15 år och "Grynet" håller sig undan. Han hoppade ju helt över på ishockeyn och fick säkert mycket roligare och dessutom en mera levande uppgift. Men jag är inte gramse på honom. Vi har haft ett fint samarbete.

— Är det några djurgårdare som du tycker gjort särskilt stora insatser under dina år i överstyrelsen?

— Ja, mängder av djurgårdare har gjort jätteinsatser. Tänk bara på alla

våra aktiva, som vunnit SM i massor åt oss och som också lyft upp våra landslag till himmelska höjder. Och då ska man samtidigt komma ihåg alla små djurgårdare, som aldrig fått en chans att komma fram i solen men som gjort oerhörda insatser i det tysta.

— Några ledare du särskilt vill prisa?

— Jo då, så förnämliga ledare vi haft

och alltjämt har! Svårt att plocka fram några särskilda, men visst vill jag än en gång plocka fram namnet Arne Grunander. Han var före sin tid när han vädrade ishockeyns framtid här i landet. Han har alltid haft gott luktsinne och han förstår att planera och nyskapa. Visst har han haft goda medarbetare kring sig, men jag inbillar mig att det är "Grynas" som har de stora idéerna. Dessutom har han haft fördelen av att pengarna flutit in i strida strömmar. Då är det alltid lättare att förverkliga idéerna.

Personlig triumf

Och vad skulle fotbollen stått om vi inte haft Sigge Bergh i spetsen för firman! Tänk vad han offrat av sin civila framtid på sin kärlek till Djurgårdens fotboll. De som för några år sedan, när vi ramlade ur allsvenskan, tyckte att hela fotbollsstyrelsen borde slängas på sophögen, visste inte vad de talade om. Krokben kan vi alla råka ut för. Att skylla på ledarna är en bekväm metod. Sigge Bergh bet ihop tändarna och när laget på ett år med raketfart återvände till allsvenskan var det mest en personlig triumf för honom. Förstår bara inte hur Sigge orkar hänga med i alla detaljer och planera för sina kära fotbollsspelare.

— Någon mer ledare?

— Ja, jag kan sitta och räkna upp hur många som helst, men låt mig bara dra fram även brottningsens Lennart Öberg. Han är alltid lika glad och tacksam och anstränger mycket sällan huvudkassan. I den gossen finns det inte något svek. Han har fostrat sina brottare till att ekonomiskt hjälpa sig själva och dom gör det med glatt sinne.

Diplomatisk kassaförvaltning

— Ja, då är vi inne på ekonomiska ting, något att säga där?

— Ja, hade vi inte våra slitsamma och diplomatiska kassörer, sådana som Gunnar Rinman och Bosse Hedvall, skulle vi stått oss slätt gentemot alla anfall mot huvudkassan... De har lirkat och lirkat, förklarat och dividerat med de fattiga sektionskassörerna och fått dessa att förstå, att det inte finns några pengar. Det är ju bara fotboll och ishockey, som kan skapa några stora pengar. Övriga sektioner får gå om inte direkt med tigarstaven så dock med noga specificerade anslagsansökningar för att det skall bli något. Men sektionsstyrelserna har verkligen i största allmänhet varit förstående och även när de kommit nya till föreningen har de strax förstått, att det tal de hört om att det hos oss bara var

att skära guld med täljknivar var ett falskt tal. De nya ledarna har med några undantag förstått att inlemma sig i vår Djurgårdsfamilj och lärt sig leva det liv som blivit kännetecknande för oss, ett liv i fördragsamhet och trivsel och med uppskattning av varandra antingen vi varit fattiga eller rika ute i sektionerna. Det är klart att det är lättare att jobba i en rik sektion, men tänk vilket ansvar! Var skulle vi stått om inte fotbollen och ishockeyn försett oss med pengar?

Om att skälla . . .

— Nå, Mister Allison — nu till en samvetsfråga: skäller du inte ibland i dina spalter på Djurgårdens spelare?

— Det har väl hänt, men då kanske de andra tidningarna tagit i ännu värre. Man måste väl försöka vara något litet neutral. Ofta är det väl så att våra egna ledare varit ännu mer ledsna om det gått på tok och då har det kanske osat sva-vel kring dem. Men deras då hårda ord mot enstaka spelare har de inte officiellt behövt stå för. Jag har inte haft samma förmån, och därför har det någon gång måst bli kritik. Men jag har försökt linda in den i bomull väl vetande att det rör sig om små känsliga liv.

— Något exempel?

— Nej, inte som jag just nu kommer ihåg, men så mycket kan jag väl säga, att jag ibland får för mig att en och annan vill att jag skall skriva ungefär så här: "hos Djurgården gjorde framför allt Skumpa Lingonkvist en pangmatch, och nu måste han väl vara klar för landslaget." Sedan står det kanske i Svenska Dagbladet, att Skumpa Lingonkvist var alldeles under isen och är mogen för Nationalmuseum... Jag tror nog att i största allmänhet får även våra djurgårdare en rättvis kritik. Även om den skrivs av oss som är blårandiga.

Kring förmånerna

— Nå ja, får man till sist be om något önskemål?

— Ja, gärna, och det skulle handla om att vi får ännu flera medlemmar i vår förening, goda och trevliga kamrater, som finner det vara en förmån bara det att vara djurgårdare.

— Är det på förekommen anledning?

— Ja, kanske det. Jag fick ett brev från en nybliven medlem, som undrade vilka förmåner han kunde vänta sig och antydde något om att han för sin årsavgift på 20 kronor räknade med att få fribiljetter till alla våra tävlingar och att då och då även få bli inbjuden till lite

reslusten vaknar...

Ni kanske blir en av de många som styr Er färd ut i världen på Er semester. Med en från början rätt sammansatt resevaluta reser Ni bekvämt. Vår broschyr "Reseguide" i plånboksformat och Skandinaviska Bankens valutasticka får Ni gratis när Ni köper valutan på något av våra 272 kontor.

Skandinaviska Banken är ensamförsäljare av italienska bensinkuponger i Sverige samt säljer även franska bensincheckar.

**SKANDINAVISKA
BANKEN**

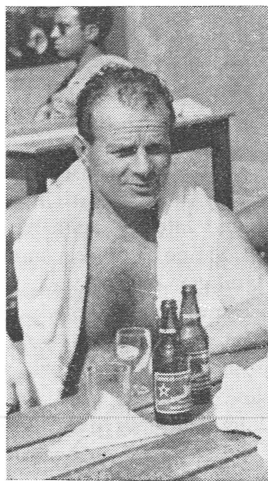
Brottarna bästa "fritidarna"

FRITIDSGRUPPER — SEKTIONSEKONOMI

Det är inget nytt ord för sektionstyrelsen. Men det är alltid aktuellt. Jag vill börja med en resumé över det gångna året 1962.

Vi har haft 207 grupper som gett 22.229 kr. från det statliga och 5.175 kr. från det kommunala eller tillsammans 27.404 kr., som har fördelats enligt följande.

Bordtennis	30 grupper	= 3.658:—
Boxning	16 »	= 1.310:—
Brottning	54 »	= 8.317:—
Cykel	12 »	= 1.541:50
Damsektionen	14 »	= 1.253:50
Fotboll	14 »	= 2.040:—
Fäktning	40 »	= 5.981:50
Handboll	23 »	= 2.697:—
Ishockey	4 »	= 605:50
Bandy	ingen grupp	
Konståkning	»	»
Orientering	»	»
Skidor	»	»
Slalom	»	»
Tennis	»	»

Vår bas för fritidsgrupperna: Hil-ding Lövdahl unnar sig en liten paus.

Som framgår av fördelningen är det flera sektioner som inte fått något. Det är dags för en uppräckning där. Att brottning kommer som nr 1 beror på stor aktivitet hos ungdomarna som numera tränar

året om. En duktig ledare och organisatör för fritidsgrupperna där är Bertil Anér.

Som nr 2 kommer fäktningen som en stor överraskning. När man kommer in i

fäktlokalen är det proppat med ungdomar som vill lära sig fäktas och mitt i skaran står tränaren Bela Rerich, en utomordentlig tränare, en fäktnings Robert-Oksa. Det är väl det bästa beröm man kan ge honom. Hans arbete med ungdomarna börjar ge resultat också, senaste skörden Lag-SM på värja för damer. En bra sak är att de liksom brottarna håller igång året om vilket ger många fritidsgrupper och på så sätt ger bidrag till sektionens ekonomi. Till slut vill jag uppmana sektionsordförandena, där de inte redan har en duktig fritidsgruppletare, att sätta till en sådan.

Vad jag hoppas skall ske fram till 75-årsjubileet:

Att vi passerar 5.000 betalande medlemmar som ger klubben en ekonomisk plattform att stå på.

Att vi får en ordentlig träningsplan för vår fotboll, helst en egen, där våra fotbollsspelare kan komma igång tidigt på våren med uteträningen.

Att vi får konstfrusen bandybana i Stockholm så våra bandyspelare får större möjlighet till träning och på så sätt kan komma upp i Div. I igen. Att Stockholms stad har råd att hålla Isstadion öppet året om för träning på isen för konståkning och ishockey. H. L.

banketter. Bara det att han skulle få fribiljetter innebar att han skulle erhålla värdepapper för ungefär 500 kronor per år. Ungefär så mycket kostar det för vanligt folk som vill se våra hejare i alla tävlingar. Det är klart att det vore en önskedröm att bli medlem för 20 kronor och få sådan valuta. Nej, litet uppoffring begär vi i stället av dem som tillhör oss. Särskilt av nykomlingarna. Dom ska kvalificera sig för friplåtarna.

— Något mer önskemål?

— Att fordringarna på oss inte ställs för höga. Djurgården har ju vunnit så oerhört mycket under senaste 10-årsperioden att folk bara tycker att det är i sin ordning, men bakom varje buske ligger konkurrenterna och lurar och vi kan ju inte i evighet vinna och vinna. Vi måste räkna med ett och annat bakslag. Livet går i vågor och det måste vi i Djurgården, och framför allt dom som är kvicka med att vilja kritisera, komma ihåg. Jag tycker, att våra aktiva åstadkommit alldeles otroliga saker. Nästan varje dag står ju Djurgården omnämnt i tidningarna och oftast i samband med för oss glada händelser.

— Tack för intervjun, hoppas få plats med den i Djurgårdaren.

— Ja, försök det och skriv inte heller mer än vad jag sagt, sa' Allison och nickade nådigt mot oss. **Joaquim II**

Vi omsätter nästan 1 miljon kronor

VINST- OCH FÖRLUSTRÄKNING 30/6 1962 I DIF

	Intäkter:	Kostnader:	Vinst:	Förlust:
Bandy	30.053:20	39.209:56		9.156:36
Bordtennis	13.400:67	14.725:44		1.234:77
Bowling	12.183:99	14.223:55		2.039:56
Boxning	7.704:49	6.417:28	1.287:21	
Brottning	16.049:—	21.352:60		5.303:60
Curling	4.225:—	4.107:94	117:06	
Cykel	8.298:25	11.234:25		2.936:—
Damer	1.048:—	1.660:39		612:39
Fotboll	332.670:41	336.439:64		3.769:23
Fäktning	11.097:50	9.663:82	1.433:68	
Handboll	8.230:39	9.319:92		1.089:53
Ishockey	300.037:65	189.276:52	110.761:13	
Konståkning	6.920:50	5.973:37	947:13	
Orientering	300:08	1.155:57		855:49
Skidor	51:—	1.800:40		1.749:40
Slalom	814:90	2.104:70		1.289:80
Tennis	40.580:74	42.589:62		2.008:88
ÖS	30.769:31	41.980:24		11.210:93
	824.525:08	753.234:81	114.546:21	43.255:94
Årets vinst	—	71.290:27	—	71.290:27
	Kronor 824.525:08	824.525:08	114.546:21	114.546:21

Därutöver har från huvudkassan utbetalats anslag till:

Bandy	5.000:—
Bordtennis	1.400:—
Bowling	400:—
Boxning	—
Brottning	8.128:85
Cykel	3.800:—
Damer	150:—
Fotboll	10.100:—

Handboll	2.300:—
Orientering	650:—
Skidor	1.790:—
Slalom	2.025:—
	Kronor 35.743:85

Därutöver har till huvudkassan inbetalats från:

Ishockey	28.000:—
	Kronor 28.000:—

Skönhetsrådet får svar...

Som meddelades i förra numret av denna utmärkta tidskrift har Djurgårdens Idrottsförening numera ett skönhetsråd. Detta råd befattar sig inte med utseendet hos våra djurgårdare ty det skulle innebära en hopplös uppgift. Alla djurgårdare får se ut i porträttet precis som Gud skapat dem eller som de själva kan försköna sig med puder och läppstift och snagging uppe i kalufsen. Det har skönhetsrådet ingenting med att göra. Visst finns det förslag i detta råd att man litet vid sidan om skulle få rätt göra en skönhetstävling inom Djurgården och nominera de vackraste av oss — det finns massor med skönhet i vår krets — men för husfridens skull har man låtit förslaget falla.

Nej då, skönhetsrådet har att se till att våra djurgårdare uppträder korrekt klädda i de färger och i de ränder som hör Djurgården till. Vi är inte lika klädda nu som våra företrädare i slutet av 1800-talet men grundfärgen, den blå, finns alljämt kvar, och på basis av den har skönhetsrådet ett godkänna (eller underkänna) förslag och idéer till nya och piggare inslag i våra tävlingsfodral. Just nu bearbetar rådet ett förslag till ett tjustigt emblem på den klubbjacka, som vi hoppas skall klä varje djurgårdare som högtidsdräkt eller på resor världen runt.

Ingen sektion får på eget bevåg gå och skapa sig en egen tävlingsdräkt. Det är naturligtvis en självklar sak. Även små avvikelser måste bli föremål för prövning först i skönhetsrådet och sedan i vår högsta styrelse, som ju har det slutliga historiska ansvaret. Traditionens bevarare alltså...

Fotbollen kom häromåret med en ny tröja med smala mörkblå ränder och bredare ljusblå skikt. För att visa hur skönhetsrådet vakar och inte slumrar någon Törnrosasömn gick i samband därmed i väg ett brev av följande lydelse:

Djurgårdens Idrottsförenings fotbollsstyrelse Tillhanda

Genom ett gott forsknings- och spaningsarbete har vi lyckats fastslå, att vår förenings representationslag i fotboll i tävlingssammanhang framträtt i en klädesdräkt, som inte varit föremål för vår kontroll och följaktligen ej heller godkänts. Med anledning härav får vi erinra om vår existens och det beslut, som biträtts av Edra representanter vid möte i förtroenderådet och som går ut på att varje ändring i klubbdräktens utseende i tävlingssammanhang måste föreläggas oss för godkännande. I vårt råd är för övrigt en av fotbollsstyrelsens ledamöter (Gunnar Lundqvist) företrädd som ordinarie ledamot. Vad orsaken kan vara till att den nya dräktens premiär förlagts till bortaplan undandrar sig vårt bedömande.

Att det på denna bortaplan, i Malmö, uttrycks åsikter om att dräkten varit mycket tilltalande, kan vi inte ta någon hänsyn till. Smaken i Skåne är sedan gammalt känd som tämligen obskyr.

Skönhetsrådet kommer med anledning av vad som inträffat att inkallas till extra möte snarast möjligt. Till dess vore vi tacksam för besked huruvida ytterligare några nya dräktkompositioner ligger klara och om så är fallet gärna en beskrivning av dess utseende.

Djurgårdens IF:s SKÖNHETS RÅD

Skönhetsrådet får svar

Stockholm den 18.10.1962.

Djurgårdens Idrottsförenings
SKÖNHETS RÅD, Stockholm.

Trots en av naturlig och klädsam blygsamhet dikterad allmän obenägenhet att sätta mina enkla funderingar på pränt ser jag mig dock i egenskap av Djurgårdens Idrottsförenings Fotbollssektions ordförande nödsakad att ta till orda i ett förslag till klarläggande av de för vår förening så vitala spörsmålen om decorum, som SKÖNHETS RÅDET tar upp i sin skrivelse. Som man är klädd blir man hädd är ett talesätt om vars djupa och meningsfyllda sanningar SKÖNHETS RÅDET givetvis genom inträngande studier i och analyser av estetikens mysterier blivit väl medvetet och dess strävanden att projicera sina idémässiga erfarenheter på det praktiska planet måste hälsas med största tillfredsställelse av alla rättrogna föreningsmedlemmar. RÅDET är även värt en varm eloge för sin vaksamhet i Malmöfallet.

RÅDETS egen betygsättning av sitt forsknings- och spaningsarbete som »gott» är säkerligen tilltaget i underkant och det är att antaga, att detsamma nedlagt ett betydande mått av möda för att på ett fullgott sätt reda ut trådarna i den tilltrasslade malmöhärvan. Att RÅDET därvid otvivelaktigt ådagalagt sin förmåga att kunna läsa innantill måste för dess del noteras som ett klart fall framåt.

Så in medias res. Som RÅDET torde ha sig bekant, måste varje bortalag uppträda

Sigge Bergh ger elegant svarvade synpunkter på fotbollströjans förnyelse.

i en reservdräkt för det fall att dess ordinarie stridsmundering skulle kunna förväxlas med hemmalagets. Vår förening har under en följd av år i slika fall använt sig av en helröd tröja av tämligen dubbiöst värde ur skönhets- och trivselsynpunkt. Det må här framhållas, att det faktum att densamma icke blivit föremål för något SKÖNHETS RÅDETS ingripande måste betecknas som en grov uraktlåtenhet från detsammans sida och att det allvarligt rubbat förtroendet för RÅDET inom vida kretsar av vårt land, Skåne dock undantaget.

Emellertid ha vi inom sektionsstyrelsen sedan länge strävat efter att finna en tillfredsställande reservtröja och tro oss nu ha hittat den rätta. Den tillgodoser fyra önskemål. Den är i alla sammanhang genom sin röda bottenfärg ett användbart komplement till vår ordinarie tröja. Den står sig bra mot våra av SKÖNHETS RÅDET i varje fall med tyst medgivande godkända byxor. Det förlänar genom sin långsgående smala mörkblå randning åt sina bärare karaktären av »blåränder», något som vi trogna vår förenings stolta modetraditioner varit mycket måna om. Och slutligen. Den är faktiskt enligt vårt och många — inte minst de aktivas — förmenande synnerligen tilltalande för ögat. Det är att hoppas, att SKÖNHETS RÅDET vid en kommande inspektion av tröjan, vartill vi självfallet kommer att medverka, skall dela vår uppskattning av densamma, även om den genanta situationen skulle inträffa att RÅDETS smak på denna punkt bleve likriktad med den tvivelaktiga dito, som enligt RÅDETS mening är företrädd i vår sydligaste provins.

Av det ovan anförda torde SKÖNHETS RÅDET dels ha erhållit en förklaring till

Ur historieboken

På förekommen anledning beslöts att i ÖS-berättelsen intaga en protest mot rådande tendensiöst självsvald i ekonomiska angelägenheter från vissa sektioners sida (Protokoll 6/12 1935).

*

Djurgårdens fana blev efter lång väntan äntligen beslutad och levererades från Vanföreanstalten i augusti 1936.

*

Som ständiga medlemmar invaldes den 8/12 1936 »som erkänsla för visat intresse för föreningens verksamhet»: Elof Ahrle, Jussi Björling och Einar Larson.

*

Första exemplaret av Djurgårdens järnplakett tilldelades vid årsmötet 1941 föreningens äldste medlem, en av stiftarna, Axel Öfverstén.

*

På grund av bränslebrist kunde Djurgårdens 50-årsjubileum ej äga rum på föreslagen tid i mars 1941 utan måste uppskjutas till den 24 maj i Stadshuset. Då hade vårsolen börjat värma upp den tidigare iskalla Blå Hallen. Födelsedagen den 12 mars firades under enklare former med fackeltåg på Djurgården med samling vid Bellmansbysten.

dräktpremiären i Malmö, dels ock ha stilats i sina farhågor, att nya kompositioner möjligen vore på väg. Sektionsstyrelsen vill livligt beklaga, att tröjan inte förevisades i förväg, men den försenade leveransen omöjliggjorde tyvärr ett sådant arrangement. Då RÅDET som ovan antytt tidigare visat ett ganska ljumt intresse för reservtröjorna, ansåg vi inte heller, att en sådan visning nödvändigtvis vore påkallad.

Vi kunna inte underlåta att uttrycka en viss oro över en passus i RÅDETS skrivelse, där det något hotfullt sägs, att dräkten inte godkänts. Därest detta uttalande skulle antyda ett övervägande från RÅDETS sida att inlägga protest mot matchen, vågar vi hemställa, att RÅDET måtte vänta till måndagen med ett slutgiltigt beslut i frågan. Ett gynnsamt utfall av söndagens matcher skulle ju innebära allsvensk seger för vårt representationslag. Mot denna bakgrund skulle en protest med ev. åtföljande förlust av guldmedaljer för de flesta föreningssupportrar te sig en aning drastiskt.

Vi uttrycker till slut den förhoppningen, att SKÖNHETSRADET efter erhållen förklaring måtte låta saken bero. Vi försäkra, att vi städe äro beredda att lämna RÅDET allt stöd i dess banbrytande verksamhet som vår förenings arbetare elegantiarum. Med formskön djurgårdshälsning. Ars longa, vita brevis.

Sigge Bergh

Några av våra godbitar bland A-flickorna i handboll, från vänster Christina Gustavsson, Christina "Ninni" Nelson, Britt-Inger Johansson och Inger Pihl.

Det talas om ...

... att vår tennissektion skall få en kraftig ledning som helt satsar på ungdomen men att dessutom redan nu en del "färdigt" tennisfolk sagt sig intresserad tävla för oss.

Det talas om ...

... att vårt fotbollslags obligatoriska höstutflykt skall gälla Marocko, Casablanca

och andra trakter med välklingande namn.

Det talas om ...

... att Lasse Björn visserligen alltjämt skall hålla sin plats som back och stötspelare i vårt mästarlag i ishockey men att han samtidigt skall börja rikta in sig på att bli tränare vid sidan om Yngve Carlsson. Samtidigt mognar tiden för Lasse Lundqvist att bli nästa storback.

modern
konsument-
upplysning hos

NORRMALMS

Öppen datummärkning ger upplysning om senaste konsumtionsdag och innebär att kunderna själva kan kontrollera, att de ständigt får frächa varor.

Varudeklaration på charkuterier och färdiglagad mat med uppgift om totalinnehållet ger garanti för varornas höga kvalitet.

n
NORRMALMS

23 moderna all-livsbutiker i Stor-Stockholm
För hemsändning ring tel. 340 540 "Teleköp"

Elektronisk prismärkning tillämpas på alla paketerade varor, omslagets vikt frånräknas och paketet förses med tydligt angivet kilopris, paketets pris och senaste konsumtionsdag.

Topptrimmad personal som fått grundlig utbildning för sitt yrke kan ge värdefulla råd beträffande lämpliga kvantiteter, bästa tillagnings-sätt o.s.v.

NORRMALMS LIVSMEDELS AB

BYGG-RB AB

Ynglingagatan 18, Stockholm Va

Telefon 34 91 90

Tillbyggnader

Ombyggnader

Rolf Bergholm

När Ni besöker Stockholm...

...välkommen till
Brända tomten

— en lugn vrå vid Stureplans vimmel —

Bäckahästen

— mellan Norrmalmstorg och Nybroplan —

Välkända för god mat

2 vinrestauranger man gärna talar om

På födelsedagskalas

Klackarna i taket för Lill-Stöveln

Nu är vi över 3.000 medlemmar, och märk väl att det rör sig om betalande medlemmar — det var den nyhet som vår ordförande Hugo Caneman lät brisera när vi firade vår 72-årsdag häromsistens på Gillet. Och det var också den nyhet, som det jublades mest åt. Att tänka sig en så väldig massa medlemmar i en och samma idrottsfamilj. Ja, det hade jag då aldrig vågat drömma om, när vi var pionjärer i Djurgården och inte var många hundra medlemmar, sade en av de trognaste i Sällskapet Gamla Djurgårdare, Algot Sjöberg, och tömde en extra klunk ur glaset med rödvin. Det är nästan otroligt att en förening kunnat växa sig så stark och man känner sig både imponerad och lycklig över denna utveckling. Och därtill tacksam mot alla dem, som gjort detta möjligt, alla aktiva och alla ledare, tillade den gamle veteranen och såg lätt rörd ut. Det var ju också en fantastisk utveckling han och hans kamrater i Gamla Djurgårdare nu fick erfara.

Stora ishockeymän

Men det jublades vid födelsedagsfesten även åt andra glada saker. Mästarlaget i ishockey var där och våra fäktarflickor, som för första gången i Djurgårdens historia hemfört ett svenskt mästerskap till oss, skänkte också färg åt tillvaron. När Carl-Göran Öberg, mera känd som "Lill-Stöveln", ropades fram som vår ishockeyungdom nr 1 till podiet, blev ovationerna av det taklyftande slaget. Se "Lill-Stöveln" hade ju just varit med om VM-ishockeyn och haft snudd på världsmästarguldet, som nu i sista sekunderna "bara" blev silver. Han hade varit en av Tre Kronors allra största män — i jämnhöjd med honom nämnde världsexperten ytterligare två djurgårdare, Roland Stoltz och Hasse Mild — och så som "Lillen" slitit turneringen rakt igenom, kände man ju litet extra för honom att han inte fått kröna en strålande säsong med VM-titeln. "Men blev det inte VM-guld för dej, så skall du veta att du får Djurgårdens guld i stället för en kanske ännu mäktigare insats i ditt klubbtag", framhöll prisutdelaren och så steg "Lill-Stöveln" fram under massornas jubel och log sitt charmigaste leende. Det är inte ofta han låter sitt pojksansikte spricka ut i ett leende, men när han gör det, så strålar det kring honom.

Efter honom kom Lasse Björn, den väldige kaptenen med det snälla ansiktet (jag älskar mina barn...) och med de

många SM-tecken han släpat ihop åt både sig själv och Djurgården och så kom de andra spelarna undan för undan och så John Candelius, som håller samman spelarna i sin egenskap av lagledare.

Fagra fäktarflickor

Därefter var det dags för den kvinnliga fägringen i form av tre tjugusiga fäktarflickor. Elin Eckerbom, Gunilla Tollbom och Christina Wahlberg, vilka alla fick stora diplomerna och stora applåden från oss alla. Präktiga idrottsflickor alla tre. "Vi tränar 4—5 timmar varje dag, och då är det inte bara fråga om enbart fäktning utan vi är också ute och lubbar i Lilljansskog för att bygga på konditionen", berättade Gunilla och avslöjade samtidigt att varken hennes eller Christinas lärare ser på deras väldiga idrottsintresse med någon större förtjusning. "Men vi klarar läxorna någorlunda hyggligt, och själv hoppas jag klara min studentexamen nu i vår", sa Gunilla. (När denna tidning är ute vet man nu också att Gunilla är lycklig ute i sällskap med vit mössa.)

Bakom lotterna

Sedan fäktarflickorna fått sitt vid prisbordet, kallades en av de många djurgårdare fram, som jobbar i det tysta och för dagen hade överstyrelsen valt den avdelning, som sysslar med lottförsäljning. Vi har tre framstående sådana i vår krets, Tor Karlstam, Arvid Kjellström och Kalle Modin. De två senare var i Djurgårdsjobb för kvällen, men Karlstam, som sålt för snart 10.000 kronor lotter åt flera av våra sektioner (helst säljer han åt Else-Marie Carlsson i konstakningen), steg fram, fick diplom och erkännande som en mycket nyttig kugge i vårt ekonomiska maskineri.

Lasse Lindgren ständig

Efter detta kungjordes en ny institution i Djurgårdens liv. I fortsättningen skall väl kvalificerade ledare kunna få ständigt medlemskap. Sådant medlemskap, vilket innebär att inga avgifter behövs betalas, brukar vi ge åt alla dem som erövrar svenskt mästerskap åt Djurgården. Vi har av den anledningen en rad ständiga medlemmar. Vi har även ständiga medlemmar genom att vederbörande betalt en större slant i ett för allt. Hittills har våra ledare trots att de kanske mer än några andra fått sin ekonomi fördärvad genom sitt jobb i Djurgården inte kunnat ges dylikt ständigt medlemskap, men nu har isen brutits även i detta avseende. Först i denna nya "giv" fick

nu ishockeyns energiske kassör Lasse Lindgren kliva fram och upplystes om att han utsetts till ständig medlem. Lasse, som under årens lopp bollat och väl hanterat ishockeyns miljoner kronor — ja det rör sig faktiskt om miljonbelopp — såg glatt överraskad ut över denna hedersbetygelse. Han har en lång rad meriterade år i Djurgårdens tjänst att visa upp. I början aktiv fotboll i A-lagssammanhang, sedan även lagledarskap för fotbollens guldlag och numera ishockey för hela slanten.

Urtypen Lennart Öberg

Siste man att hedras på vår födelsedagsfest blev brottnings fader Lennart Öberg. Urtypen för en kämpande Djurgårdare, alltid beredd att hjälpa till, alltid lika förnöjsam och solig i sitt uppträdande. En ledare av gamla stammen för vilken den kära föreningen är allt. Inför sin stundande 50-årsdag (numera passerad) fick Lennart ett grattis i förskott och sedan den särskilda silverjetong, som Överstyrelsen instiftat för särskilt prominenta blårandiga hejare.

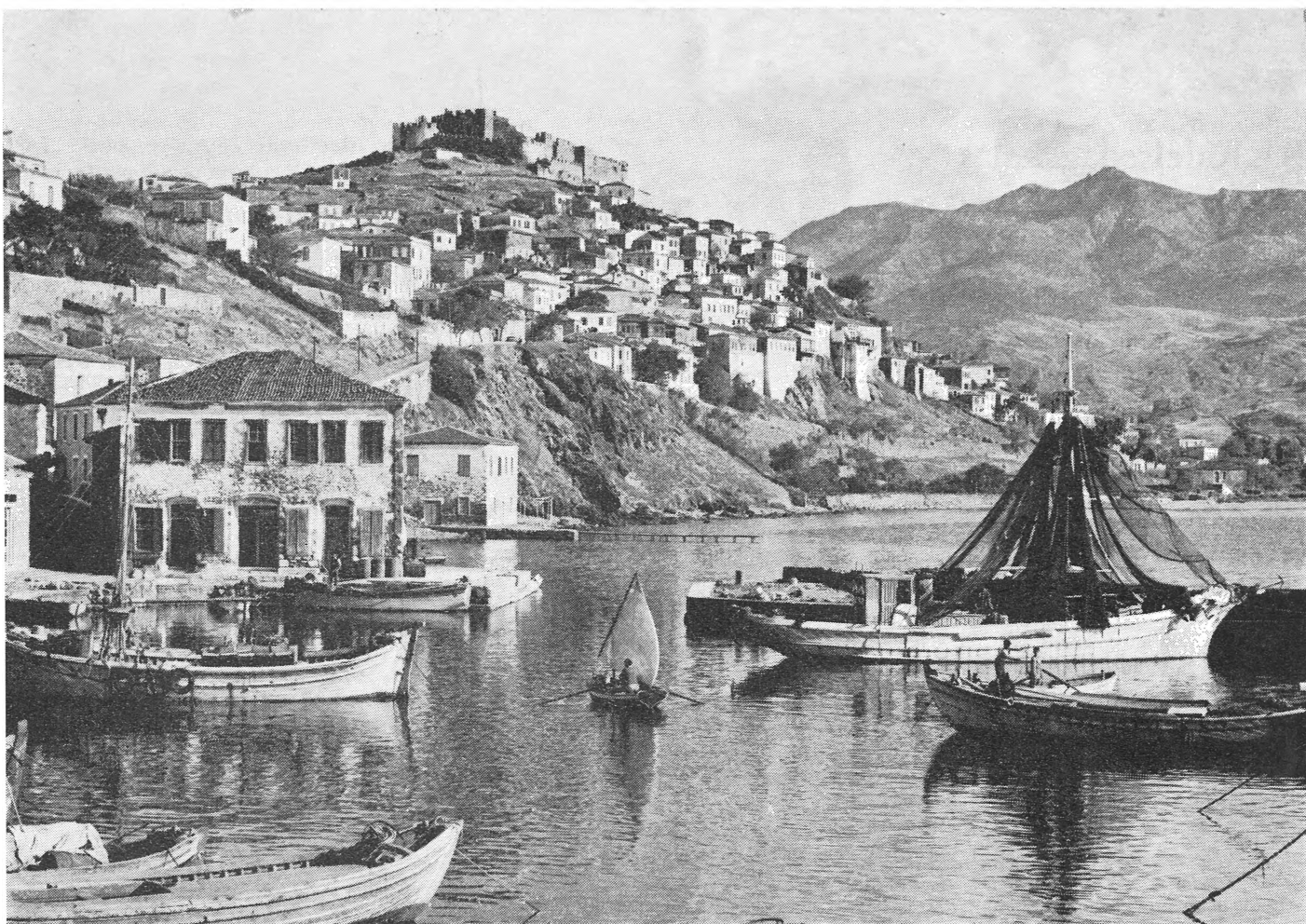
Ovanpå allt detta dansades det, åts det, dracks det och hades förfärligt trevligt. Klubbmästarna Carl-Hjalmar Bodman och Åke Erixon hade plockat fram en variant på "Jag tar lådan", och i allmänhet tog man också lådan framför att chansa på att få några tior ur X:ets ficka. Han hade stränga order att inte satsa för högt i fråga om frikostighet men vågade sig i alla fall vid ett tillfälle bjuda hela 30 kronor för att få behålla en viss låda. Dessbättre för vår ekonomi tog vederbörande lådan och hittade i den ett par supébiljetter till Gillet. Hoppas att han lyckats förmå Erik Wasser, restaurangbas på Gillet, att också bjuda på supén...

Vilka som i övrigt var på vårt kalas? Jo, naturligtvis allas vår Nocke, som aldrig sviker, och så hittade vi givetvis styrelseghubbar av olika storhetsordning och vackra styrelsedamer från konstaknings- och damsektionerna. Kurt Hamargren från boxningen var där och vann en låda.

På dansgolvet framstod Lasse Björn som suveränen. Ingen twistade som han. Revisor Ingvar Norén körde annars luften ur sina damer med sin otroliga förmåga att hålla tempot uppe även i långsam foxtrot. Kalle Lilja hade som alltid ont i ena spiran så snart det blir tal om dans och Bosse Hedvall stack i lagom tid.

Omsider slutade kalaset och nu blir det att vänta fram till nästa födelsedag och nästa år. Vid horisonten ser man redan vår 75-årsdag tona fram.

Alle

Välkommen till oss vilket resmål Ni än väljer...

Vi säljer alla slag av resor. Vilken restyp och vilket resmål Ni än väljer kan Ni vara säker på att Nordisk Resebureau har resan just för Er. En trygg, säker och trivsamt resa från en resebyrå som kan vad en riktig resebyrå skall kunna.

ODYSSÉ I HELLAS

Kryssning i arkipelagen samt besök i bl.a. Nauplion, Sparta, Olympia, Delphi. DC-6B-flyg. Helpension. 22 dgr. **Kr. 1.985—2.250:—**

ATHEN-RHODOS

Flyg DC-6B Sverige-Athen-Rhodos-Athen-Sverige. 15, 22 dgr. **Kr 995—1.595:—**

STRÖVTÅG I LONDON

Shopping, nöjen och mängder av sevärdheter, det är världsstaden London. DC-6-flyg. Tre hotellalternativ. 15 dgr. **Kr 775—995:—**

STOCKHOLM:

Stureplan 6	Tel. 22 75 00
Regeringsgatan 19—21	Tel. 23 77 70
Rålambsvägen 7	Tel. 24 57 90
Vasagatan 14	Tel. 24 57 95

Försäljningskontor även i Göteborg och Malmö.

IT. STÄDER OCH CAPRI

DC-6-B-tur och retur Sverige-Milano — med tåg eller buss runt Italien till Florens, Rom, Venedig och Capri. 15 dgr. **Kr 1.270—1.435:—**

STRESA/LAGO MAGGIORE

DC-6B-flyg till Milano och retur. Kort bussfärd till Stresa. Charmant hotell i egen park vid Strandpromenaden. Halvpension. 8 dgr. **Kr 645:—**

COSTA DEL SOL

Flera hotell i Torremolinos eller Los Boliches/Fuengirola. Hel- eller halvpension. Flyg Nordair DC-6. 8, 15, 22 dgr. **Kr 645—1.595:—**

MALLORCA

Utmärkta hotell i och utanför Palma. Flyg DC-7C. 8, 15, 22, 29 dgr. **Kr. 495—1.895:—**

SCHWEIZ RUNT

Flyg Kar-Air DC-6B Malmö-Milano och retur. Buss till St. Moritz-Lichtenstein-Schaffhausen-Zürich-Bern-Montreux-Stresa-Milano. Helpension. 15 dgr. **Från kr 1.275:—**

WIEN/ZELL AM SEE

DC-flyg till München. Därifrån buss och Donau-båt runt Österrike över Wien. Två vägar att välja på: över Salzburg eller Kitzbühel. 15 dgr. **Kr 925—995:—**

RHEN/HEIDELBERG

Med buss till charmfulla Heidelberg — en bra "se-mycket-resa" genom Tyskland med Rhenfärden Rudesheim-Koblenz som en av höjdpunkterna. 8 dagar. **Kr 645:—**

NORDISK

resobureau ab ETT VARUHUS I RESOR

Skona klubbarna och låt riksdagen betala...

Hr Redaktör!

Då och då ställs storklubbarna till »ansvar» för att våra landslag, antingen det gäller t. ex. fotboll eller ishockey, inte lyckas särskilt väl i den internationella konkurrensen. Ett nederlag för Sverige i en landskamp skylls då ofta på att våra storklubbar inte velat helhjärtat stödja landslagsrustningarna. Bortsett från den underliga mentalitet hos en del av nationen, som fordrar att Sverige skall vinna alla landskamper, är det väl litet långsökt att förklara ett nederlag i fotboll med att storklubbsspelarna inte stått tillräckligt till förfogande och varit med och laddat upp.

Så frågar sig en insändare och anför vidare dessa synpunkter:

Kraven på storklubbarna är egentligen enorma.

Dels från de egna inom klubben.

Dels från alla supporters.

Dels från allmänheten.

Dels från pressen.

Dels från förbundet.

Alla vill att spelarna ska vara på toppen och prestera sitt allra yttersta både för klubben och landslaget. Något mitt emellan finns ej.

Spelarna är dock inte mer än människor. De kan naturligtvis inte orka med hur mycket som helst. Men låt gå för att de ska orka prestera toppformen i både landslag och klubbtag — har man då inte rätt att begära att inte bara klubben utan även förbundet skall vara med att skapa förutsättningarna härför?

Vad gör förbundet för att hjälpa klubbarna att åstadkomma storspelare? Strängt taget ingenting.

Det finns en utbildningskommitté vid namn tekniska kommittén (det håller sig varje välordnat förbund med), men den kan härvidlag lämnas ur räkningen, eftersom den inte sysslar med landslagsspelarnas tekniska förkovran.

Vad förbundet gör alltså utom att ställa krav på att klubbarna skall ställa fulltrimmade spelare till UK:s förfogande — ja inte är det mycket. Någon gång ett par dagars s. k. träningsläger, en annan gång s. k. samling dagen före en landskamp med uppmjukning och insmältning i landslagsmiljön som enda programpunkt.

Alla ska veta, att tiden inte medger mer än så här på det sätt som planerandet nu en gång för alla tycks vara bestämt, men är det inte då dags att försöka något annat?

Det finns ingen radikallösning. Naturligtvis kan det inhemska programmet skäras ned, t. ex. en minskning av allsvenska 12-lagsserien, för att ge landslagstrimningen mera tidsutrymme, men vilken ansvarig klubbledare vill slå undan den ekonomiska grunden för verksamheten?

Så länge förbunden inte vill ekonomiskt stötta sina klubbar är knappast någon bättring att vänta. I stället för ekonomisk hjälp från förbunden pågår det ju något

som heter om inte utsugning så dock beskattning och det av högst kännbart slag.

Det gäller alla förbund. Deras väsentliga inkomster kommer inte från landskamper utan från klubbarnas egna arrangemang. I skidor tar förbundet 50 procent av nettot på en SM-tävling, och, när Djurgården t. ex. senast vågade sig på att anordna SM i brottning skulle förbundet i garanti ha minst 6.000 kronor (och den summan måste ut trots att tävlingarna inte gick ihop och med »garantin» innebar ett så stort avbräck för föreningens brottningsverksamhet att man ännu i dag flera år efteråt lider ekonomiska sviter av att man anordnade ett SM...).

Det måste vara något fel i uppläggnings av hela vår idrott, när de överordnade förbunden skall åtminstone delvis födas av sina klubbar. I den mån förbundens landskampsarrangemang inte räcker till för den inre administrationen (och det gör det ju inte så stora och ämbetsverksliknande som vissa förbund blivit), måste rörelsekapitalet hämtas på annat håll än hos klubbarna. Vägen går givetvis över riksdagens idrottsanslag. Se till att det höjes till riktiga proportioner och låt klubbarna få behålla sina pengar.

Nu när riksdagen befriat idrotten från nöjesskatten borde de stora idrottsförbunden beträda samma väg och befria klubbarna från pålagorna i form av skatteprocent på klubbarnas arrangemang.

Efter denna lilla utvikning från det egentliga ämnet kan det vara värt att slå fast att ingen inom storklubbarna annat än delar uppfattningen att ett starkt landslag har stor betydelse för propagandan. Se på ishockeyn! Utan Tre Kronors framfart på VM-banorna skulle det nog inte vara sådan hausse på den inhemska ishockeyn.

Även ishockeyn har ett hårt procentuttag från klubbarna och hindrar därmed dessas möjligheter att rekrytera bättre och träna modernare.

Vägen att försörja förbunden skall inte gå över klubbarna. Det är riksdagens dvs. svenska statens angelägenhet.

Förbunden begär att klubbarna skall ställa kvalificerat folk till landslagens förfogande, men borde då inte förbunden bidra till förutsättningarna. Skulle inte

Värt att veta

Så här gick det till när Djurgårdens Idrottsförening blev till:

I slutet av 1800-talet låg Norska Gardet förlagt till Stockholm och med sina uppvisningar i backhoppning på skidor väckte det den manliga ungdomens intresse ute på Djurgården i så hög grad, att ett antal pojkar beslöt slå sig tillsammans till en kamratklubb och försöka göra något likadant som norrmännen. Vintertid blev det mest en massa dråpliga strider på hemmagjorda, synnerligen primitiva skidor, och på somrarna mätte man sina krafter i kapprodd med vanliga ekor och dessutom tävlade man i löpning, hopp och kast.

Någon riktig ordning blev det dock inte, förrän den 22-årige John G. Jansson tillsammans med ett dussintal ungdomar den 12 mars 1891 beslöt att bilda Djurgårdens Idrottsförening (D.I.F.) på ett litet kafé intill Franska Världhuset ute på Djurgården.

Vår födelseplats, det lilla kaféet, finns inte längre kvar, men det historiska årtalet och själva trakten, äkta Djurgårdsmark, finns kvar att minnas med vördnad av senare tiders djurgårdare.

Gamla anor

Djurgårdens IF:s medlemstidskrift har gamla anor och har också haft skiftande öden. Med nr 12 och sin 9:e årgång dog tidningen 1917, men återuppväcktes året därpå under sitt alljämt gällande namn »DJURGÅRDAREN» för att huvudsakligen komma ut i samband med föreningens mera märkliga jubiléer. Därvid gjorde Gunnar Lannmarks vackra förstasides-teckning av Djurgårdseken välvande sig över en fotbollsspelare och en skidlöpare sin entré och den har sedan dess alltid följt vår tidskrift såsom »huvud». Det är många goda krafter, som bidragit till att vår tidskrift blivit vad den är. Vi skriver i den hela vår Djurgårdsfamilj.

förbunden kunna tänka detta i avlöningen av de heltidstränare, som klubbarna betjänar sig av. På lång sikt får ju landslaget skörda frukterna av dessa tränares arbete. Varför inte ge flera klubbar ekonomiska resurser att hålla sig med kvalificerade tränare? Varför i stället bara beskatta klubbarna? Varför behöver inte förbunden sälja lotter, springa med tiggartistor eller ha tingeltangel och tom-bola på torgen?
KGD

Lill-Einar vårt största mästartarnamn

Djurgårdens bibliotek får då och då tillskott från minnesgoda djurgårdare, och nu senast har Verner Jendén haft vänligheten förära oss en bok kallad "Stockholms Idrottsliv under 25 år" av Elis Lindroth och utkommen 1923. I innehållsförteckningen fastnar vi för en rubrik: Stockholms skididrott — Djurgårdarnas verk sid. 248.

Det lockar och vi slår upp detta kapitel. Läser bland annat, Skidåkningen är idrotternas idrott. Det finns inte något sundare och renare nöje. Och det finnes intet härligare och friare än att sträcka fram genom skogarna, medan vinterluft och grankvishtar fläktas om kinder och ögon, hjärna och muskler äro spända, beredda att undgå varje hinder, som nästa ögonblick kan föra i ens väg.

Sedan berättas det om hur Djurgården dominerade all skididrott: "Vad hade Stockholms skididrott varit om Djurgårdens Idrottsförening ej funnits? Den enda förening söder om Dalälven som norrlänningarna fruktade, men så fanns det också hejare som bröderna Sandström, Söderberg, O. B. Hansson, Wetterlind, Eng och Ejnar Olsson."

Ja, därmed är författaren framme vid Djurgårdens största idrottsnamn, och vi låter honom berätta vidare:

I backåkningen är Djurgårdarnas överlägsenhet än mera markerad — den är helt enkelt odisputabel. Ejnar Olsson, "Lill-Ejnar", Stockholmsgrabben, som började på tunnlaggar och slutade som norrmännens jämlike, är den självskrivne mästarten. Som ingen annan har han lyft sin idrott till konst, icke till cirkusakrobatens trickkonst, utan till verklig konst.

"Lill-Ejnar" har gjort mycket för Djurgården. Förutom att han under många år spelat i dess första fotbollslag och varit dess, Stockholms och Sveriges bäste i backåkning på skidor, har han även varit en av djurgårdarnas bästa budkavleåkare. Utom förmågan att kunna åka snabbt har han även varit en utomordentligt säker orienterare, som ej låtit villa bort sig av kartans och verklighetens skiljaktigheter. Och när dessa bågge egenskaper ej räckt till har han haft sitt oförstörbara Stockholmsgrabbs-humör som sista resurs.

Det var vid en stor budkavletävling uppe i landet. Albin Sandström och Ejnar Olsson löpte sista sträckan och till dem sällade sig allt vad Norrland hade att bjuda på av storrännare. De fruktade djurgårdarna vågade man icke släppa ur sikte och dessa i sin tur vågade icke söka "köra", ty de kände "stakåkarnas" förmåga. Det blev "Lill-Ejnar" som ordnade saken. Han hade ett lågmält samtal med Sandström och så började denne köra hårt med hela raden i hälar. En stund pågår hetsjakten, så stannar Sandström och förklarar, att han ej orkar längre,

lämnar (dvs. som de andra tror!) över budkavlen till Ejnar Olsson och beger sig till synes förtvivlad över händelsen in i en stuga för att söka vila. Ejnar stoppar "budkavlen" i sina byxors bakficka och låter remmen hänga utanför ett stycke, så att alla kan se, att han nu har Djurgårdens ansvar. Och så sätter han i gång i täten för hela skaran. Farten blir hårdare och hårdare och ingen ger sig tid att titta på kartan. Man lutar på hans kända orienteringsförmåga. En timme är snart gången och alltjämt "leder" Olsson.

Så börjar tvivlet vinna plats i efterföljarnas tankar, ty man tycker att målet låter vänta på sig. Man stannar, tar fram kartorna, tittar på dem, tittar på varandra och frågar till slut den lille djurgårdaren: "Hörru, var är vi nånstans?" Svaret blir: "Det vet jag intel!"

"Va? Vet du var målet är då?" Man börjar nu känna oro...

"Nää, kommer svaret, men det vet nog Sandström, för han är väl där nu..."

Gissa, om skidorna kastas om med fart och stavarna hugger i marken medan kraftiga tänder maler eder av sådant slag som endast lurade norrländska budkavlelöpare kan frambringa.

I maklig takt åker Lill-Ejnar med budkavleomhöljet och remmen i bakfickan. Själva budkavlen hade Sandström redan lämnat vid målet — och segern var djurgårdarnas. Tack vare Stockholmsgrabben. Sådan är Ejnar Olsson. Och tack vare just detta sitt sprittande tjuvpojks-humör har han blivit en av Stockholms mest populära idrottsmän och inte bara bland stockholmarna utan även bland norrländska budkavlelöpare."

Så gick det till förr i tiden, men alltjämt är Lill-Ejnar en spänstig herre, en tjuvpojke och djurgårdare i varje tum. Nu har han passerat sina 75 år men intresset för Djurgården och omsorgen för vår förening är alltjämt lika levande hos honom.

K. L.

Kärlekens färg i Djurgårdens sköld

Vi blir fler och fler djurgårdare. De nya av oss vill naturligtvis veta ett och annat om vår förenings historia. Den är lång och skiftande och är inte berättad på en kort eftermiddag. Åtskilligt om vad som hänt oss under alla dessa år finns skildrat i vår tidskrift »Djurgårdaren», och äldre årgångar av denna förnämliga publikation kan för de verkligt intresserade skaffas fram ur våra källarvalv.

Här skall vi bara berätta något om våra klubbfärger. De säg ju alltid vara blårandiga, ljusblått och mörkblått som i vår fotbollströja, men Djurgårdens verkliga färger finns förevigade i klubbmärket. Våra färger är tre: blått, rött och gult.

Så här beskriver en av våra stora historiska män, Johan af Klercker, vårt klubbmärke, vår sköld:

*Den blågula sköld med blodrött band
den vilja vi ära,
med heder den föra kring Skandiens land,
den trohet vi svära.*

*De blågula fält bära Sveriges färg,
den röda kärlekens är.*

*Oss trohet i hjärtat och stå i märg
de två oss lär.*

*Den tredje oss binder med oslitliga band,
Djurgårdare alla.*

*Den skölden, den lär oss älska vårt land,
att stå eller falla.*

Tack från generalen

Från en riktig general har vi fått ett brev. Det kommer från kommanderande generalen för de amerikanska styrkorna i Tyskland och har sänts oss via överste James Schwenk med anledning av det boxarbesök vi hade i Stockholm i våras av en trupp färgstarka USA-fightare.

För de språkkunniga i vår läsekrets torde det inte vara nödvändigt med en översättning. Så här skriver generalen bl. a. i sitt brev:

The members of the 8th Infantry Division Boxing Team were extended hospitable reception during their visit to your wonderful country. The thoughtful and considerate manner in which you welcomed our team made the trip most enjoyable and memorable for all participants.

Athletic contests of this nature contri-

Prins Wilhelm 7:a i Djurgårdstävling

Vi har två kungliga medlemmar hos oss i Djurgården, prinsessorna Birgitta och Désirée, men ingen av dem har ännu aktivt tävlat för vår förening. Emellertid var vi i tidernas begynnelse mycket nära att få en kunglig backhoppare i våra led.

Så här gick det till berättar en av den tidens backskuttare Reinhold Eriksson:

Det var en dag 1900 och vi hade en backtävling på Djurgården. Där hade Prins Wilhelm deltagit i en ungdomstävling (som Olle Tandberg förresten vann) och därvid begav det sig inte bättre än att prinsen råkade ut för ett våldsamt fall i sitt första hopp. Förskräckelsen var stor på läktaren, men kung Oscar II, som stod på hedersplats, bara skrattade och uppmanade sin sonson att göra ett nytt försök. Och det hoppet gjorde prins Wilhelm rasande grant, det var faktiskt hela tävlingens bästa hopp, och slutet på det hela blev att han fick ta emot ett 7:e pris som belöning.

Efteråt trängdes en massa djurgårdare kring prinsen för att försöka värva honom till föreningen. Men kungen ville inte vara med på det. Prinsen skulle nämligen snart ut till sjöss som sjökadett och kungen var rädd att träningen i skidbacken skulle ta för mycket tid från läxläsningen fram till dess. Det var synd, ty prinsen hade onekligen goda förutsättningar att nå den svenska eliten och en kunglig backhoppare i Djurgården hade inte varit skam", skriver vår medarbetare. Det håller vi med honom om. Men kanske vi kan värva kronprinsen till vårt bandytag så småningom. Carl Gustaf fick ju en bandyklubba av de ryska världsmästarna i vintras och är välkommen att försöka sin lycka hos oss. Eller vad säger Sven Bergman, Curre Söderberg och "Mullskopan" Carlsson?

bute significantly towards cordial international relations and we are glad that members of this Division could participate.

My appreciation for the many courtesies extend to our members.

*

Brevet sändes till Ulph Hamilton, som just då låg på sjukhus och lappade ihop en krampa, som han dock inte ådragit sig i någon boxningsring. De vänliga amerikanska raderna gjorde att tillfrisknandet gick fortare. Ulph kunde ta emot sig mesta äran av att USA-truppen trivts så bra i Stockholm men delade gärna med sig erkännandet åt alla sina kamrater.

God PR-verksamhet.

Saxat och klippt

I går

fortsatte Djurgården att hålla sin nolla intakt. Det har man gjort i 270 minuter nu.

Inte försvaret men väl **anfallet!**

Vilket blir följderna om man försöker tränga sig fram i centrum och glömmar yttrarna.

Elfsborg som var inställt på att spela 0—0 och förbluffat över matchens enda mål, visade efter matchen upp en provkarta på benskavanker, tillkomna genom Djurgårdens "benknäckarstil".

Djurgården som efter sina två inledningssegrar i Allsvenskan skulle "springa hem med guldmedaljerna", får passa sig så man inte springer ned i div. II.

Att "ligga över" (som i går) utan att kunna göra mål och utan att kunna hålla sitt eget rent, ger inga poäng. För Djurgården. **(IB 10/5 -62)**

Inte så snällt sagt. Så småningom blev Djurgården dock tvåa med snudd på guldet.

(Benknäckare)

1 öre per åskådare

Flera klubbar i den lägre serien har ingen möjlighet att betala ut traktamenten eller segerpremier, tvärtom får spelarna själva ibland bidra till att hålla rulljangsen i gång.

Djurgården däremot betalar sina spelare 80 kr per match, och i AIK har man infört det fiffiga systemet att ge spelarna 1 öre per åskådare. Det blir 150 kr per man vid 15.000 på Johanneshov!

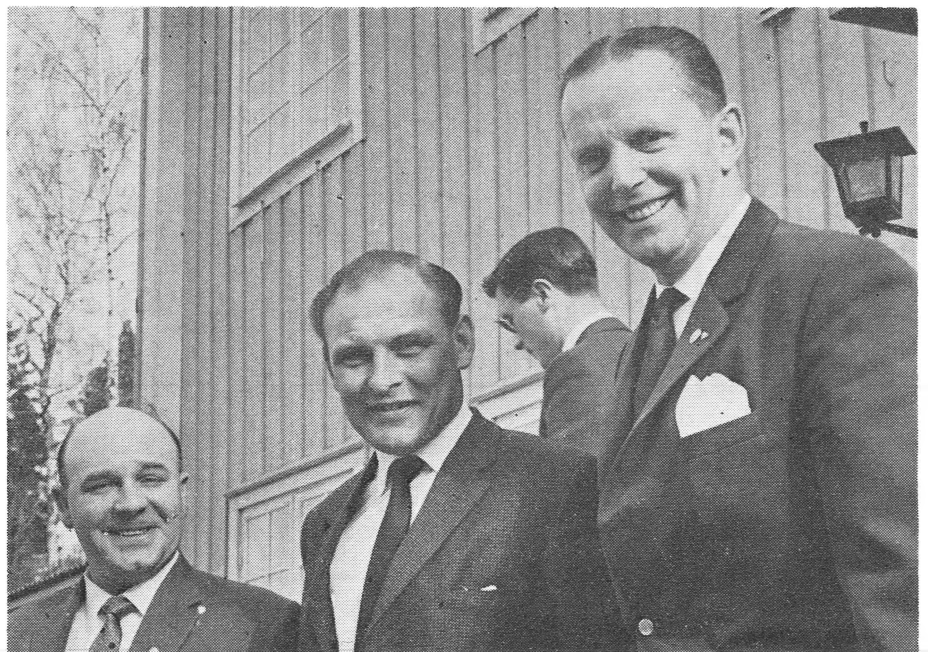
Svårt reportage

I journalistikens ABC-bok står, att en reporter aldrig bör tala om för läsekretsen de eventuella besvärligheter han haft för att få reportaget till stånd. Jag tänkte med ett stilla leende på detta, då jag hörde Lennart Hylands vecklagan från skidtävlingarna i Seefeld, där arrangörerna tydligen varit ofina nog att ställa Sveriges radio en smula offside.

Radio- och TV-män har åtminstone i sportsammanhang blivit mycket bortskämda.

(Wille Engdahl i ST)

ETT PROV I FOTBOLLSBRANSCHEN

Ett lyckat försök i branschen som fotbollspromotor gjorde vår vice ordförande Carl-Hjalmar Bodman, när han i fjol inbjöd de engelska cupfinalisterna Burnley att visa sina konster i samband med brittiska utställningen i Stockholm. Vid matchen på Stadion visade sig Djurgårdens med Hammarbys och AIK sammanslagna lag ej särskilt bra, och vi föll med 0—3. De engelska ledarna, sekreteraren A. Maddox (till vänster) och Harry Potts (i mitten) visade efteråt vid en träff med Carl-Hjalmar en lika glad min som denne.

Ett "stenkast" från Stadion

Den intima Gärdesrestaurangen

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH - MIDDAG - SUPÉ - SPECIALITETER
i behaglig miljö

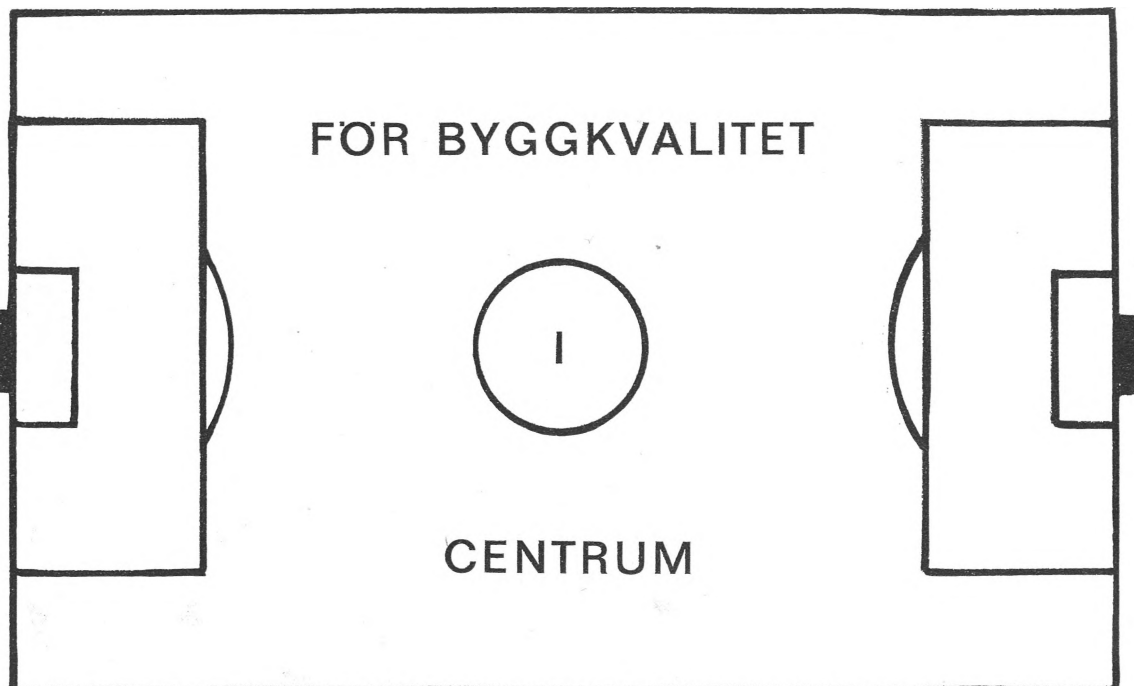
Festvåning rekommenderas

Erik Dahlbergsgatan 41—43 STOCKHOLM

Bordbeställning

62 01 48 - 62 01 49

Obegränsad parkering

JOHN MATTSON BYGGNADS AB
AB FUNDAMENT

Sergelgatan 1 · Stockholm C · Telefon 08/225589

Det var fotbollsplaner på Mars

Från vår utskjutne men hemkomne medarbetare

I samband med att ryssarna hade en sputnik på väg till månen betonades det från Moskva, att man inte hade territoriella anspråk på mark på månen. Det var ju bussigt, tyckte förmodligen alla månmänniskorna och kvitterade med ett iltelegram till "Krusse" att de hade lika obetydligt intresse att annektera någon mark i Sibirien. Men nu slant ju den ryska farkosten förbi månen och därmed fick vi aldrig det efterlängade beskedet om vad man pysslade med hemma hos gubben i månen. Emellertid kan vi i denna tidskrift nu berätta att vår till Mars utsände (ivägskjutne) medarbetare äntligen kommit hem och berättat om sina upplevelser.

— I motsats till vad det påstås av experter här på jorden, så var Mars långt ifrån någon död planet, säger han i sin intervju. Medan jag var en vanlig jorde-människa, fick även jag höra det där snacket om att det skulle synas kanaler på Mars. En och annan expert förklarade det med att det kanske var något bevattningssystem. Men sedan kom ännu större experter och framhöll, att det bara var löjligt snick och snack. Mars var en enda het glödande kula. Där skulle allt vatten i kanalerna snart pysa i väg... Jo jo, det är till att vara expert.

När jag närmade mig Mars, hade jag ingen direkt förnimmelse av den påstådda kokheta temperaturen, men det kunde ju förklaras med att jag satt ordentligt isolerad i min farkost av modell termos-flaska. Men jag uppfattade snart att jag med våldsam fart närmade mig något oändligt grönt, och när det var dags att slå på bromsraketerna — vad tror ni att jag då fick se? Jo, kort sagt en kopia av vår egen jordeplanet. Det var bara att landa och kliva ur. I tullen blev jag tillfrågad varifrån jag kom och om jag hade några rekommendationer. Jag sa' som det var, att jag kom från Sverige och visade sedan fram mitt medlemskort i Djurgården samtidigt som jag nämnde att jag bland mina klubbkamrater kunde räkna personer sådana som Tumba, Else-Marie Carlsson, "Japan" Ahlm och Ove Malmberg. Tullchefen sade sig känna till allihopa med en viss tvekan dock för Malmbergs person, men det räckte med dom andra och jag fick fri passage ned på plattan.

Ja, sen gick det undan ska jag säga. Jag fick omgående ge mig i väg ut på expeditionsresa över Marsfälten, och då avslöjades på en gång vad "de gröna kanalerna" var för något. Jo, helt enkelt fotbollsplaner. Och vilka grasmattor. Rena brysselmattorna. Här var matcherna i gång för fullt, och ni får verkligen ursäkta att jag glömde mig kvar på planeten några veckor. Det var fotboll från morgon till kväll. Man var mitt uppe i slutspelet om Mars-cupen, en snygg buck-

la i stil med ungefär Ahearne cup. I förköp hade man sålt ut biljetterna till själva finalen i en upplaga på 2 miljoner. Vilka läktare och vilken entusiasm. Och vilken fotboll. Där körde man inte med några eftersläpande högeryttrar inte! Ånej, alla bara visslade fram som reaplan men hann i alla fall bjuda på rena läckerheterna. Det var en fotboll av det slag som endast vi i Djurgården presterar i våra stora stunder.

Ja, visst hade jag mängder med tillfällen att förvåna mig över livet på Mars. Människorna var snälla och vänliga. Jag frågade om dom också kallade sig för människor. Egentligen inte, sa' dom, i stället kallar vi oss "maränger" på den här sidan av Mars, men det går för all del att kalla oss för "människor". Hur det är på andra sidan av Mars med befolkningen var jag naturligtvis nyfiken att få reda på, men när jag undrade litet i det ämnet, undrade man tillbaka om jag inte tyckte det kunde vara dags att tacka för vad som varit och resa åter till jorden. Alltså tackade jag och fick samtidigt med mig en inbjudan att komma till-

Färska medaljörer

Att stora flertalet av Djurgårdens ledare är uppskattade även i de fall de sitter och jobbar i olika förbund är väl känt och omvittnat. Det har också under årens lopp vandrat över många utmärkelsetecken till sådana Djurgårdsledare. De färskaste belöningarna hamnade i våras vid Svenska Fotbollförbundets årsmöte hos två av våra trotjänare i fotbollsektionen, Sigge Bergh och Birger »Farsan» Sandberg, vilka fick ta emot förbundets förtjänsttecken i silver.

Förra hösten hörde Arne Grunander och Kalle Liliequist till dem som fick motsvarande silverutmärkelser vid Svenska Ishockeyförbundets årsmöte.

SAXAT OCH KLIPPT

Djurgården får finna sig i att vara storfavorit. Det blir i så fall DIF:s 6:e raka SM, vilket onekligen är imponerande. I en tidning läser vi följande karakteristik av laget: "Djurgårdarna ser ut som ishockeyspelare och beter sig som sådana."

Det är säkert menat som en komplimang, men kan givetvis missförstås...

(Sv.D., Tecknar-Anders)

baka i sällskap med något lämpligt fotbollslag.

Så var det bara att resa i väg, och nu kan jag alltså berätta om att på Mars har man det bra.

Glob T.

PS. På andra sidan Mars. Jo, man viskade till mig, att där spelade man bara ishockey och hoppade skidor. Kanske man där också var säkrare på vem Ove Malmberg är.

♦♦♦ LÄR SPRÅK NU — SNART SEMESTERTID — SÄTT IGÅNG! ♦♦♦

8 st. språkskivor } 9:85
+ fullst. textbok }

Varje språkkurs omfattar 8 st. 33-varvskivor + fullständ. kursbok. Nu engelska 9:85 för hela kursen. Övriga fullst. språkkurser 14:90. Obs! Full returrätt. Pengarna åter inom 8 dagar.

Snabbt, effektivt och till lågt pris, med korrekt uttal och rätt språkmelodi. Kan spelas 1 000 ggr utan kvalitetsförändring av ljudet enl. intyg av Stat. Provningsanstalt.

Engelska 9:85	☐	Engelska + 3 andra språk = 32 skivor och 4 kursböcker tills. 49:—	☐
Spanska 14:90	☐	Erbjudandet gäller även i Kungsbokhandeln, Kungsgatan 26, tel. 08*23 28 15.	
Italienska 14:90	☐	Namn	☐
Tyska 14:90	☐	Adress	☐
Holländska 14:90 ..	☐		☐
Franska 14:90	☐	Budgetköp = 1/3 nu lägst 15 kr.	
Ryska 14:90	☐	sätt X här	☐
Hebreiska 14:90* ..	☐	Sänd gratis 8-sidig katalog över konstrep. resp. fyndböcker	☐
Grekiska 14:90* ..	☐		
Portugisiska 14:90* ..	☐		
Ungerska 14:90	☐		
Svenska 14:90	☐		

* Vissa kurser lev.-tid.

Obs! Alla priser exkl. oms.

Sergel-bokhandeln betalar portot

LÖSEN

Svarssändelse
Tillstånd nr 31
Stockholm 40

SERDEL
bokhandeln

Ordertelefon
10 57 80 — 10 57 84

Sergelgatan 21
(i Hötorgscity)

STOCKHOLM C

♦♦♦♦♦ KLIPP ANNONSEN — SÄTT X — POSTA UTAN PORTO OCH KUVERT ♦♦♦♦♦

Brottningssektionens tävlingsverksamhet under säsongen maj 1962 — maj 1963

Djurgårdens brottningssektion kan blicka tillbaka på ett livligt arbetsår, men tyvärr har det varit rätt sparsamt med de stora framgångarna, kanske mycket beroende på en svag inledning i serieharvandet. Då säsongen inleddes i div. I var våra brottare ej fullt tränade, vilket får ses mot bakgrunden av att vår brottningslokal var avstängd under ett par månader för reparationsarbeten.

Sommarträningen kom att bedrivas rätt sporadiskt. Att det varit så och så med sommarträningen kom att märkas vid seriestarten där våra pojkar förlorade mot blivande segraren i zon 3 Arboga AK med 11½ mot 4½ i Åkeshovshallen.

Det kom ytterligare två nederlag i div. I mot Kolsva och IF Norden, Sala, innan våra brottare fått upp konditionen och kommit in i en andra andning.

Sedan kom storsegrar över Finspång, Västerås, Stålpojkarna och Hedemora, men tyvärr för sent. Arboga hade hunnit skaffa sig en betryggande ledning och DIF kunde ej knappa in något nämnvärt i poäng. Vi belade dock 3:e placeringen.

Vårt B-lag i div. III vann sin serie.

Av våra juniorer har Lars-Erik Pettersson gått från klarhet till klarhet. Utan tvivel ett av våra största löften. Ej mer än 17 år har han tagit åtskilliga titlar och placeringar. Enligt års-statistiken har han tagit minst 7 st. 1:a placeringar, 2 2:a och en 3:e placering. Han blev årets svenske ungdomsmästare i mellanvikt.

Andra löften är också Lars Lundell, Lennart Aronsson, Stig Wester, Reiner Schlott, Allan Dahlberg m. fl.

Glädjande är att också vårt A-lag blivit rätt stabilt och på sistone noterat glädjande segrar. Också roligt att konstatera att Juhanni Haapanen är av svensk elitklass.

Av våra A-lagsbrottare, som varit mest pålitliga må framhållas Juhanni Haapanen, Edvin Vesterby, Rolf Gustafsson, Sture Söderqvist, Bengt Fridh, Kurt Alariksson och Göte Rönn. Göte Rönn har gjort en strålande come back och blev 2:a i SM efter Ragnar Svensson, Klippan.

Vi har ej i år haft något större internationellt utbyte. Förutom Polen-resan i maj 1962, var våra brottare i Mariehamn på Åland, där det arrangerades brottningar för första gången i Ålands historia. DIF mötte ett komb. lag från Mariehamns FBK och Rosenlewin Urheilijat.

SM i grekisk-romersk stil i Eriksdalshallen, Stockholm, den 18-19-20-21/4:

Bantamvikt	Edvin Vesterby	3:a
Tungvikt	Göte Rönn	2:a

SM i fri-stil, Värnamo:

Bantamvikt	Ervin Vesterby	1:a
Tungvikt	Göte Rönn	1:a

BSM grekisk-romersk:

Mellanvikt	Bengt Fridh	1:a
------------	-------------	-----

BSM i fri-stil i Nyköping:

Mellanvikt	Bengt Fridh	2:a
Tungvikt	Göte Rönn	1:a

Svenska Ungdomsmästerskapen, för första gången:

Mellanvikt	Lars-Erik Pettersson	1:a
------------	----------------------	-----

Svealandsmästerskapen för juniorer, fri-stil:

Mellanvikt	Lars-Erik Pettersson	1:a
------------	----------------------	-----

Svealandsmästerskapen för seniorer, grekisk-romersk stil:

Mellanvikt	Bengt Fridh	1:a
------------	-------------	-----

Junior DM fristil:

Weltervikt	Lars Lundell
Lätt tungvikt	Lars-Erik Pettersson

Junior DM, grekisk-romersk stil:

Bantamvikt	Lars Lundell
Mellanvikt	Lars-Erik Pettersson

DM för seniorer grekisk-romersk stil:

Flugvikt	Juhanni Haapanen
Weltervikt	Sture Söderqvist
Mellanvikt	Bengt Fridh
Tungvikt	Göte Rönn

DM för seniorer, fristil:

Bantamvikt	Edvin Vesterby
Weltervikt	Sture Söderqvist
Mellanvikt	Bengt Fridh
Tungvikt	Göte Rönn

Som framgår av våra resultatlistor har vi haft en livligt säsong. Denna har också dragit stora pengar. Vi har därför kört hårt, för att ta tillvara alla tillfällen att bättra på vår ekonomi.

Vid varje tävling och seriematch har vi sålt fruktkorgslotterier, läskedrycker och även amerikanska lotterier. Även ett stort lotteri om 5.000 lotter.

Givetvis kör vi hårt med våra fritidsgrupper och praktiskt taget »non stop». På somrarna ingår även fotboll i vårt program. På så vis kör vi med fritidsgrupper året om.

Förutom uppvisningsbrottningar bl. a. i Kungsträdgården har vi även arrangerat sommarfester, som givit bra netton.

Våra utländska kontakter med åtföljande internationella turnéer har vi själva ekonomiserat.

B. Anér.

Brottarbasen 50 år

Brottarbasen Lennart Öberg, en av föreningens mest aktiva ledare har fyllt 50 år, en eldsjäl av stora mått.

Lennart Öberg föddes den 3/4 1913 på Geråsens gård i Örebro län. Han kom till Stockholm 1930 och började på Yrkeskolan vid Enskede slakthus för att genomgå en 2-årig charkuterikurs.

År 1931 hade Öberg en kamrat, Göran Löfgren, som intresserade Öberg för brottningen och fick honom till Döbelngatan 97 och där började han sin brottarbana under Fritiof och »Gotte» Svenssons ledning.

Öberg visade stora anlag och i och med framgångarna stegrades intresset.

År 1937 vann han DM för juniorer. År 1938 svensk juniormästare. Sedan följde 5 DM-titlar.

År 1948 blev han 2:a i SM efter »Acke» Grönberg.

År 1946 blev han olympisk mästare vid TUL-Spelen i Helsingfors arbetarolympiad.

Sedan år 1940 har Öberg suttit med i brottarstyret och blev ordf. år 1944 efter Hugo Brännström.

Under de senaste åren har han gjort sig bemärkt som en ypperlig matchledare och domare och anlitats vid landskamper, såväl inom som utomlands.

Som ordf. inom vår brottningssektion har han nedlagt ett oerhört arbete och har alltid haft ett gott omdöme vad gäller

SM grekisk-romersk stil i Eriksdalshallen

SENSATIONERNAS SM. DIF fick 7 man bland de 6 bästa i varje klass.

Placeringar:

Flugvikt	Juhanni Haapanen	5:a
Bantamvikt	Edvin Vesterby	3:a
Lättvikt	Rolf Gustafsson	6:a
Weltervikt	Sture Söderqvist	5:a
Mellanvikt	Bengt Fridh	5:a
Lätt tungvikt	Kurt Alariksson	4:a
Tungvikt	Göte Rönn	2:a

KM för ungdomar:

36 kg.	Peter Enberg
40 »	Tor Santesson
48 »	Lars Lindh
52 »	Benny Nicolausson
57 »	Allan Dahlberg
63 »	Lars Lundell
70 »	Ove Feldt
78 »	Lennart Aronsson
87 »	Lars-Erik Pettersson

I allsvenska brottningsserien, div. I blev DIF 3:a.

I allsvenska brottningsserien, div. III blev DIF:s B 1:a.

Från Ungdomsserien har ännu ej slutresultat ingått.

CYKEL

med många fina
löften

Under säsongen 1962 har våra cyklister visat sig i en hel del lopp, både internationella och nationella, närmare bestämt 62 st. På utländsk mark har vi varit representerade av Bengt Lager i Tunisien runt, Jupp Ripfel i lilla Tour de France, bland våra duktiga juniorer blev Ibe Lager uttagen till ett ungdomsträningläger i Tyskland.

Största överraskningen i svensk cykelsport under internationella veckan var djurgårdaren Jupp Ripfel.

Vår egen stortävling "Saltsjöbadsloppet" togs återigen av en djurgårdare nämligen "Juppen". Vi passar också på tillfället att tacka alla som var med och hjälpte till i samband med detta lopp och givetvis vänder vi oss då särskilt till flickorna som gjorde en fin insats.

Det har kommit en virvelvind in i cykelsporten och det gjorde att vi förlorade 3 man nämligen Jupp Ripfel, Bengt och Ibe Lager som numer skall trampa grönt, en klen tröst är att inte bara vår förening blivit drabbad av detta.

Skall vi tala om orsaken är det fria cyklar och därmed sammanhängande fri service som är det primära. Tyvärr kan inte cykelsektionen stå pall för dom stora utgifter som är förknippade med detta och då får man bita i det sura äpplet. Men vi har grabbar kvar som skall föra färgerna vidare och som har kämpat i kroppen. Vi får hjälpas åt att heja fram Roffe Andersson, bröderna Tommy och Lasse Formgren samt S. Bertil Lars-

skötseln av sektionens ekonomi och representation utåt. Har alltid haft mycket goda uppslag och gått i spetsen för arrangerandet av sommarfester, lotterier m. m.

Det kan ej heller förnekas att Öberg alltid haft sektionens bästa för ögonen och försökt hålla nere sektionens utgiftskonto. Hans mål är att få svensk brottnings i världstoppen, främst genom ett utvidgat och intensivt ungdomsarbete och vi inom brottningssektionen vill gärna att Lennart skall fortsätta med sitt banbrytande arbete. Vi är säkra på, att det blir svårt för sektionen att få tag i en värdig efterträdare, som är kapabel att axla Öbergs mantel, den dag han anser att han gjort sitt inom svensk brottnings och vår brottningssektion.

B. Anér

Brottn.sektionen sekreterare

VI ÅKER VASALOPPET

Våra längdlöpare har det varit tämligen tyst, ja dödyst, kring under senare år men nu har det liksom börjat röra sig en smula på denna skidfront. Inte mindre än 21 djurgårdare ställde således upp i Vasaloppet, och enligt tillförlitliga rapporter tog sig de flesta fram till målet i Mora. Efteråt kom också som ett brev på posten mängder med postförskott till Djurgården med bilder av de våra i terrängen tagna av påpassliga fotografer. Det måste vara en god affär, ty det kom som sagt åtskilliga postförskott...

Skidsekreteraren Bertil Herrlin rapporterar i övrigt, att Hans Hansson (klubbmästare på 30 kilometer) var särskilt bäst i Vasaloppet och stakade sig i mål som 676:e man på tiden 7.34,37 timmar. Närmast honom följde Carsten Bratt på 1.045:e plats och tiden 8.11,48. Carsten, som tidigare sysslat med slalom, fick väl inte så stor användning av den förmågan på de 9 milen, men var i alla fall en god överraskning. Men så fick han god vallningshjälp av gamle guldmedaljören Martin Matsbo och tackade för övrigt med att lämna Matsbo ett par hundra platser efter sig...

Bertil Herlin knegade sig själv fram till en 3:e plats bland djurgårdarna med

placering nr 1.693 i slutprotokollet och tiden 9.02,08 och sedan följde vår fjärde djurgårdare Jan Sjöberg på plats nr 1.991 och tiden 9.22,06.

Vad som i övrigt hänt på skidfronten: vi har haft 6 längdtävlingar för ungdom under ledning av Tyko Boman och Herlin med en del fina resultat av framför allt de nyblivna djurgårdarna Johan Brödje, Jan-Olof Näslund, Oli Hacksell och Göran Karlsson. Vad vi framför allt behöver är ledare för alla dessa ungdomar, och därför vädjar vi till alla gamla f.d. skidåkare och andra intresserade att ge oss ett handtag. Kom till oss, ber Bertil Herlin.

son, förutom dom som här är nämnda har vi grabbar i klasserna D, U, P, som inte heller får glömmas bort. Ett litet trumfkort i bakfickan en italienare Dominic ännu ett oskrivet blad hos oss men A-klassare i hemlandet. I sektionen hoppas vi alltså på en ny givande säsong. Vi passar också på tillfället att tacka

Överstyrelsen för både ekonomiskt och personligt stöd som har varit under den gångna säsongen.

1963 års säsong har redan haft sitt glädjämne i Roffe Andersson, som åkte ifrån hela eliten i Södertälje-loppet och vann med god marginal.

K.-G. Lindkvist

SAHLSTRÖMS
festväningar

Specialité:
**Middagar
och cocktailpartyn
i hemmen**

De trevliga festväningarna
i City. Utsökta middagar
till låga priser. Ring våra
novmästare för ett besök.

LINNÉGATAN 18 TORSGATAN 10
Beställningstelefon 11 57 15

Hej, kan jag få din autograf?

Det unga Sverige skriver till våra stjärnor

Vi får mycket post i vår stora och rymliga brevlåda. Mycket av posten handlar om autografbrev, och det är väl inte så underligt med så mycket "högvilt" som det finns att jaga hos Djurgården för en autograftiggare. En sådan har det inte lätt nu för tiden, när det gäller att få en autograf direkt av en idrottsstjärna vid någon match eller annan tävling. Där kanske autografjägaren stått och tryckt i flera timmar i hopp om att kunna sticka fram sitt block och få en namnteckning, eller också har han kanske stått utanför hotellporten och väntat på sin chans. Ofta för att bara mötas av ett "nej, har inte tid" från sin store favorit, som därmed kanske inte förstår att han förlorar en beundrare.

Men det är inte lätt att stå autograffkillarna till tjänst. De har numera blivit lika talrika som Egyptens gamla omskrivna gräshoppor, och ofta blir ju idrottsstjärnorna formligen överfallna av alla pojkar och flickor, som utrustat sig med autografblock. Många av dessa unga idrottsentusiaster bor väl inte heller alltid så, att de har en chans att komma till en match och försöka få tag i sin store favorit.

Vad gör man, då man blir nobbad en autograf eller då man inte har råd att åka till idrottsplatsen för att pröva sin lycka? Jo, man sätter sig ned och skriver. Och då blir adressen kort och gott klubbens namn. Av den anledningen får Djurgårdens brevlåda alltså mängder med autografbrev. Snygga och trevliga brev och i många fall med svarsporto. Våra grabbar försöker också så långt de hinner svara, men ofta begär autograftiggarna både kort, träningsråd och hjälp att skaffa en rad andra autografer, och för sådant räcker inte tiden alltid till. Då skulle de stora stjärnorna behöva hålla sig med en egen sekreterare och en egen poststämpningsmaskin. Men som sagt, så långt tiden räcker till svarar Djurgårdens efterfrågade stjärnor på autografbreven och har därmed skaffat sig ännu flera beundrare ute i bygderna.

Mest är det yngre pojkar och även flickor för den delen, som är ute på jaktstigen, men då och då uppvaktas vi även av äldre brevskrivare, som väl inte enbart är ute efter själva autografen utan lika mycket efter en brevvän — till att börja dagen med...

Tumba är naturligtvis den som får de flesta autografbreven. Han leder skyhögt. Men våra andra stora landslagsspelare är också mycket efterfrågade på autografbörsen och strängt taget undgår ingen av våra A-lagsspelare att få sådana här brev. Ofta kommer det brev till idrottsstjärnor, som för länge sedan slutat att tävla och som också försvunnit från Djurgården. Gamla olympiska hjältar från 1912 och 1924 hör till denna kategori, och i den mån våra detektiver lyckas snoka upp adressen går breven naturligtvis vidare, men ofta går även Kungl. Postverket bet på uppgiften att hitta rätt adresser.

Vi har fått glutta litet på autografpos-

ten och kan således berätta att den vanligaste formuleringen låter så här:

Hej!

Kan jag få din autograf och helst även ett foto.

Beundrare

N. N.

Naturligtvis blir det en autograf om "beundraren" sänt med porto, men något foto blir det sällan. Filmstjärnor kan skaffa fram sådana gratis men det kan inte en högerhalva göra. Även om han spelar i A-laget.

★

Här några andra stickprov på hur det skrivs:

Jag gillar dej mest av alla och vill ha ett signerat foto av dig och din autograf. Jag skulle gärna också vilja ha en Spapshjälm, och så vill jag veta hur man kan bli en lika bra ishockeyspelare som dej.

Din tillgivne vän L. K.

Hejsan!

Jag är en grabb på 12 år som beundrar dej och alla andra djurgårdare, som jag fått se i TV flera gånger. Då spelade du utmärkt. Jag gratulerar till mästerskapet, och därför tar jag nu friheten att be om ett par autografer av din värdefulla namnteckning. Lycka till i striden om nästa SM-tecken. Hej!

Klas-Göran L.

Jag tycker att det är mycket roligt att spela ishockey och pojkarna kallar mej för "Lill-Tumba". Kan jag få en autograf?

Bosse

Hej!

Du är min idol och jag hoppas du vill ge mig ditt foto med autograf. Många hälsningar.

Eva G.

PS. Jag skulle bli mycket glad om jag även fick din frus autograf. Jag beundrar henne med. Hälsa!

★

Djurgården är ett jättebra lag, mitt fa-

voritlag. Du är också jättebra, lugn och behärskad. Nu undrar jag om jag kan få din autograf.

Vänligen Leif J.

Hej!

Jag är en 10-åring, och jag hejar helst på AIK, men jag tycker att farbror är bäst i Djurgården, och därför vill jag ha farbrors autograf för farbror är bästa halvan i Sverige. God Jul!

Hans D.

Hej!

Jag undrar vad det är som du och alla ishockeyspelare har för att hålla ben- och knäskydden uppe, om det är isoleringsband. Visserligen betalar väl klubben det, men du har det ju både på matcher och på träning och det blir väl dyrt. Förstör det inte triksåerna. Tack-sam för svar, och så vill jag gärna ha din autograf.

Åke H.

Hejsan Tumba!

Det är jag som skriver. Jag är mycket intresserad av fotboll och ishockey, och det vet jag att också du är. Jag vill ha ett foto och en autograf och så vill jag fråga några saker. Kan jag få ett foto av Roland Stoltz? Har du några släktingar som spelar ishockey och har du på så sätt anlag att gå efter? Vem vill du ska stå i målet nästa år i Tre Kronor? Var skall pucken träffa klubban vid slag-skott? Nu slutar jag att fråga mera.

Sune L.

PS. Adjö. Var vänlig och skriv svar, min käre Tumba.

Hej!

Du känner knappast mej och jag känner inte dej men jag har läst mycket om dej i tidningarna. Jag skulle gärna vilja ha en bild av dej och en namnteckning. Hur många landskamper har du spelat, och hur gammal är du?

Bengt M.

Vi heter Erik och Hans och är 7 och 9 år gamla. Vill gärna ha din autograf om du har tid att sända den till oss. Vårt lag heter Djurgården och du är Sveriges bästa back. Vi skulle gärna önska att få träffa dej och snacka ishockey och fotboll, men det kanske inte går. Sänd oss ett foto om det finns.

E. och H. F.

Jag tycker du är jätteskarp, landets bästa och jag begriper inte varför UK nonchalerar dej. Hoppas du kommer med nästa gång i landslaget. Kan jag få din autograf? Hej och lycka till.

S. M.

Hej!

Jag har sett dej i TV, därför har du

blivit min stjärna. Jag skulle bli glad om jag fick din autograf. Hälsningar.

Rolf M.

★

Hej!

Du är min idol. Trots att jag är flicka ser jag varenda fotbolls- och ishockey-match, som jag hinner och är naturligtvis "djurgårdare". Själv spelar jag handboll och hoppar höjd. Jag är väldigt nervös, när Djurgården möter Göteborg i fotboll och dom kommer nära Arne Arvidsson i mål. Jag hoppas att Ni länge, länge ska vara ishockeymästare.

Ingegerd Ö.

Hej!

Om jag får en signerad bild av dej, kan du på förhand vara förvissad om att den får en hedersplats i mitt rum. Hjärtliga hälsningar.

Brigitte Lj.

Jag önskar få din autograf och ditt foto. Jag tycker att du är världsbra i ishockey.

Lars S.

Jag önskar ett foto och en autograf av er. Jag skulle bli så innerligt glad om ni ville uppfylla min innersta önskan.

Ing-Britt S.

Hejsan! Jag är en fotbollsbiten tjej och mitt favoritlag är naturligtvis Djurgården. Bäst tycker jag Arne Arvidsson är och vill därför gärna ha hans autograf och bild.

Britt-Marie J.

★

Hejsan Tumba!

Du som är en käck idrottskiss, skulle du vilja lyssna med ett halvt öra på en gammal sjuk musiker. Du som är mycket ute i svängen. Du känner väl en massa storpampar och andra högdjur. Jag är sjuk förstår Du och behöver en varm och modern bostad. Tänk på en sjuk kille. Och så skicka mig din autograf. Men ordna också en bostad åt mig. Hälsning

Acke B.

Hej!

Gratulerar till mästerskapet. Jag undrar om jag kan få din autograf för jag samlar på autofrafer.

Leif F.

Min idol!

Jag vore mycket tacksam om jag fick besvara om din autograf eftersom mitt intresse är stort och jag brukar följa era matcher såväl i tidningar som i radio.

Sven Arne B.

Jag är en flicka, snart 13 år, och vill nu fråga dig, om du svarar på beundrabrev och om du någon gång varit ända upp till öronen förälskad i någon flicka? Har du stadigt sällskap med någon flicka? Om du svarar, så skicka ett kort med autograf. Jag gillar dig skarpt. En som troget väntar.

T. A.

Idolen nr 1 hos autograffiggarna: Tumba.

"GÖR ETT UNDANTAG, JAG HAR BLÅ ÖGON..."

Hej min favorit!

Jag är 14 år och från Skåne. Jag skriver till dej för jag är fotbollsfräls så like finns knappast. Jag har fått autofrafer från nästan alla stora fotbollsstjärnor. Sist fick jag från Bajdoff Johansson, och det var samma dag som jag blev konfirmerad. Då var jag nervös men när Bajdoffs brev kom släppte all nervositet. Nu vill jag förfärligt gärna ha din autograf. Jag förstår att det kanske blir för dyrt att svara på sådana här brev, men gör ett undantag för mig. Jag skall bli heminredare. Jag är blond, har blå ögon och glasögon i blått. Jag var minst av alla när vi konfirmerades. Jag fick därför gå in först i kyrkan. Jag fick 5 frågor och

kunde svara på alla. Jag fick 80 kronor, 11 buketter, 15 kort, 2 armband och 1 halsband i presenter. Kanske vi ses någon gång. Jag bara drömmer om fotboll. Det är en bra uppfinning. Jag sitter på nålar, när det blir uttagning av landslaget. Hoppas du kommer med nästa gång. Hälsningar till dig och hela landslaget.

Maja

Hej!

Skriv till mej och berätta hur man blir en bra högerytter. Om du har en fribiljett, kan du väl skicka den till mej och också en autograf och en bild av Djurgårdens fotbollslag. Då blir jag världens lyckligaste. Hälsningar.

Kalle G.

Lill-Stöveln Öberg har fått dukat för sig (av Hasse Mild längst till vänster) med en kalaspassning framför Västra Frölundas öppna mål i slutspelet på Ullevi. Under överinseende av Kurre Thulin längst upp i högra hörnet) tvekade Lill-Stöveln inte heller att sätta pucken i mål. Även den simmande Frölundamålvakten har tillfälle se hur det ska gå till i sådana här sammanhang.

Hurra - va' vi är bra i ishockey!

När vi nu — sedan allt ståhej i samband med SM och VM i ishockey så småningom tonat bort — slår oss ned i lugn och ro och summerar ihop vad vi under den gångna säsongen åstadkommit i ishockey, är det inte utan en viss tillfredsställelse vi konstaterar: Hurra va' vi är bra. För nog ha vi väl anledning att vara glada och tacksamma för de resultat våra ishockeykrigare nått. A-laget har tagit DM, Ahearne Cup och SM och Juniorlaget har för första gången tagit DM, ävensom vunnit den årliga juniortävlingen i Östtyskland, med deltagande av AIK och de två bästa östtyska juniortlagen. Lägger vi till detta det faktum, att våra fyra VM-deltagare "Rolle" Stoltz, "Lillen" Öberg, "Tjalle" Mild och Tumba på ett synnerligen förnämligt sätt bidragit till erövrandet av VM-silvret, blir resultatet knappast sämre.

Vi minns väl alla, hur våra belackare bland konkurrenter och press vid säsongstarten med stor tillfredsställelse konstaterade, att nu är Djurgår'n slut, nu är det dags för den nya ishockeygenerationen att kliva upp på SM-tronen osv. Efter vårt andra nederlag i serien skrev en av våra ledande skribenter en artikel som gick ut på att Djurgår'n mer eller mindre bestod av äldre pensionsmässiga gentleman. Vid en genomgång av vårt spelarmaterial konstaterades emellertid snabbt, att laget hade en medelålder av c:a 26 år, en något låg pensionsålder alltså. Det förhållandet, att flera av våra spelare börjat i A-laget redan som 18-åringar och sålunda redan erövrat tre — fyra — fem SM medverkade förmodligen till den felaktiga uppfattningen, att de började närma sig pensionsåldern. Men handen på hjärtat. Nog får vi väl erkänna, att det

pirrade litet i maggropen, när olyckskepparna kraxade och det gnisslade i maskineriet litet mer än vi varit vana vid dittills. Nåväl, allt redde upp sig, stabiliteten och skärpan infann sig när den behövdes, och så var ett nytt SM, det sjätte i rad, ett faktum.

Vi tacka våra pojkar för deras insatser och se med förtröstan fram mot en ny säsong.

I kalla siffror se våra pojkars bedrifter ut på följande sätt .

Juniormästarna i DM 1963

Ragnar Ingevaldsson	Kjell Wilkert
Håkan Wahlberg	Anders Andrén
Hans Riberman	Lars-Erik Blomkvist
Benny Ljungblad	Kjell Sävström
Lars-Åke Lundell	Börje Andersson
Tommy Jacobsson	Hans Öhman
Bengt Mörling	

Nära 200.000 på DIF-ishockeyn

Publikt och ekonomiskt blev slutspelet en succés av stora mått och även i det fallet var Djurgården värst. Som framgår av nedanstående tabeller, där första sifferkolumnen berättar om antalet åskådare på de 14 ordinarie seriematcherna, den andra om hur många som bevittnade de hälften så många uppgörelserna i slutspelet samt den tredje om totala åskådarsiffran.

Djurgården	107.552	88.892	196.444
V. Frölunda	114.598	69.382	183.980
Brynäs	78.337	50.790	129.127
AIK	72.328	56.115	128.443
Leksand	55.311	49.431	104.742
Skellefteå	55.415	48.406	103.821
Södertälje	53.646	46.106	99.752
W/Östrand	68.132	29.398	97.530

Lägger man till dessa siffror publiken i Ahearne cup, i DM och i en del vänskapsspel, så är väl den sammanlagda åskådarmassan i närheten av 1/4 miljon.

SM-slutspelet

Djurgårdens IF	7	5	1	1	43—17	11
Skellefteå AIK	7	5	1	1	27—19	11
Södertälje SK	7	4	1	2	28—30	9
Leksands IF	7	4	0	3	30—23	8
Västra Frölunda IF	7	3	1	3	33—28	7
Brynäs IF	7	2	1	4	28—39	5
AIK	7	2	0	5	24—38	4
Wifsta-Östrands IF	7	0	1	6	14—33	1

Mest vattvälling i början men det slutade med champagne!

Domedagsstämning

Det fanns mycket gott folk som tvivlade på att Djurgården skulle kunna försvara sitt mästerskap, och även pappa själv, Arne Grunander, lät orolig inför seriestarten mot Bofors. »Domedagsstämning i Djurgården dan före starten» hette det i en rubrik, och den var föranledd av diverse skador i laget, bl. a. hade Tumba gått sönder och behövde minst en månad på sig att bli frisk och dessutom var en del av spelarna i gång med landslaget i fotboll.

Men det klarade sig mot Bofors: 4—3-seger sedan Bofors haft 3—3 ett tag i tredje perioden, då Djurgården lade på ett kol extra och tog hem potten.

Publiköversvämning

Så var det dags för mötet med »Vilda Västern» på Ullevi i Göteborg. Aldrig har en match varit så uppskruvad i förväg, och trots att det inte gällde så kolossalt mycket kom folk rusande som vansinniga. Alla skulle in, men polisen måste stoppa massorna för att hindra Ullevi från att sprängas. Det sprängdes i alla fall en del grindar, och man beräknade att 10.000 åskådare lyckats plankas in innan polis-hundar, sablar och hästryttare fått invasionen under kontroll. Det blev emellertid

ett pampigt publikrekord ändå med 23.192 betalande. Och därtill platt fall för Djurgården. Inga sura miner fanns dock att notera efter nederlaget mot Västra Frölunda. »Den här förlusten tjänar vi bara på», sa Lasse Nordvall, för nu blir serien jämnare och mer spännande. Det blir fight i alla matcher, det vill folk se! Lasse hade rätt. Det blev att kavla upp skjortärmarna och fightas i nära ett halvår, innan saken var klar och mästerskapet i hamn.

Efter 3—2-nederlaget kunde vårt lag återfinnas på 5:e plats i tabellen, och olyckskorparna framträdde nu på allvar landet runt. Men i Frölunda sa »Bittan» Johansson och Anders Bernmar: »vi kommer inte att springa hem serien för det här». De fick rätt.

Vägen till DM

Vattenfall	9—0
Värtans IK	4—1
Björkhagen	2—0
Hammarby IF	4—2
AIK	5—4

Seniormästarna i DM 1963

Hans Stergel	Kurt Thulin
Roland Stoltz	Åke Rydberg
Ove Malmberg	Lars Lundqvist
Eddie Wingren	Tommy Björkman
Kurt Svensson	Tommy Jacobsson
Gösta Sandberg	Anders André
Carl-Göran Öberg	Sven Boonhd
Lars Björn	

Vägen till DM

Lidingö IF	15—0
Tranebergs IF	8—2
Karlbergs BK	2—1
AIK	2—1

Juniorturneringen i Öst-Tyskland

Djurgårdens IF	3	3	0	0	27—12	6
Dynamo Weissw.	3	2	0	1	15—11	4
AIK	3	1	0	2	16—18	2
Einheit Berlin	3	0	0	3	9—26	0

Segersiffrorna

Djurgårdens IF—Dynamo	
Weisswasser	5—2
Djurgårdens IF—AIK	9—5
Djurgårdens IF—Einheit Berlin	13—5
Djurgårdens lag var identiskt med DM-mästarlaget.	

Ahearne Cup

Djurgårdens IF	4	3	0	1	16—8	6
Södertälje SK	4	3	0	1	15—16	6
Spartak Pilsen	4	2	0	2	17—10	4
Dukla Jihlava	4	1	1	2	14—22	3
Västra Frölunda IF	4	0	1	3	12—18	1

Lasse Nordvall

Innan det var klart att Djurgården skulle bli ishockeymästare även av årgång 1963 ritade Expressens Skiöld ihop den här saken. Hans fundering om Frölundas främlingslegions möjligheter att stoppa vår schejk är nu besvarade. »Schejken» lät sig inte hejdas.

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27
STOCKHOLM

TELEFON 30 22 02

Fyra fina fyndplatser

i Stockholm

när det gäller

KLÄDER

RYTTERKVIST

Drottninggatan 67
S:t Eriksgatan 37
Odengatan 79—81
Grevturegatan 8

Föreningsmärken

Medaljer

Plaketter

SVENSKA EMALJARBETEN

Bangårdsgatan 12,
Stockholm Sö
Tel. 42 77 23 - 42 87 23

Förslag och offert på begäran

För övrigt ledde Djurgården med 2—0, när tredje perioden tog vid. Publiken hade tänkt gå hem, men när första pucken åkte in bakom Tommy Björkman beslöt man stanna kvar och fick sedan uppleva den otroliga fröjden av två mål till och glömde sedan alla poliser och att man inte sett så värst mycket.

I säsongens tredje match stod Södertälje på programmet. Djurgården vann med 6—3. Lill-Stöveln var vår store man och avgjorde det mesta.

*

Det såg strax litet ljusare ut men så kom matchen i Gävle mot Brynäs och gav olyckskorparna ny anledning skriva vår svanevisa. Det var en match där »Djurgården kom billigt undan efter att ha blivit utsatt för en skoningslös utspelning». Tommy Björkman var sjöblöt i målet — så hade han fått jobba för att rädda från en värre katastrof än vad de 5—3 i baken innebar för oss.

Nästa match var vi också illa ute. Nu gällde det Grums, som bland sina vanor har att spela starkt på Johanneshov och nu ledde med 2—1 ännu 9 minuter före full tid. Men sedan ändrades siffrorna till 4—3 för Djurgården. Tumba gjorde comeback men hade det besvärligt.

Borta mot Västerås IK var vi illa ute men vann till slut med 3—2. Parhästarna från Gävletiden, Lill-Stöveln och Gösta Westerlund, fann varandra och gjorde våra tre mål.

Hystarlag...

Just nu är Djurgården ett hystarlag i ishockey, skrev R:et i DN. Man har glömt det mesta man kunnat under storhetstiden, men Tumba kommer väl så småningom. Han gör sitt bästa men benen bär honom inte. Han slutar nästan varje anfall som en döende svan...

Den kritiken fick Djurgården efter 5—3 mot Almtuna.

Men bara några dagar senare kom det andra toner. Då reste Djurgården till Uppsala och gav Almtuna en ordentlig lektion i stället för den man glömde ge i Stockholm. Nu blev det 10—0 för Djurgården. Tumba och Hasse Mild var »ny-tända» och bidrog med 5 mål till den stora segern. Matchen var märklig även därför att Lasse Björn och Roland Stoltz, det gamla slitsamma paret, gått med på skilsmässa och i stället delat upp sig med var sin annan back. Lasse fick Ove Malmberg vid sin sida och Rolle hade fått Eddie Wingren som partner. Det var en lyckad idé och fullföljdes sedan med allt bättre resultat säsongen igenom.

Nästa i tur till rakning: Västerås. 8—2 för Djurgården och storspel framför allt av Lill-Stöveln Öberg. »Mätte han inte bli

Det är inte långt mellan varven för »Tjalle» Mild. Han hinner knappt få av sig ishockeymunderingen, förrän kompisarna i fotboll står i dörren och ber honom skynda på. En året-om-lirare, som Tecknar-Lasse i AB ser på detta sätt.

skadad, han betyder allt för oss just nu», erkände Arne Grunander och syntes göra korstecknet. Även Tumba visade tendenser att vilja komma i gång, men han sade själv: »jag kan ju inte åka skridskor».

Djurgårdens placering i tabellen en tredje plats efter Frölunda och Brynäs.

Kvåkarnas mellanspel

Sedan kom det ett sällsamt mellanspel i form av vemodiga Saskatoon Quakers från Kanada, som fick på skallen av Tre Kronor med 7—0 och 13—3 under medverkan från Djurgårdens sida av bl. a. Hasse Mild, Roland Stoltz och Lill-Stöveln. Man fick redan nu klart för sig att Kanadas storhetstid i ishockey är på upphällningen. Nästa bevis för den saken kom vid VM.

Men sedan »kvåkarna» buntats ihop och skickats hem, var det åter dags för allsvenskan och för Djurgården mot Grums borta med 6—1. Inget direkt märkvärdigt. Grums hade i förväg sagt sig sakna all respekt för Djurgården och skulle nu börja sin stora upphämtning. De sex målen, varav det första av Lill-Stöveln inträffade redan efter 20 sekunder, kom allt dylikt tal att fastna i de värmländska struparna.

Revensch på Brynäs

Så var det dags för revanschmöte i Johanneshov mot Brynäs inför 14.000 åskådare i en match som på slutet utlöste stora demonstrationer mot domarna, mot vilka det regnade in pengar på isen. Om

det var för att publiken ansåg att de behövde betalas bättre eller för att man ville se dem plöja på örnen blev aldrig utrett under all villervallan. Mest var det protester för att utvisningarna på slutet drabbade bara Djurgården. I hastigheten fick Ove Malmberg 10 minuter »och då sa' jag ändå inte ett enda fult ord» upplyste Ove om efteråt. Hur som helst kunde Djurgården hålla undan för Brynäs ungdomar och vinna med 8—6. Lill-Stöveln med 3 mål och Tumba och Kurre Thulin med två »baljor» pr man bidrog mest till segern, som nu förde upp Djurgården på andra plats bara 2 poäng efter Frölunda.

Det såg lovande ut inför »vårsäsongen», men dessförinnan skulle Ahearne cup avverkas under jul- och nyårsdagarna. De ryska gästerna hoppade av och i stället innehöll denna Dagens Nyheters turnering två tjeckiska lag.

Djurgården började med 4—2 mot Västra Frölunda, fortsatte med att få stryk av Dukla Jihlava med 3—5 och förvånade sig sedan över att Dukla fick stryk av sina tjeckiska kollegor Spartak med 9—1. Misstanken att utlänningarna bådade för tjeckisk sluttriump, kom Djurgården att skärpa sig och besegrade också Spartak med 2—1. Sedan blev det helsvensk final mot Södertäljes »kringlor» i en match, som låg så illa till för Djurgården, att det behövdes vinst med minst 4—0 för att cupen skulle bli vår. Det blev hela 7—0, och den segern kommenterades så här i Expressen av Luck:

DJURGÅRDEN ÄR RENA ISHOCKEY-GÅTAN!

SLUTET GOTT — ALLTING GOTT!

Djurgårdens IF, svenska mästare i hockey under en längre följd av år, demonstrerade sin obestriddliga skicklighet i Ahearne Cup-turneringen och vann den i överlägsen stil.

Djurgår'n tog sig nu samman på ett lika mönstergillt sätt mot »kringlorna» och spelade ut sörmlänningarna i en stil som inte lämnade nånting övrigt att önska.

I målprotokollet stod det efter avslutad batalj 7—0 (3—0, 0—0, 4—0) till stockholmarna. Det motsvarade inte verkligheten. Djurgår'n var i praktiken minst tio mål bättre än Tälje.

*

BASEN FÖR hela Ahearne Cup-basset är DIF-hövdingen Arne Grunander, en »gambler» av bästa märke men också en optimist av den oförstörbara sorten.

»Grynas» fick mycket på huden för sina vågade uttalanden om att det skulle bli en helsvensk final och att hans djurgårdare i långa loppet skulle markera sin särklass.

Våghalsen Grunander fick emellertid rätt ända till sista bokstaven. Förutom den sportsliga triumfen kunde han, som den utpräglade ekonom han är, också redovisa ett större antal skönt prasslande tusenkronorssedlar som vinst på turneringen.

EGENTLIGEN ÄR Djurgår'n en ishockeygåta. Om man skärskådar laget man för man finner man nämligen att ytterst få av dess medlemmar är av elitklass. Men som enhet och helhet är gänget ändå Sveriges vassaste när man kopplar på alla aggregaten.

I dagens läge har DIF bara en forward som står sig i högsta, internationella konkurrens, nämligen Lill-Stöveln Öberg. Därtill kommer Hasse Mild, fortfarande inte fulltrimmad men på väg med raska kliv.

*

APTITEN VÄXER medan man äter. Nu har Djurgår'n i högsta grad fått blodad tand. Arne Grunander:

— Jag lovade att vi skulle sopa banan med motståndarna i Ahearne Cup. Jag är beredd att göra ett liknande uttalande inför slutmatcherna i serien och SM-spelet. Mycket tyder på att mina gossar blir ungefär lika starka som under de senaste åren.

Inför slutstriden plockade Yngve Carls & Co ihop den sedermera så berömda »flygande kedjan» med tre kanoner — Lill-Stöveln, Tjalle Mild och Kurre Thulin. Debuten blev lyckad. I en strålände match slog Djurgården Frölunda med 6—5 och de tre i samma kedja samman-

40:e SM-SPELET I ISHOCKEY

Nästa säsong står den 40:e SM-titeln på spel i ishockey. Skall Djurgården då vinna sitt 11:e SM och därmed sitt 7:e i följd? Ja, den frågan gör man sig och tillåter sig också tro, att det finns vissa möjligheter trots att konkurrensen blir allt hårdare. Det gäller även konkurrensen om de godbitar som heter förstärkningar. Vid ett tillfälle värderade AIK en färdigutbildad nyförvärvad fotbollsspelare till c:a 8.000 kronor. Senare har klubbarna inte brytt sig om att vara så hemlighetsfulla, när det gällt att berätta om vilka anbud, som spelarna åtminstone påstår sig få.

10.000-kronors gränsen är för länge sedan passerad på ishockeyfronten, men ännu har man förstås inte hört någon klubb förklara sig ha pungat ut med så stora slantar. Det är stödjure utanför det egentliga klubbbläret, som kan göra sådana offer. En klubb har inte dessa resurser. Även supporterskaran kan ibland ha det trångt om pengar, och det gäller oftast i de större städerna. I de mindre samhällena tycks det ofta vara lättare för någon industri- eller affärspamp att för reklamens skull — reklam för den egna firman eller den egna staden! — lätta på plånboken.

I det här fallet är storstädernas klubbar alltså inte så lyckligt lottade men det kan ju bli en och annan förstärkning ändå. Det kan ju ofta vara trevligt att få spela i ett lag, som kan konkurrera i ishockeytoppen, att få bli svensk mästare, och det tycks Arne Grunander & Co kunna garantera åt de spelare, som drar på sig Djurgårdens ishockeymundering! Sex SM i följd är en garanti i det avseendet.

förda hejarna bidrog mest till att Frölundas försvar trasades sönder. Det mål som gav oss 5—1 genom Kurre Thulin var ett sagramål. Han kastade sig fram för att nå en cross-passning, fick den precis på bladet och satte full fart mot Frölundas mål för att så långa på ett stenhårt skott samtidigt som han själv försökte undgå att störta in i planket. Skottet hittade i nät men själv kunde Kurre inte avstyra att han dundrade in i träväggen och blev liggande. Omsider vaknade han dock till liv och kunde ta sig av banan för egen maskin.

Djurgårdens 4—0 efter första perioden åts så småningom upp av Frölunda, som nått fram till 5—5 i tredje perioden. I det laget inträdde Hasse Mild som den avgörande mannen och slog in 6—5 under massornas jubel. Djurgården hade nämligen fått egen publik på Johanneshov vid det här laget. Tidigare hade man mest hejat på landsortslagen, men sedan Djurgården blivit mera mänskligt och åkt på en och annan smäll började de stockholmska åskådarna liksom tycka om våra tuffa gossar. Det hördes mot Frölunda och det skulle också höras ännu mera längre fram.

Nyheter till nästa säsong? Ja, vi kanske bygger ut personalen utanför det egentliga laget, förstärker styrelsen och lägger ner större arbete på PR-verksamheten. Det gäller att skapa något nytt, att aldrig slå sig till ro och framför allt gäller det att arbeta på längre sikt. Det finns mycket att göra, och det är också roligt att jobba med uppgifterna, säger »Grynet» och tillåter sig tycka att Djurgårdens position i ishockeyvärlden är något för oss alla att glädjas över. Och visst är vi glada. Och ännu gladare lovar vi bli om Djurgården nästa år vinner den 40:e SM-turneringen. Ett jubileumsupplaga alltså. Första SM-tävlingen gick 1922 och ända fram till 1926 handlade det mest om Stockholms-Göta och Södertälje. Sedan vann Djurgården sitt första SM 1926. Ovanpå det följde magrare år och ett tag var Djurgården helt borta på ishockeyfronten. Det gällde att komma i gång på ny kula, och det skedde med den ungdomliga giv, som helt slog igenom 1950 och som sedan förstod att hålla Djurgården

Så här tyckte man i Expressen

Slutet i Hockey

DET ÄR INTE OFTA man har anledning att ta till så starka ord. Men onsdagsmatchen i hockey mellan Djurgården och Västra Frölunda hade allt: välspelning, finess och en dramatik som fullkomligt gastkramade drygt 16.000 andlöst spända åskådare.

Djurgården vann med 6—5 (4—0, 1—3, 1—2), men det hade lika väl kunnat bli seger för de tjugiga göteborgarna. Gästerna gjorde en storstilad insats när de hämtade upp DIF-försprånget och hade 5—5 i tredje perioden innan »Tjalle» Mild avgjorde kampen till stockholmarnas fördel.

Sällan har så många fått så mycket för en relativt billig penning. Det här var den bästa reklam som nånsin kan tänkas för det stundande slutspelet om SM, likaså för den gigantiska VM-turneringen 7—17 mars.

Sedan följde ett inte oväntat nederlag i Bofors som avslutning på det allsvenska förspelet, innan det drog ihop sig till de stora avgörandena i slutomgången för ishockeyns »åtta stora».

kvar i rampljuset. Från 1958 har alla SM-titlar plockats av de våra.

På kryckor...

Slutspelet började på så sätt oroande att Wifsta/Östrand gjorde första målet på Johanneshov inför 8.980 åskådare, men sedan handlade det bara om Djurgården, som vann med 5—1.

Baksmällen kom emellertid i nästa match i Leksand, där 10.141 hemmabor gladdes åt att se de egna sopa banan med Djurgården och vinna med 7—5. »Jag hade 10 givna mål att klara och orkade inte mera», sade en sjöblöt Tommy efteråt. »Djurgården gick på kryckor, inget att gråta över», skrev en tidning, och halva Leksand lovade att dra upp en folkstorm och skriva till UK för att få Bosse England som center i Tre Kronor.

»Nu ska vi ta ner Djurgården», lovade Brynäs inför nästa match på Johanneshov. Varpå Djurgården i stället tog ner Brynäs och vann med 10—2 inför 15.565. Man ska aldrig lova för mycket. »Nu är Tumba i stöten igen» läste man i tidningarna och Tumba sade själv att han »fått upp flåset».

*

Respekten var nu ett tag återställd igen för Djurgården, och i nästa match var det dags för AIK att få en omgång med 9—4 inför 16.105. Märkligaste upptäckt, sade Djurgårdens ledning, var att publiken hejade på oss. Orolig fråga: vi börjar väl aldrig få egen publik?

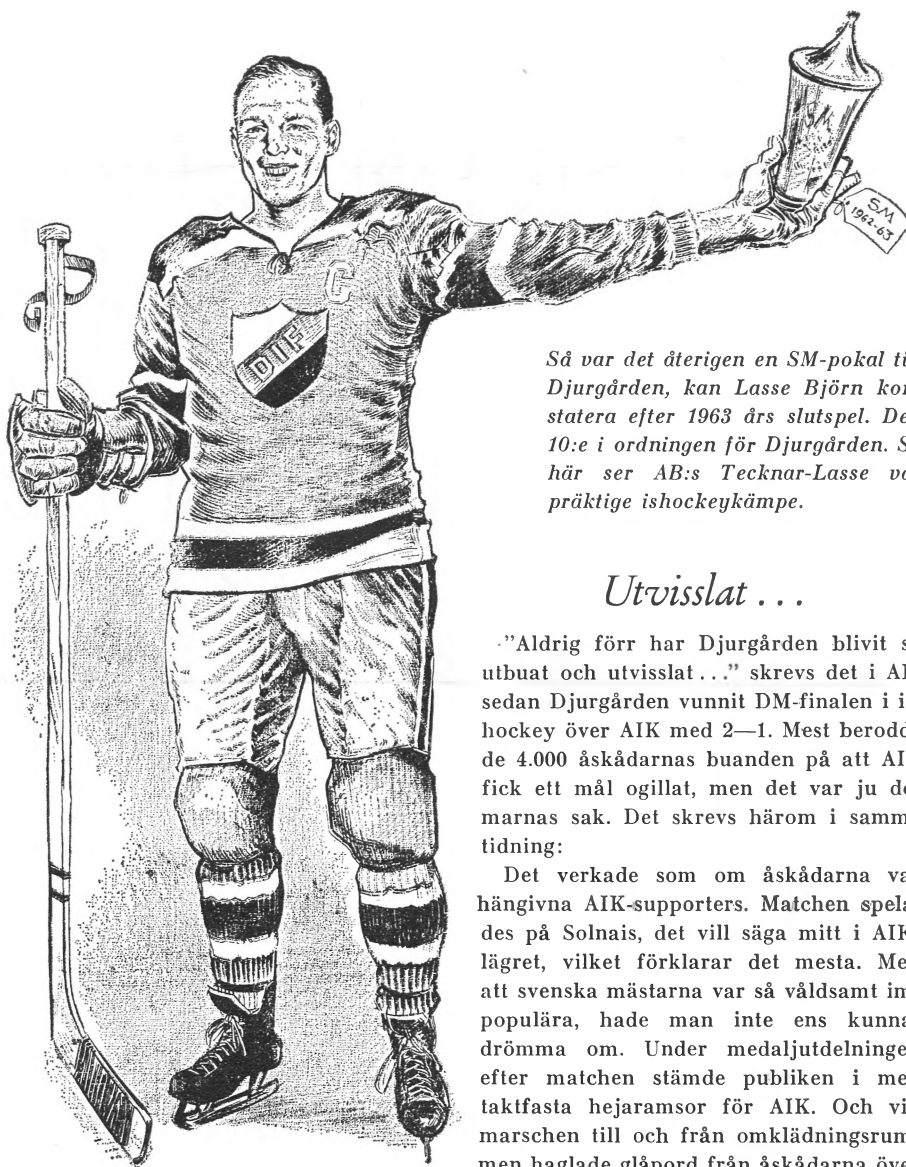
*

Nästa övning gällde Skellefteå högt uppe i Lappland. Där var vi illa ute. Skellefteå ledde länge med 1—0, men Tumba hittade in med kvitteringsmålet och det hela slutade 1—1 inför 10.141 publikrekord-slående människor.

Sedan Västra Frölunda stupat mot Brynäs trots hemmaspel på Ullevi med 4—3 började Djurgårdens chanser till SM-titeln att bli mer än teoretiska. Södertäljes kringlor fanns kvar som ett hot. Man hade hittat på en ny idé att blanda upp den tunga och rökiga luften i Johanneshovshallen genom att låta spelarna andas in syrgas. Södertälje kom släpande med en stor behållare med syre och spelarna sög i sig väldiga kvantiteter. Under tiden gjorde Djurgården mål på mål och slutade inte förrän segern var i hamn med 7—1. Man skall nog inte ha för mycket konstigheter för sig. Vanlig luft, även om den är varm och blandad som den här gången av 9.700 åskådare, är nog säkrare medel.

*

Frölunda mötte samtidigt Skellefteå och kämpade sig fram till 5—5 och med möj-

Så var det återigen en SM-pokal till Djurgården, kan Lasse Björn konstatera efter 1963 års slutspele. Den 10:e i ordningen för Djurgården. Så här ser AB:s Tecknar-Lasse vår präktige ishockeykämpen.

Utvisslat...

»Aldrig förr har Djurgården blivit så utbuat och utvisslat...» skrevs det i AB, sedan Djurgården vunnit DM-finalen i ishockey över AIK med 2—1. Mest berodde de 4.000 åskådarnas buanden på att AIK fick ett mål ogillat, men det var ju domarnas sak. Det skrevs härom i samma tidning:

Det verkade som om åskådarna var hängivna AIK-supporters. Matchen spelades på Solnais, det vill säga mitt i AIK-lägrät, vilket förklarar det mesta. Men att svenska mästarerna var så våldsamt impopulära, hade man inte ens kunnat drömma om. Under medaljutdelningen efter matchen stämde publiken i med taktfasta hejaramsor för AIK. Och vid marschen till och från omklädningsrummen haglade glåpor från åskådarna över djurgårdarna.

Det var AIK:s mål i matchens inledning och två därefter raskt följande djurgårdsutvisningar som »tände» publiken. Det hjälpte föga att AIK sedermera tog ledningen i utvisningsligan och »vann» den med 7—4. 11 utvisningar sammanlagt sålunda. Väl mycket i en DM-final, som bara omfattar 45 spelminuter.

(2), Carl-Göran Öberg (4), Hans Mild (6), Åke Rydberg (5), Rolf Berggren (4), Kurt Svensson (1).

Bäste målskytt var Öberg med 25 fullträffar, vilka gav honom platsen efter Frölundas Lars-Erik Lundvall och Roland Pettersson, 26 var, i skytteligan. Närmast i DIF:s eget protokoll följde »Tumba» Johansson med summa 18 mål, av vilka 9 spelades in i slutspelet, vars bäste målskytt han var.

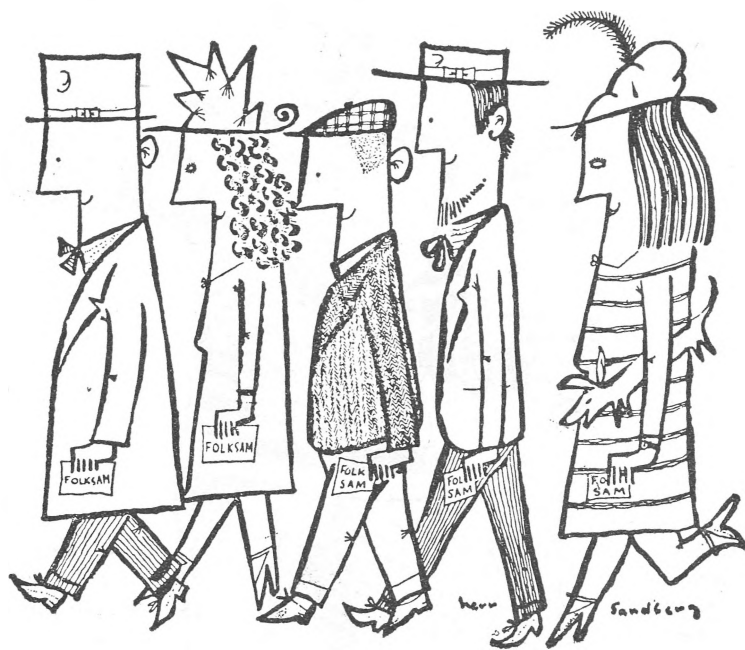
Sammanlagt (mål, passningar etc.) vann »Lill-Stöveln» ligan med 43 poäng före Frölunda-paret och med Tumba på 10:e plats på 28 poäng.

ligheter till seger, då det hände sig att Skellefteås 18-åriga center Håkan Nygren pangade in 6—5. Därmed gick »tidernas final» upp i rök. Västra Frölunda—Djurgården som skulle blivit en sådan final fick nu ingen sådan betydelse. Frölunda var ur bilden. Håkans mål ansågs därför ha betytt förlust av 100.000 kronor.

Men det kom i alla fall folk till Ullevi-finalen, över 14.000, för att se Djurgården spela skjortan av Sura-Pelle och hans kumpaner med 6—1. Och så var vårt 10:e SM i hamn.

Ansvariga för årets DIF-seger var följande 16 spelare med tillsammans 78 SM-tecken (antalet per spelare inom parentes), av vilka dock C. G. Öberg och Gösta Westerlund tagit vardera ett för Gävle GIK.

Tommy Björkman (6), Hans Stergel (1) — Lars Björn (9), Roland Stoltz (6), Ove Malmberg (6), Eddie Wingren (5) — Kurt Thulin (5), Sven Johansson (8), Leif Skiöld (4), Gösta Sandberg (6), Gösta Westerlund

— ALLA VÄLJER FOLKSAM

• Varje afton
NATTKLUBB
 med **DANS**
 till 2 internationella
 stjärnorkestrar

*När man är — eller vill komma —
 i feststämning, då heter stället
 Ambassadeur*

”Herrarnas favoritställe — damernas förtjusning”
 säger Kar de Mumma om Ambassadeur.

Och det är sant! Man trivs på Ambassadeur —
 för den trevliga miljön, för den utsökta maten,
 för den festliga stämningen.

Ambassadeur

Kungsgatan 18
 11 25 16 — 11 25 31 — 11 25 37
 ”Intime” 11 25 32

Stoltzan minns gärna Flyget och Stickan

Med Roland Stoltz gör man knappast en allvarlig intervju. Han vill ju helst skoja och skämta, men vi lyckades i alla fall för några korta stunder få honom att säga sanningar.

— Någon ledare, som betytt mycket för din utveckling?

— Jo, då ska Torsten Flygelholm komma ihåg från min tid i Atlas Diesel. Han lärde mej mycket och han gav mej tipset att gå till Djurgårn, när Atlas ställde in verksamheten. Jag kom 1955 till Djurgården, och det har jag sannerligen inte ångrat. Vilka tider vi haft och vilka kompisar, alla tiders.

— Roligaste matchen i Djurgården?

— Naturligtvis jättekul att bli mästare första gången 1958. Det glömmet man aldrig. Vi vann slutspelet med 1 poäng före Skellefteå. Det gjorde vi sedan till en god vana. Vi har vunnit alla slutspel sedan dess, och jag är lika lycklig varje gång vi står där och återigen får se Lasse Björn åka fram och ta emot SM-pokalen.

— Vem jag helst spelar ihop med?

— Ingen tvekan, det är Lasse. Vi kunde varann utan och innan, men det är klart att det går att spela ihop med även dom andra småpojkar, som jag fått vid min sida både i klubblaget och i Tre Kronor.

— Nå, vilken spelare är det som du i yngre dar mest försökt efterlikna?

— Stickan Andersson i Hammarby. Han var lurig och rolig. Det försöker jag också vara, men se Stickan, han var nog värre...

— Din bästa match i vintras?

— När vi tryckte Kanada i VM, då tyckte jag, att jag fick mitt lir att stämma i alla avseenden, och efteråt hörde jag också att de stora experterna ansåg att jag varit hygglig.

Det var en drömmatch i motsats till mardrömmarna på slutet, då vi hade snudd på VM-guldet, men det ska vi inte tala om nu.

— Ska vi säga något om domarna kanske?

— Kan vara känsligt. Många av dem är bra, men många av dem har litet dåligt beställt med omdömet. Det ska inte bara dömas efter regelboken. Det är tillåtet att använda det egna omdömet. Det uppstår så många situationer som inte hör hemma i regelboken, men jag tror också att domarna ibland är alldeles för litet uppskattade. De har inte något kul jobb.

Roland Stoltz så som Tecknar-Lasse i AB ser vår världsmästarback.

— Något att lära ut till våra ungdomar?

— Ja ska man komma någon vart finns det inga genvägar. Man måste skaffa sig kondition. Det är en tränings sak. Man måste lära sig åkningens alla finesser. Det är delvis en tränings sak, men helst ska man förstås vara född med »grickerna» på fötterna. Och så måste man skaffa sig klubbteknik. Ishockeyklubban är ett härligt redskap och man kan roa sig mycket med den bara man lär sig behärska den och vara god vän med den. Jisses, vad mycket skoj jag haft med mina klubbor. De är kära vänner. Synd att några av dem skattat åt förgängelsen. Jag skulle vilja ha dem kvar allesamman.

— Om du inte slagit igenom i ishockey, vad skulle du då blivit?

— Fotbollsspelare.

— Anser du att ishockeyspelarna behöver bättre betalt.

— Nej då, vi har det så bra. Förlåt,

”Vi vann allt...”

Vi har vunnit allt som funnits att vinna — vad kan man då begära mera? Så frågade sig Yngve Carlsson, vår ishockeytränare, när SM-striden var över i Göteborg och Djurgården satt Västra Frölunda på plats. Vi vann först DM, sedan tog vi Ahearne cup och så vann vi SM. Det var vad som fanns att vinna, och vi vann det. Det är skönt, jätteskönt, ty vi har sannerligen inte haft det lätt. Vi har fått slita för allting, och in i det sista spökade ju sista matchen för oss. Den måste vi ju vinna för att vara säkra, och just mot Frölunda på bortaplan hade vi orsak att känna oss litet »skrajna». Det kan ju så lätt komma slumpens skördar in i spelet, när motståndarlaget inte har något särskilt att gå in för utan kan spela ut för fullt. Men nu blev det i stället vi som spelade ut för fullt och visade hela mästarregistret. Hade vi varit i trångmål kunde vi säkert lagt på ett par kol extra och ökat tempot.”

Att detta tempo kunnat ökas i mån av behov var i så fall Yngve Carlssons förtjänst. Hans träning, hård och energisk rakt igenom, hade gett våra spelare de krafter som behövdes den här säsongen, och han blev också den som spelarna hyvade i luften, när segern var klar och mästerskapet i hamn. Vi kan vara glada att vi har en sådan som Yngve, vår »Rappan», som svänger knutpiskan med både kärlek och hårdhet.

vad är det jag sitter och säger. Vi har det aldrig så bra, att man inte kan få det bättre. Om vi inte ska förlora något på att vi måste ägna ishockeyn så mycke tid, nästan ett halvår går ju åt, borde vi tjäna 10.000 pr säsong. Det låter väl inte farligt?

— Visst inte, det skulle inte heller jag ha något emot, men säj mej, vinner Djurgården SM nästa år också.

— Svaret på denna fråga är »ja» och därmed får det vara slutprat. Kan man inte förresten få skriva en krönika i »Djurgårdaren» då och då och få en slant till hushållskassan, säger Stoltzan till sist.

— Svaret på den frågan är »ja och välkommen» säger vi och lovar att skicka över en skrivmaskin från Ätvidaberg till den blivande krönikören.

Redaktörn.

Sven Låftman (nuvarande internationelle skridskopresidenten) var på sin tid 1911 ordförande i Djurgårdens brottningssektion.

*har lägre pris på
bilringar, batterier
och biltillbehör*

Därtill lägsta bensinpris
vid 26 snabbtankar
över hela Stor-Stockholm!

återbäring på köpet

AB Barserveringar

Sturegatan 11
Stockholm Ö

GUNNAR FAHLSTRÖM AB

HOVJUVELERARE

Sveavägen 33, Stockholm C

Tel. 21 64 22, 20 93 39

Drottninggat. 65

Tel. 20 48 32

Förnämligt konsthantverk från egen ateljé.

Traditionen bjuder

att det efter ett bärgat SM i ishockey skall drickas en klunk champagne ur vandringspokalen och här fullgör Djurgårdens kapten Lasse Björn just denna ceremoni allt under det att Arne Grunander övervakar det hela. Tumba och Lill-Stöveln bidar sin tur att få smaka segrers sötma.

Som de gamla sjunger, kvittrar de unga

Inte bara i allsvenskan gick Djurgårdens ishockeylag fram som en obönhörlig stenkross och mejade ned det mesta motståndet. Även våra yngsta ishockeypuckare förstod att på de stockholmska ishockeyfronterna visa sin klass, och för första gången i vår historia kunde Djurgårdens juniorer således vinna DM-titeln. Det skedde i final mot AIK, som hemma på Solnais fick finna sig i att de våra vann med 5—4.

Efter första perioden, då AIK ledde med 3—1, var det inte många som tillmätte Djurgården den ringaste chans. Helst som blårånderna före matchen fick sin storstjärna Tommy Jacobsson svårt axelskadad efter att ha krockat med kassen.

I andra perioden blev djurgårdarna bättre och bättre, men sedan Djurgården utjämnat till 3—3 råkade laget få två man ungefär samtidigt utvisade, vilket AIK utnyttjade genom att ta ledningen med 4—3. DIF-kvittering genom Kjell Sävström — dagarna innan hade han varit med att slå blårånderna i JM-finalen i bandy (!) — varpå Bengt Meurling ordnade 5—4.

Djurgården har gott om talanger som snart kan bli användbara för A-laget: målvakten Lars Erik Blomqvist, yngre bror till Bosse i Sundbyberg, backen Lars Åke Lundell, Anders André, Tommy Jakobsson, Bengt Meurling och Kjell Sävström. Den dag den sistnämnde ger ifrån sig pucken i tid blir han bäst av allesammans.

Tumbas juniorledare äntligen vid målet!

Inte ens en sådan gammal "hockey-räv" som Filip Carlsson kunde minnas när Djurgården vann ett JDM sist. Ändå har han varit lagledare sedan 1946.

Så inte att undra på att Filip Carlsson jublade i högan sky efter segern. Det talades om ett nytt storlag.

Det var utan tvekan en kalldusch som förra årets vinnare av JSM råkade ut för. Ingen hade trott på Djurgår'n.

— Det var underbart och särskilt att det gällde AIK, sa Filip Carlsson. Jag har sagt att jag skulle hålla på ända tills vi vann JDM, så nu är det väl bara att packa ihop grejerna.

Mycket bättre nu

Filip Carlsson var juniorledare redan på den tiden då Tumba, Lill-Lulle, Lasse Björn, Mild och många andra spelade i juniorlaget.

— Sedan dess har hockeyn gått framåt fantastiskt. Det går inte att jämföra då och nu. Det här laget som slog AIK skulle ha haft chansen mot flera A-lag på den tiden.

— Vi har nog gått in hårdare för ungdomshockeyn i år än tidigare. Det gäller att få fram nytt till A-laget. Vi har många fina egna produkter och är inte alls så stort värvargång som folk tror. Men det är svårt för ungdomarna att få komma med i större sammanhang när konkurrensen är så hård, slutar Filip Carlsson.

Världens bästa långsammaste back...

Det strävsamma gamla backparet Lasse Björn och Rolle Stoltz håller på att rosta sönder, i väg med dom till skrotlagret... Ungefär så uttryckte sig en i egna ögon mycket stor expert och varnade Djurgården för att inte i tid föryngra det internationella och beprövade backparet. Annars skulle det bara vara en tidsfråga, innan hela försvaret blev som ett såll. Visst gick det litet trögt i början av säsongen för herrar Stoltz och Björn, men på slutet, när det verkligen behövdes, hade Lasse Björn fått upp ångan och spelade som i fornstora dar och samtidigt hade Roland Stoltz blivit Tre Kronors värdefullaste försvarare...

Det är alltså farligt att i början av säsongen rusa i väg med omdömena, och alldeles särskilt skall man akta sig för att döma ut "Stoltzan". Han kan visserligen göra en del underliga manövrer och bli akterseglad och har då bara ett brett leende att ursäkta sig med men när det behövs är han nästan omöjlig att passera.

Han har blivit kallad världens bästa (och långsammaste) back, och nog händer det att han är långsam och sen i rörelserna, men det hindrar inte att han ibland hinner tillbaka i försvaret före alla andra. Det som är långsamt ser bara så ut, när det handlar om Stoltzan. Med VM:s dramatiska matcher i minnet minns man honom som en otrolig back. Då var han till synes oerhört road att mot alla berömda utländska stjärnor sticka fram sin långa klubba och bryta anfall i parti och minut, och kunde han då också göra en liten "grej" och kallare än Buster Keaton spela fram pucken ur någon underlig vinkel visste alla vi på läktarna i Johanneshov inte till oss av förtjusning. Då var han inte bara stor och stark utan dessutom rolig och roande.

Vid en match i Djurgården i vintras

kom Stoltzan med en obetalbar replik. Det var i en match där Tumba råkat ut för olycksfall i arbetet genom att mer eller mindre göra två självmål. Stoltzan tillfrågades om vem som varit jobbigast i motståndarlaget att hålla i schack.

— Ingen, då var Tumba värre och i fortsättningen måste vi markera honom mycket noga.

Sådan är han, Roland Stoltz, och hur han i övrigt är i andras ögon, låter vi här en AB-skribent (Markos) berätta om:

En skratsalva ur 16.000 strupar ekar över Johanneshovs isstadion.

Och när det skrattas riktigt hjärtligt kan man snabbt räkna ut vem som är orsaken: Sveriges 31-åriga backveteran Roland Stoltz, pucksportens komiker nr ett.

Han är en av de få som vågar skämta i denna thrillerbetonade idrottsgren.

Vad är det som gör den länge djurgårdaren till hockeyns komiker?

Jo, han spelar annorlunda, irrationellt — motståndarna blir förvirrade av hans underliga spelsätt, som inte står i någon instruktionsbok. Man är van vid att spela ishockey med matematisk noggrannhet som i schack, där alla tänkbara kombinationer är uträknade. Men när Stoltz

gör sina aviga dragningar med klubban står motståndarna maktlösa — samtidigt tycker publiken att han är oemotståndlig ty han utför sina patentare med världens mest nonchalanta uppsyn. Han är något av ishockeyns Martin Ljung eller Buster Keaton, stumfilmskomikern, som aldrig skrattade själv. Stoltz skrattar inte heller — det gör åskådarna när de ser hans pokerface i dråpliga situationer.

Den tunnhårige eleganten klarar sig i alla situationer trots sin långsamhet. Han är långsam på skridskorna, men desto snabbare i tanken.

Han är också världens fräckaste back.

— Jag tycker att det är tråkigt att stå på samma fläck och bara stöta. Man ska väl leka också. Som tur är har jag medhjälpare när jag går för högt upp.

Han arbetar som resemonter för en göteborgsfirma, som har Frölunda-basen "Bittan" Johansson till chef. Det är ett under att han har blivit Djurgården trogen. Men Stoltz är en trogen typ. Fråga Torsten Flygelholm, idrottskonsulenten på Atlas Copco, mannen som upptäckte honom. Stoltz gick på den tiden i Copcos verkstadsskola och spelade naturligtvis för firmans ishockeylag. Atlas spelade i div. I i 50-talets början.

När Atlas skulle lägga ner ishockeyverksamheten 1955 gick Rolle till sin chef och frågade vilken klubb han skulle gå till. (Det sägs att Stoltz försökte pröva sin lycka i Hammarby, men där dög han inte... Han var för långsam!)

— Gå till Djurgården, sade Torsten.

Sagt och gjort. Och han blev svensk mästare samma år!

Året efter: landslagsman — ett tag som Lasse Björns oskiljaktiga kompis. Men Stoltz har överlevt Björn i Tre Kronor.

— Jag sade till Djurgården att de skulle ta honom även i fotboll, men de lyssnade inte på goda råd... Jag tror att Stoltz hade blivit lika bra i fotboll som i ishockey, säger Torsten.

Stoltzan lade bollskorna på hyllan för två år sedan. Innan dess spelade han för Gröndal i div. III under tio års tid. Han var en överteknisk fotbollsspelare.

Till detta kan sägas, att "Knatten" Flygelholm, som har många vänner i Djurgården, är ute på fel väg, då han säger att "Stoltzan" inte blev prövad i fotboll hos blåranderna. Han spelade en hel säsong i den allsvenska reservlagsserien och var inte alls oäven som centerhalv, men i fotboll räckte inte rörligheten till riktigt och så var väl han heller inte så särskilt road av hårdträning. Stoltz vill mest leka och det går lättare på ishockeyns små ytor. Särskilt om man har en stor och lång klubba att leka med och sno åt sig pucken med...

Tre Djurgårdare i världslaget

I ett strålande reportage i den tjeckiska tidningen Stadion (som kommer ut i Prag) om den rafflande VM-turneringen i ishockey i Stockholm i vintras har man inte heller glömt bort Djurgårdens insats. Således har alla de tre djurgårdare, som medverkade i Tre Kronor och så när blivit världsmästare, plockats ut i ett världslag.

Så här tycker den tjeckiska expertisen i Stadion, att laget skulle se ut:

målvakter: Kjell Svensson, Sverige, (Martin, Kanada);

backar: Ragulin, Sovjet och Smith, Kanada;

Stoltz, Sverige och Tikal, Tjeckoslovakiet;

forwards: McLeod, Kanada — Tambellini, Kanada — Vlach, Tjeckoslovakiet;

Mild, Sverige — Sterner, Sverige — Öberg, Sverige;

B. Majorov, Sovjet — Almetov, Sovjet — Alexandrov, Sovjet.

En ren svensk kedja och en ren rysskedja alltså. Ja, varför inte? Nog skulle ett sånt här lag blivit världsmästare genom att bara åka på en skridsko, men det handlar förstas bara om ett drömlag.

Härnäst har ju Kanada lovat skärpa sig för att visa världshegemonin i ishockey. Det är högt på tiden, ty snart är det ingen som tror att "kanadickerna" är något att ta på allvar.

Det sägs ju också att Kanada vill skicka ett proffslag till nästa VM för att återställa ordningen. Visserligen kan man väl utgå från att även dessa är betydligt överreklamerade och inte några underdjur annat än i fråga om hårdhet, men frågar man t.ex. Hasse Mild blir han eld och lågor. Han har sett proffsen på nära håll på andra sidan Atlanten och säger att vi inte har någon chans. Vad skall man tro mot ett så sakkunnigt vittne...

HANDBOLL: Vi skall upp i allsvenska solen!

Vår sektionens första säsong i div. II har — kan man säga, varit på både gott och ont. I första hand har det gällt för oss att »hålla oss kvar» första året för att skaffa oss den nödvändiga rutinen. Det är en kolossal skillnad på 3:an och 2:an. Vi lyckades skaffa oss säkra poäng i säsongens början, vilket sedan visade sig vara en god och även klok taktik, då det mot slutet av serien gick som vi vet lite kryckigare. Men vi tappar inte hakan för det, tvärtom får man väl säga. Vi har ett relativt gott material med många duktiga och framåt ungdomar och vi kan därför utan att skryta se med tillförsikt fram emot nästa säsong. Våra reservlag B och C har fått mycket förnämliga placeringar och med gamla räven »Ludde» Karlsson vid rodret kan vi tryggt lita på reserverna.

Goda lagledare är en härlig tillgång för en sektion och vi är glada över att vi har klarat dessa problem fint, samtliga stannar även nästa säsong. Tack för det.

Ungdomssektionen har väl inte precis motsvarat våra kanske för högt ställda fordringar, men vi konstaterar med stor belåtenhet att samtliga lag är kvar i respektive serier, ett resultat som vi sätter värde på.

Inom parentes kan nämnas att ungdomssektionen sköts uteslutande av ungdomar, den äldsta är 22 år och det bådar ju gott för framtiden.

För övrigt kan vi förmäla att det råder en mycket god kamratanda inom sektionen. Vi trivs allihop med varandra och var och en sköter sina ålligganden så gott sig göra låter.

Styrelsen har satt som sitt mål att med alla till buds stående medel försöka få upp vårt representationslag i högsta serien. Vi siktar högt — men våra resurser är ekonomiskt sett jämfört med en del övriga klubbar mycket små: Vi behöver förstärkningar och där ha vi vissa möjligheter.

Vi är optimister och tror, att i någon mån med ÖS hjälp kunna reda upp situationerna. Vi har många gånger beklagat Janne Karlssons övergång till Brandkåren. Han var lika värdefull för oss på vintern som han är för fotbollen på sommaren — en i allo god kamrat. Vi saknar dig »Janne», du är välkommen tillbaka.

Det ekonomiska läget för en sektion som inte kan påräkna sig intäkter på sina matcher — än så länge — är många gånger besvärligt, men vi kan skryta med att ha klarat säsongen bra i alla fall trots långa och dyra resor.

I detta sammanhang vill jag gärna understryka det goda samarbetet med ÖS som uppskattar våra ansträngningar att skaffa kapital genom lotterier, fritidsgrupper o. d. och vi å vår sida uppskattar deras förståelse för våra bekymmer — när det är ebb i kassan. Tack och heder ÖS! Vi försöker handskas med sektionens kapital på bästa sätt — inom parentes kan nämnas att A-laget icke ens bjuds på kaffe efter matcherna. Vi inom styrelsen äro glada över den förståelse som spelarna visar med tanke på tränararvoden, startavgifter m. m. Sådant underlättar vårt arbete i högsta grad och vi hoppas inom sektionen att vår önskan om en kaffetår efter en match inte skall bli en alltför avlägsen förmån.

Vid vårt senaste årsmöte har Carl Schultze dragit sig tillbaka från styrelsearbetet efter 10 års tjänst. Vi passar tillfället tacka honom för ett uppoffrande arbete under dessa år.

Och så till sist så hoppas vi Djurgårdare att solen så småningom kommer att lysa över handbollssektionen och förgylla en eventuell tillvaro i högsta serien. Må det ske.

Frans Gustavson.

Slagskott är en sjuka!

Är det inte snart dags att ordna bot för den nya sjuka som drabbat svensk hockey: Dessa evinnerliga slagskott i tid och framför allt i otid?

Det har blivit på modet att allt vad skott heter skall vara slagskott. Går man och tittar på smågrabbar som tränar ishockey, vad ser man då — jo, slagskott och inget annat.

Och skillnaden är faktiskt inte så stor ens då man ser allsvenskar härja. Man kan numera till och med uppleva forwards ta till slagskott i fritt läge framför målvakten!

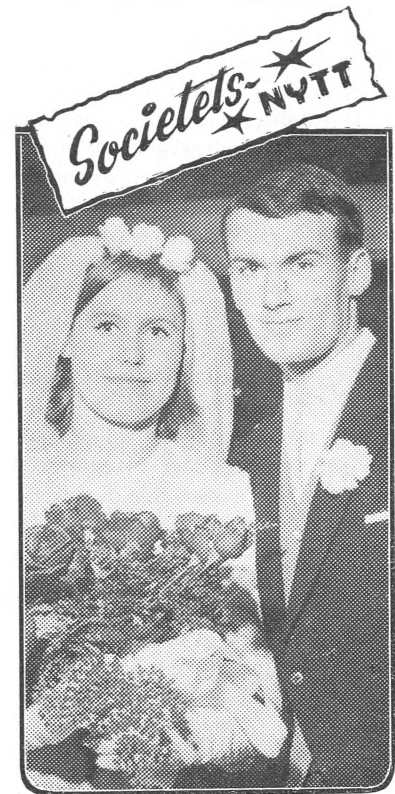
Utvecklingen har noterats med bekymmer av åtskilliga tränare och ledare landet runt. En del går till och med så långt att de helt vill förbjuda slagskotten!

Sveriges kanske främste center genom tiderna Masen Jansson kommenterar:

— Jag vill inte gå så långt som att förbjuda slagskotten men att de används på tok för mycket är uppenbart.

Enligt min mening är det endast backarna som skall slagskjuta. Och det bara vid de rätta tillfällena, det vill säga då man har gott om tid och då målvakten kan vara skymd av en klunga seplare.

(Expressen)

Katarina i hamn

När Djurgårdens tennisdam nr 1, Katarina Frendelius, svensk mästarinna härömdret och därmed ständig medlem i vår förening, försvann västerut till hemtrakterna, förenade hon sina öden med en boråsare, allsvenske fotbollskanonen och guldcentern Wigor Bartholdsson. Ett idrottsäktenskap i kvadrat, skrev Expressen (se klippfotot ur tidningens "Societets-Nytt").

★

Under året har milstolpar passerats av flera unga blårandiga kamrater: Sigge Bergh och Affe Lundqvist, troget par i vått och torrt i fotboll, har blivit 50 år, Karl-Erik Nordlund, tidigare i ÖS, och Lennart Öberg i brottning har också passerat halvsekelgränsen. Gamle ÖS-mannen Torsten Wiklund, central figur i RF-kretsen har blivit 60. Erik Extergren fyllde 50 år och fick bl. a. en hel hink pengar av sina vänner i pingisbranschen. Hasse Harald Hedjerson, p åsin tid "kanon" i skidor, hör också till 50-åringarna. Gunnar Dahlfors, yngst i ÖS-kretsen, har passat på att bli 40 år. Och dessutom blivit pappa till vår yngste Djurgårdare. Ett grattis till mamma Else-Marie.

★

I fotbolls- och ishockeylagen har mer än en A-lagsspelare blivit pappa. Grattis!

En helt vanlig dag...

Det här var bara en helt vanlig vardag, en måndag i april, men det var en dag, då tidningarna hade ett och annat att berätta om Djurgården. Det har tidningarna ofta. Knappast en dag utan att det hänt något inom Djurgården och som därmed står att läsa på sportsidorna.

Det här var alltså som en vanlig dag, och man slog upp tidningen för att läsa.

Djurgården landets bästa klubb i SM i fristilsbrottningen i Värnamo. Två mästerskap genom otrolige Edvin Vesterby i bantamvikt (hans 9:e SM i fria stilen) och Göte Rönn i tungvikt. Snudd på ett tredje SM genom Bengt Fridh i weltervikt. Vågen fick avgöra och då var Bengt 60 gram för tung. Om han låtit bli att stoppa i sig en smörgås på morgonen kanske han vunnit...

Det var en vanlig dag, och man vänder på tidningssidan och hittar:

Djurgården tog dubbelt i florettfinalen i JSM. Christina Wahlberg vann titeln utan nederlag i finalen där Gunilla Tollbom övertygande blev trea. I herrarnas final på värja vann Lasse Larsson från Djurgården.

Det var en vanlig dag och man läser på nästa sportsida:

Djurgården går inte att stoppa, 3—1 mot Östers IF med två fullträffar av Leif Eriksson.

Det handlade om uppladdningen inför den allsvenska våren.

Som sagt — det var en helt vanlig dag även om den skrevs med 1 april som datum. Allt var sanning ändå. Djurgården hade återigen skrivit ett par kapitel idrottshistoria.

Ännu en seger över AIK

En decemberlördag medförde 1962 års senaste triumf för Djurgården över AIK. Då hade vi kallats att möta svarthingarna i radio i en match som sagts skulle komma att gälla — kläder. En känd lirare och en inbiten supporter skulle representera vardera sidan.

AIK valde Lennart Backman och Arne Källerrud, Djurgården valde Tumba och Nocke Nordenskjöld, men när den senare blev upptagen på annat håll fick lagledare "Kalle Lilja" i sista stund dammsuga lite varstans i den blårandiga familjen för att till sist fastna vid Åke "X:et" Erixon, på lediga stunder sittande i överstyrelsen och dömande bandymatcher. I hans förflutna finns också något från skraddarvärlden.

Det avgjorde valet, eftersom tävlingen skulle gälla kläder. Matchen blev natur-

ligvis en seger för oss. AIK ledde i början men så kom Tumba och X:et i gång och kunde allt om turbuser, långkalsingar och cylinderhattar och därmed gick segern till Djurgården. Tidigare har vi i radio vunnit allsvensk frågesport mot alla andra allsvenskar. Vi kan nästan allt.

Förstärkning på damfronten

Vår damsektions handboll har fått en förstärkning från Enebyberg i form av Kersti Sköld. En juniorflicka med en pappa som är AIK:are och som skriver i Aftonbladet under signaturen "Bassen".

Kersti är ungefär det mesta djurgårdare som finns trots ursprunget från en "svart" fader. Hur hon kunnat stå ut så länge?

— Äsch, pappa är sällan hemma och dessutom vet jag att han i smyg beundrar alla djurgårdare. Så det går bra.

Och hos oss går det också bra för Kersti. En käck flicka, som visserligen är framstående i handboll men som lär vara ännu värre i fotboll. Men där har vi inte något damlag ännu.

Hur skulle det förresten vara att sätta upp ett damlag i fotboll och låta det göra propagandaframträdanden före våra stora fotbollsmatcher på Råsunda?

Med Ingrid Gruvlund som centerhalv, boxnings-Hamiltons grevinnan på högerytter, Tumbas fru Mona som center, Affe Lundquists Marianne i mål skulle i varje fall publikens ögon få sitt.

Förslaget utlämnas gratis.

I dubbelroll

Ibland kan även en idrottsfamilj bli för stor för att hårbärgera alla skiftande intressen. Det hände Djurgården i början av 1900-talet, då våra simmare ville pröva sig på egen hand och bildade Simklubben Neptun. Det gick ganska bra för Neptun. I dag hör Neptun till landets främsta. Det märkliga med våra simmares "utbrytning" var att Djurgårdens huvudsekreterare Johan af Klercker följde med och också står antecknad som stiftare av Neptun. Han var också dess ordförande under ett par år. Samtidigt fortsatte han att vara sekreterare i Djurgården i flera år.

I samband med att en del av våra tenispelande medlemmar nu bildat sin egen klubb lär det inte varit aktuellt att Djurgårdens nuvarande huvudsekreterare tänkt följa med och hjälpa dem. Men det kan ju gå bra för dem ändå.

Vår bilavdelning

Djurgårdens idrottsfamilj är en i högsta grad bilburen familj. Var och varannan djurgårdare är utrustad med någon form av bilmaskin, och detta gäller inte minst våra fotbolls- och ishockeyspelare. Vad det gäller "högdjuren" har dessas bilpark hittills dominerats av Mercedes, och trognast i detta stall har Affe Lundquist med sin "pansarvagn" varit. När detta läses är "Affes" Mercedes 300 emelertid ett minne blott. Han har i ett par tre år hotat med att stiga av, men först nu har han skilts från sin gamle vän och gått upp i Tumbaklass genom att skaffa sig en Ford Thunderbird. Tänk om "Affes" gamla Merca kunde tala — vad har den inte fått vara med om. Både på vägen, nere i diken och i krock med lyktstolpar och med en rad parkeringslappar fladdrande kring grannlåten.

Alltjämt finns det åtskilliga Mercedesvagnar kvar i Djurgårdsfamiljen men tydligen är deras dagar räknade när nu "Affe" visat vägen...

Den nyblivne realskolestudenten Leif Eriksson uppvaktades naturligtvis på sin examensdag av kamraterna i Köping. Vi i Djurgården stod en bit ifrån och läste på hans fotboll om »hat trick» och tänkte oss att det skulle få bli hans musik i den blårandiga kedjan...

Recept av trollkarl

Det talas om trollkarlar i fotboll. En sådan behöver inte direkt kunna trollova med fotbollen som en Gunnar Gren eller en Sven Rydell. Han kan även trollova med spelarna och av tämligen vardagsmässiga sådana göra stjärnor, artister och virtuoser. Naturligtvis finns det ing-

»Lyssna nu på mej ett tag», säger Lill-Lappen Hellström och lägger ena armen runt Ola Edlund. »Du förstår, Ola, nu ska jag verkligen börja hårdköra och ta igen allt jag förlorat.»

en tränare med sådan kapacitet att han av vad som helst kan åstadkomma några fenomen, men med god hjälp av alla dem han vill lära hur det går till att nå toppen kan det bli stora resultat. Vi i Djurgården har vår egen trollkarl i Walter Probst. Svart i synen som en trollkarl ska vara och med ett pärlande leende som man också skall ha för att bli trodd. Det är Walter, som under de senaste åren haft ansvaret för vårt fotbollslag. Han kom vid en brytningstid och fick uppleva sorgen att se vårt lag ramla ur allsvenskan, men med fortsatt förtroende från oss alla, ledare som spelare, byggde han vidare på verket och fick i följd erkännandet att ha skapat en ny elegant stil hos våra tidigare järnspisar. Tillsammans med Ola Edlund är han ansvarig även som UK-diktator. Alla vi andra "experter" har väl våra åsikter, men det är alltid Walters ord som blir det avgörande.

Något om hans hemligheter?

Ja, säger han i en intervju, egentligen är hemligheten bara den att lära spelarna att förstå. Man lär inte allsvenska pojkar att spela fotboll, men försöker att få dem att förstå hur de ska spela den fotboll de kan spela. Det är i själva verket inget märkvärdigt om man har rätt grabbar.

Djurgården har det just nu.

Struntar i numren

Djurgården spelar helt kontinentalt. Man struntar i att ställa upp med någon högerytter. Hasse Karlsson i tröja sju spelar mittfältsfotboll, Knivsta-Sandberg med nummer fyra spelar i realiteten

Kapitel kring dem som styrt och ställt

Under de år vår förening funnits till (snart 75 år) har det naturligtvis kommit och gått många stora ledare. I allmänhet kan man väl säga, att de bundits av sådan trohet och sådant kamratskap med sin förening att de stannat mycket länge och verkat på sina poster. De har inte varit så flyktiga som många av senare tiders stora idrottsstjärnor. Om dessa senare utåt gett Djurgården dess förnämliga glans och rykte, är det dock i mycket våra ledare, som genom oförtrutet arbete på de inre fronterna och genom klok planering gjort det möjligt för vår förening att ständigt hålla sig på toppen. Visst har det funnits vågdalar, men de har kunnat förbytas i toppar, och trots en allt mer hårdnande konkurrens seglar nu vår kära Djurgårdsskuta för förliga vindar.

Många goda skeppare har stått på vår kommandobrygga. Det har roat oss att forska en smula i hävderna för att se vilka som styrt och ställt i våra styrelser allifrån den där dagen den 11 mars 1891 på Djurgården, då föreningen föddes, och fram till i dag.

På tre platser sedan 1920-talet

Djurgårdens Idrottsförenings historia försvinner långt bort i tiden, men varje år skulle man vilja mana fram minnet av dem, som från första början (1891) åstadkommit denna historia, från vår förste ordförande John G. Jansson fram till dagens ordförande Hugo Caneman. I föreningens historiska arkiv finns alla dess namn bevarade till eftervärlden. Här skall vi nöja oss med mera modern tid och låta statistiken berätta om vilka som styrt och ställt för oss sedan 1920-talet. De främsta positionerna i styrelsearbetet har innehavts av följande:

ordförande:	Karl Lundberg	1932—1934
Bertil Nordenskjöld	1939—1944	Axel Lindgren
1928—1942	Arne Grunander	1934—1940
Sven Larson	1944—1949	Sven Hellborg
1942—1952	Karl Liliequist	1940—1943
Åke Dunér	1949—	Arne Malmgren
1952—1961		1943—1946
Hugo Caneman	kassör:	Gunnar Rinman
1961—	Karl Sundholm	1947—1958
	1920—1926	Stig Eckerbrant
sekreterare:	Knut Sandlund	1958—1960
Axel Lindgren	1926—1932	Bo Hedvall
1926—1929, 1932—1939	Gunnar Rönn	1960—

fjärde back. I kedjan spelar bara Lasse Lundqvist på vänsterytterkanten efter "ritningarna", alla de andra har fria händer att ta vägen vart de vill, så länge de springer sig till frilägen.

— Jag har uttryckligen sagt ifrån att det inte får slås några bollar på måfå. Hellre två eller tre bakåtpassningar än

ett meningslöst framåtsökande. Varför ska man spela framåt? Spelar man fotboll kommer bollen så småningom till den som är fri. De som inte begriper det kommer aldrig att få plats i Djurgårdens A-lag.

(Sagt i en intervju 1962, varefter åtskilligt hänt...)

träffpunkten
★
mitt i stan
Gillet
BRUNKEBERGSTORG

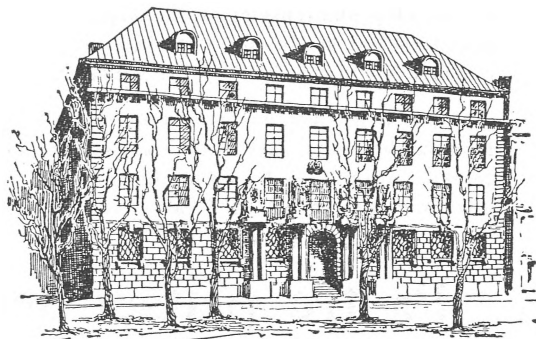
— stället där man bor bra och äter gott.

★

FESTVÅNINGAR
för kongresser,
sammanträden,
familjehögtider,
jubileer m. m.

HOTELL & RESTAURANT · Stockholm
BRUNKEBERGSTORG · TELEFON 22 11 20

STOCKHOLMS ENSKILDA BANK

GRUNDAD 1856

TILL FÖRETAGSAMHETENS TJÄNST

Jockey Club

Charmant festvåning

Lindhagensgatan 74

Tel. 508840

Snart 50 Djurgårdare i landslagen i fotboll

Djurgården har haft inte mindre än 45 spelare i svenska landslag i fotboll under årens lopp från 1910 fram till i dag. Snart är vi alltså framme vid 50, ty man törs väl räkna med att UK även i fortsättningen kommer att ha ett visst intresse för våra produkter?

Först att komma in i landslaget var förstås Kalle Gustafsson (1908 då representerande Köping) och sedan följde 1910-talets män Ivar Friberg, Sam Lindqvist och "Nocke" Nordenskjöld. Sam fick göra bara en landskamp och Ivar två, medan "Nocke" satte sig i betydligt större respekt och förekom i landslaget i olika omgångar under åren 1910-20.

Om "Nocke" kan i övrigt noteras, att han bland alla de över 600 spelare, som spelat i landslaget, är ensam ur adelskalendern.

12 stora grabbar

Gör man en lista efter antalet landskamper som våra djurgårdare gjort, topas denna av en sentida kämpe, vår axelbreda hr Knivsta. Här är ordningsföljden på våra största kanoner:

1) Gösta Sandberg	52 landskamper
3) Sigge Parling	37
3) Ragge Wicksell	33
4) Kalle Köping Gustafsson	32
5) Harry Sundberg	13
6) Hasse Jeppson	12
7) »Cacka» Andersson	11
8) Stig Nyström	11
9) »Jompa» Eriksson	10
10) Arne Arvidsson	10
11) Hans Mild	10
12) »Knata» Söderberg	9

Alla dessa är s. k. stora grabbar. Det innebär livstids frikort på alla svenska fotbollsmatcher.

Närmast i tur att bli stora grabbar av dagens spelare är Arne Arvidsson med 9 och »Tjalle» Mild med 8 landskamper.

PS. I pressläggningsögonblicket meddelas att "Arvid" och "Tjalle" nu är klara!

Här är den kompletta listan i bokstavsordning på alla våra landslagsspelare i fotboll:

Karl »Potis» Andersson 1924	2
Karl-Erik »Cacka» Andersson 1948—54	11
Sune Andersson 1920—21	3
Arne Arvidsson 1954—1963	10
Gösta Backlund 1914	2
Lars Broström 1958	2
Birger Eklund 1954	2
John Jompa Eriksson 1951—55	10
Leif Eriksson 1962—1963	5
Ivar Friberg 1910—11	2
Götrik »Putte» Frykman 1911—16	6
Karl Gustafsson »Köping» 1908—34	32
Oskar Gustafsson 1912—16	2
Agge Haglund 1924—27	7
Olle Hellström 1960—61	6
Einar Hemming 1919—22	6
Folke »Hinken» Holmberg 1951	1
Bernt »Svarten» Ivegren 1951	1
Viktor »Vicke» Jansson 1913	1
Hans Jeppson 1949—50	12
Gotte Johansson 1914—20	3
Sven Tumba Johansson 1956	1
Jan Carlsson 1962—1963	3
Carl Karlstrand 1914—21	8
Arne Larsson 1954	3
Erik Lawass 1910—11	2
Sam Lindqvist 1910	1
Hans »Tjalle» Mild 1960—1963	10
Ove Nilsson 1943—51	3
Bertil Nordenskjöld 1910—20	8
Stig Nyström 1939—47	11
Sigvard Parling 1954—60	37
Frithiof Rudén 1916—22	5
Karl Runn 1914	1
Gösta »Knivsta» Sandberg 1951—61	52
Knut Sandlund 1911	1
Leif Skiöld 1962	4
Birger Stenman 1949—52	5
Harry Sundberg 1922—24	13
Melker Säwensten 1915	1
Sten »Knata» Söderberg 1913—20	9
Hans Tvilling 1951—53	4
Stig Tvilling 1951	1
Ragnar Wicksell 1911—21	33
Albert Öijermark 1920—21	4

Djurgårdens överstyrelse samlad vid senaste årsmötet (1962) består till synes av huvudsakligen allvarliga herrar. De är från vänster i bakre linjen: Gunnar Dahlfors, Einar Axelsson, Rolf Theblin, Bo Hedvall, Åke Erixon, Karl Liliequist; i främre linjen tronar Hilding Lövdahl, Carl Hjalmar Bodman och Hugo Caneman.

ALLA LAG PÅ PRISPLATS I BOWLING

Vi får nog känna oss ganska belåtna med den gångna säsongen. Att A-laget inte vann sin serie i år, var nog en besvikelse för många. Vi har ju på papperet ett mycket starkt gäng, men formkurvorna har varit litet si och så på en del håll, ja vi får väl skylla på förkylning, ryggont och magont m. m., för någon orsak vill man ju ha. De som vill skylla på vår UK är nog ute i ogjort väder. Det bevisar nog placeringarna för våra fem reservlag, eller vad sägs, B-laget på tredje plats, C-laget vann sin serie, D-laget på tredje plats, likaså för vårt E-lag, medan våra juniorer i F-laget slutade på andra plats.

Vi är den enda klubb som har fått in alla våra lag på prisplats, inte ens AIK kan skryta med den bedriften, vilket gör att man känner sig nog så nöjd. AIK får istället glädja sig över segern i vår klubbmatch, där vi ställde upp med 32 man från vardera klubben, varje man skulle spela 4 serier på Kungsholms-hallen och 4 serier på Sergelhallen. Det visade sig att gnagarna behärskade de glatta banorna på Kungsholmen bättre än vi.

När sista slagningen skulle börja, vilken skedde på vår hemmahall Sergels, då ledde de med över 1100 pinnar, när det hela var slut hade vi plockat tillbaks nästan 800 pinnar. Då visade djurgårdarna att de kan skärpa sig och komma igen. Att det inte bara var en tillfällighet visade de i vår klubbmatch mot Atomarna där vi vann med mycket stora siffror, ja även klubbmatchen mot Wictoria vann vi fastän den gick uppe i Sundsvall, men vi har ju grabbar med hår på bröstet, om det värmer, vilket jag ej tror, för hem kommo de med var sin härlig förkylning som minne från resan.

Nu återstår bara SM i Västerås och

UTMÄRKELSER 1962 — 63

Hedersmärket:

Bengt Edblad (bandy)
Roger Björk (brottning)
Bengt Fridh (d:o)
Lennart Ljung (d:o)
Harry Backlund (d:o)
Allan Mann (d:o)
Arne Arvidsson (fotboll)
Åke Olsson (d:o)
Bernt Edvinger (d:o)
Bertil Ahlm (d:o)
Rudolf Karlsson (d:o)
Sven Jansson (orientering)
Ing-Britt Molin (bordtennis)
Lennart Johansson (d:o)
Gösta Gimme (boxning)

Förtjänstdiplom:

Vivi-Ann Börjesson (damidrott)
Ingrid Gruvlund (d:o)
Ragnhild Svahn (d:o)
Tore Eriksson (orientering)
Ulph Hamilton (boxning)

Bronsmedalj:

Yngve Carlsson (ishockey)
Alf Lundquist (fotboll)
Sixten Öquist (orientering)

Silvermedalj:

Bo Hedvall (ÖS)

Bronsplakett:

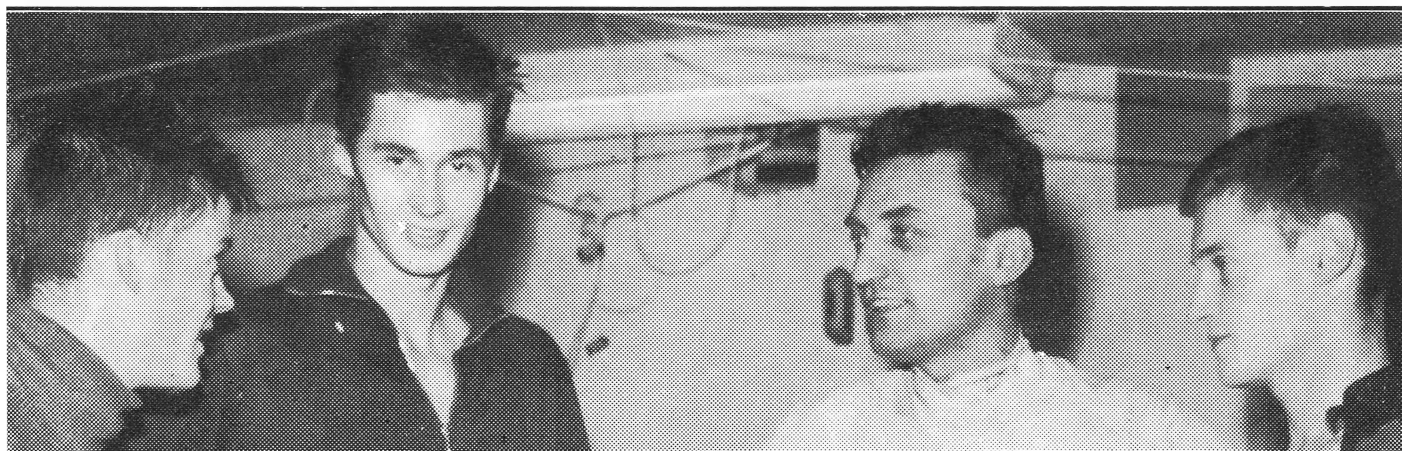
Walter Probst

Karlstad där vi hoppas på många bra resultat. Vi vet att alla gör så gott de kan

när de kommer upp på banorna oavsett vilken tävling det gäller, så att när vi återkommer nästa år, så kanske vi har ännu något bättre att redovisa, resultatmässigt.

Vad vi inom sektionen har att vara glada över, är att vi har en så duktig och bra sekreterare i Calle Berggren. Hans arbetsbörda är mycket stor, i hans arbete ingår förutom vad vi anser åligger en sekreterare, även uppgiften som tävlingsledare. Att göra upp ett spelprogram för hela säsongen är kanske inte så märkligt, men att få det att klaffa är värre, tänk er bara, när 40 st. kommer ner en fredagskväll för att spela, de flesta vill gärna spela den första timmen mellan kl. 19—20 och ej mellan kl. 20—21, då kan det många gånger vara svårt att göra alla till lags, särskilt när vi hunnit in i november månad (säsongen sträcker sig mellan 15 aug.—15 maj) och Calle fått hängmatcher som skall spelas ifatt, ett problem som bara blir värre ju flera aktiva vi blir. När Calle för 6 år sedan åtog sig sekreterarposten trodde han nog inte själv, att den skulle bli så krävande som den i dag är. För då var vi 16 st. aktiva och passiva, i dag är vi 54 st. aktiva och 22 passiva i och med den stora ökningen inom sektionen, måste givetvis Calles arbetsbörda också ha ökats. Han skämmer bort oss med att varje månad, till varje medlem lämna ett stencilrat blad med uppgifter om alla resultat, snitt m. m. Att han bara orkar och vill, för allt som han gör för sektionen, måste ske på fritid. Man avundas inte den som en gång skall efterträda Calle, men vi hoppas att det skall dröja många år innan vi behöver ta upp det problemet inom sektionen.

S-nd.

Bela Rerrich är i första hand mannen bakom våra duktiga fåktare. Här syns den ungerskfödde mästartränaren (3:e man från vänster) under en paus bland sina ivrigt lyssnande adepter.

På tal om fotbollshösten 1962

Gunnar Nordahl, lyckligare än de flesta just nu. Han sade i telefon:

— Mina gamla sympatier för Norrköping har ingen som helst betydelse inför den här matchen. Här gäller det först och sist god sport och har vi en chans att vinna på söndag, så skall vi ta den.

— Det är sant, att vårt lag haft en ansträngande tid, men det finns så mycket fotboll i pojkarna som de kan spela ut för fullt nu, då de inte har något att förlora. Den nervspänning, som vi så länge fått känna av, drabbar IFK Norrköping i den här matchen. Jag är långt ifrån säker på att Norrköping vinner. Mycket beror på hur matchen börjar. Kommer Degerfors i gång, blir laget svårt att hejda.

— Så mycket är säkert, poängter Gunnar med skärpa, att vi skulle skämmas ögonen ur oss, om det efteråt med fog kan sägas, att vi skänkt Norrköping segern. — (ST)

Efter bara några minuter ledde Norrköping med 2—0.

★

Hans »Tjalle» Mild lämnar Djurgården

KARLSTAD (ST) Det ryktas allmänt här i Värmland att Djurgårdens och landslagets Hans »Tjalle» Mild är på glid från moderklubben till Värmland.

Han skulle bli spelande tränare för Sunne i fotboll och vintertid spela ishockey för Färjestad.

Berörda klubbar vill inte bekräfta ryktet men det är känt, att i varje fall Färjestad satsar hårt på att förstärka laget.

*

När den nyheten kom, blev vi litet skrajsna. Fast man hade förstås svårt att tro att »Tjalle» vill försvinna borta i de värmländska skogarna.

★

Saxat och klippt

Djurgården får finna sig i att vara storfavorit. Det blir i så fall DIF:s 6:e raka SM, vilket onekligen är imponerande. I en tidning läser vi följande karakteristik av laget: »Djurgården ser ut som ishockeyspelare och beter sig som sådana.»

Det är säkert menat som en komplimang, men kan givetvis missförstås...

Djurgårdens första svenska mästare i fäktning blev den här vackra trion, från vänster: Elin Eckerbom, Gunilla Tollbom och Christina Wahlberg.

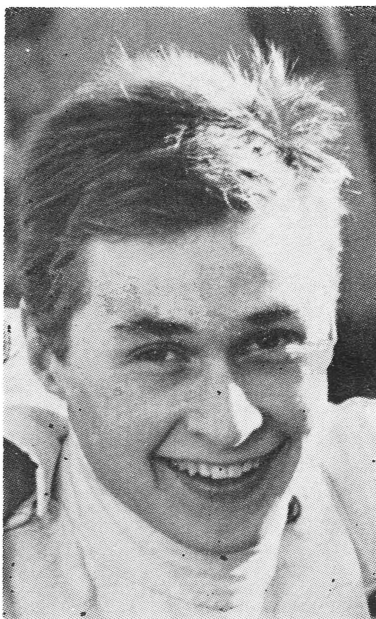
Mästartitlar i fäktning

I den sektion, där det råder vapenskrummel och där det arbetas med hederliga vapen och öppet visir, råder det en febril verksamhet. Denna artikel handlar alltså om våra fäktare, som i sitt hem hos oss på Stadion verkligen motsvarat våra förhoppningar och utvecklat sig till en av landets starkaste fäktningsskolor. Mästerskapen har nästan regnat över Djurgårdens vapenfolk, och därför är det inte att undra på att överste basen och ordföranden Gunnar Skogh är extra belåten, när vi tar honom vid kavajuppslaget och ber honom om en kommentar till vad som varit.

— Jo då, vi är storbelåtna med vår säsong. Den har slagit alla föregående rekord och gett oss massor med segrar. Vilken triumf som skall sättas främst är väl en smaksak. Nog smakade det underbart, när våra tre flickor skaffade Djurgården våra allra första SM-tecken i fäktning. Det var Elin Eckerbom, Christina Wahlberg och Gunilla Tollbom, som så skickligt skötte sina floretter, att lag-SM gick till Djurgården.

Men det skulle bli ännu en topp på säsongen i och med att Orvar Lindvall hemförde SM på värja i konkurrens med hela eliten. Dessa stora SM-tecken är vi givetvis stolta över, men inte mindre glädjande har det varit att notera raden av andra framgångar med SM-tecken för juniorer på värja av Karl-Erik Larsson och på florett av Christina Wahlberg och ovanpå detta hela raden av DM-titlar både individuellt och i lag. Vid sidan därav segrar i Saltsjöbaden och andra fronter. Vi fick som belöning se tre av de våra, Orvar Lindvall, Christina Wahlberg och Gunilla Tollbom, nomineras som svenska representanter i VM, och det innebär väl också att de har stora chanser för en olympisk resa till Tokyo.

Vi har en skicklig instruktör i Bela Rerrich, som givetvis har stor andel i

Först till ett SM-tecken bland herrarna i Djurgårdens fäktningssektion blev Orvar Lindvall.

våra vackra framgångar, men även de aktivas eget intresse och energi spelar en avgörande roll, när man vill nå långt. Och nog har det både arbetats och nåtts långt, slutar Gunnar Skogh, som nästan

glömmer att påminna om att hans två söner Jan och Stefan hör till sektionens mest förhoppningsfulla ungdomar med flera granna segrar bakom sig.

DAHLFORS & SÖNER AB

- ★ *Glassliperi*
- ★ *Glasmästeri*
- ★ *Spegelfabrik*

30 87 37 DOBELNSGATAN 65 30 87 49
STOCKHOLM

Byggnadsaktiebolaget GUNNAR LINDELL

Sveavägen 159 - Stockholm

utför bostads- och industribyggen

DET KOMMER NÅGOT EFTERÅT

Under årens lopp har det blivit allt "lönsammare" att vara idrottsstjärna. Inte bara det att dagtraktamentena blivit större utan dessutom har det kommit segerpremier och mycket annat smått och gott. Bland favoriterna finns det något så eftertraktat som snabbare avancemang i bostadsköerna och raka vägen till något välbetalt jobb. Det kan rentav översättas i ännu klarare text, att en idrottsstjärna ofta kan få både bostad och jobb på "direkten". Och när han väl fått det så fint ombonat kring sig, får han dessutom trivsamma kamrater kring sig, får göra drömesor och får njuta på annat sätt av detta livets goda.

"Allt detta verkar det ibland som om vissa stjärnor lyckas få. De vill ha mera, ökar sina fordringar på klubben och vill kanske flyta över och spela herrar. Då

är det inte fullt så trevligt längre att vara ledare, ty det finns ju gränser för vad vi ledare kan orka med. Vi vill gärna vara med och bygga upp en solid framtid för våra aktiva idrottskamrater, men det måste finnas vissa gränser och man måste kunna också mötas på samma våglängd. Att begära tacksamhet tillbaka, det kanske vi ledare inte skall begära, men nog tycker man att vederbörande stjärnor någon gång skall kunna värdera vad som gjorts för dem och samtidigt förstå, att de fått chanser som tusentals, ja kanske miljontals av andra ungdomar aldrig kunnat drömma om."

Så säger en av de ledare i vår förening, som gjort oerhört mycket för att hjälpa åtskilliga av våra spelare i fotboll, bandy och ishockey till jobb och bostäder. Och som gärna gett dem jobb

och praktik på sitt eget företag. Vem kan det handla om om inte Affe Lundquist, arkitekten, som tämligen plötsligt ramlade in i Djurgårdens familj som ren entusiast för att få heja och ha trivsamt men som nästan lika snabbt fick veta, att han kunde göra mängder med nytta. Bland dem som haft favören av "Affe" som arbetsgivare och "pappa", hör Tjalle Mild, Leffe Eriksson, "Lill-Stöveln" Öberg och Roney Pettersson. Och dem är "Affe" mycket belåten med. Han tycker i alla fall, att han under sina år träffat så mycket stjärnor, att han gärna vill ge dem ett ord på vägen, och det är:

"Försök komma ihåg, att det även kommer något efter detta, att livet inte bara handlar om idrott och gratis favörer och att det visserligen skall tas vara på tillfällena, medan de finns att ta vara

Djurgårdens bollpojkar på Stadion kan av den här bilden att döma misstänkas ha organiserat sig och bildat »bollkallarnas fackförening» där de står uppriktade och inväntar order. Märket på deras baksida garanterar snabb och säker transport av bollarna.

JEZ

RENHÅLLNING

Sophämtning
Gårdsrenhållning
Snöröjning
Industrihämtning med dumpers
Vindsröjning m.m.

ÅKERI

Alla slag av transporter
Spec. Långgodstransporter
Kranbilar

OMBESÖRJER

Lev. av
Grus, makadam, betong m.m.

AB JE ZACHRISSONS Åkeri & Renhållningsverk

Surbrunnsgatan 18
tel. 08-23 23 10, Stockholm

Allsvenska pingis-guldet gick våra näsor förbi...

Tyvärr, lyckades vi inte vinna allsvenskan för fjärde året i följd. Segern hemfördes istället av Falkenbergs BTK, med »ungtuppen» Karl-Johan Bernhardt som matchvinnare. Serien avgjordes i Falkenbergs hemmatch, där man inför rekordpublik — 1.058 — besegrade vårt lag med 6—3. Matchen stod länge och vägde. Vi hade ledningen med 3—2, när Bengt »Kina» Nordblom ledde över landslagsmannen Stellan Bengtsson med 1—0 i set och 20—19 i andra. »Kina» hade ytterligare en matchboll på den vänsterhänta forehandssluggern men förlorade matchen ändå. Efter den betydelsefulla matchsegern spelade laget från västkuststaden som i trance och var omöjligt att stoppa.

Vi kom »bara» tvåa

Följande spelare har medverkat i representationslaget: Björn Mellström, Christian »Pille» Heyerdahl, Hans Brolin och Bengt »Kina» Nordblom. De bägge sistnämnda har alternerat i ettan. Mellis står som vanligt med allsvenskans förnämsta matchkvot, nämligen 30—4. En verkligt grann prestation att år från år vara så segerrik, inte minst med tanke på nu rådande spelstandard. För de övriga har det varit lite upp och ned. Många hade kanske väntat att »Pille» Heyerdahl skulle få sitt definitiva genombrott i år. Inte minst, när han sopade bordet med alla konkurrenter vid östsvenska mästerskapen i januari. Han mötte för övrigt klubbkamraten Björne Mellström i finalen och spelade ut även honom lika hänsynslöst som de andra. Senare på säsongen knöt det sig för »Pille» och dessutom blev han skadad i spelhanden.

För damerna gick det något sämre. Ing-Britt Lindgren (f.d. Molin och ganska nygift) Birgitta Walfridsson, Kornelia Nagy och Marianne Lilja, räddade dock nytt allsvenskt kontrakt, genom att komma tvåa i kvalserien. Damlaget måste förstärkas för att vi skall kunna hävda oss i toppen.

på, men att det skall ske på ett snyggt sätt. Man skall inte mjölka en ko för hänsynslöst. Att låta sig lockas till andra betesmarker är ju ingenting som en ledare kan hindra — vi lockar ju själva folk till oss — men ofta kan den gamla goda betesplatsen vara den bästa och säkraste. Och att hota att hoppa över stängslet för den egna fällan om inte det och det bjudes — det är inte alltid så smakligt. Allt är väl dock inte bara frågor om förmåner för stunden. Se litet längre framåt, och minns att det kommer något efteråt också. Då kan det vara bra att ha den gamla klubben och alla de gamla vännerna», slutar Affe Lundquist och lovar därmed på alla djurgårdares vägnar, att den som blir trotjänare i Djurgården också kommer att på äldre dar får njuta av kamratkretsens favörer.

Segev blev det däremot i reservlagsserien klass 1 för herrar. Den fortfarande förnämligt spelande veteranen Anton Bolgar, hade vid sin sida Lars Fagerstedt, Hans Wigfors och Kjell Yngerskog. Denna säkra kvartett, vann med god marginal sin klass.

Ytterligare en seger hemfördes och den kanske var den roligaste under hela säsongen. Vi hemförde nämligen AIK-cupen till klubben. En åtråvärd trofé där vi tog den tredje och sista inteckningen, efter en otroligt spännande slutstrid. I den sista och avgörande matchen, var det Lars Fagerstedt, en 19-årig gymnasist och f.ö. son till sektionens ordförande, som slog in den avgörande matchbollen i Solnahallen. Alla anhängare av Solnaklubben såg ut som »hängbjörkar» efter den segern.

Ungdomssektionen, som hafts om hand av nu avgångne sekr. Gillis Bengtsson, har även noterat en del framgångar. Damjuniorerna hade tre lag i elden och ett av lagen hemförde segern i div. 3. I pojklagsserien deltog inte mindre än 6 lag och där vanns en av grupperna.

Vid årets SM spelade Björne Mellström som vanligt en framträdande roll. Han lyckades inte ta hem något SM-tecken, men långt ifrån var det inte. Tillsammans med en helt ny partner, den 15-åriga Eva Johansson från Wästerhov i Borås, lyckades han i mixed lotsa dem fram till finalen, där motståndarna Stellan Bengtsson/Lena Guntsch, blev för svåra. Lilla Eva var lite för orutinerad och nervös för att klara den stora uppgiften. I herrdubbeln, gick Björne tillsammans med Tony Larsson till final där motståndarna hette Hans Alsér/Kjell Johansson. Med tanke på de sistnämnda spelarnas framgångar vid årets VM i Prag, behöver sannerligen inte varken Björne eller Tony skämmas för nederlaget. Alsér var utan tvekan Europas mest uppmärksammade spelare vid dessa VM-tävlingar.

Mellis tillmättes inga större chanser i herrsingeln och ansågs väl av en del »experter» som passé. I varje fall ställdes han utanför VM-truppen för första gången på många år. Det var en synnerligen re-

Vad är att göra?

Vad göra för att återta allsvenskt guld?

Ja, som alla andra sektioner måste vi försöka skaffa någon — helst några — förstärkningar. Tyvärr, saknar Björne Mellis verkligt energiska träningskamrater. Bordtennisporten har kommit in i en helt ny era. Det har helt enkelt blivit något av en ny sport. Förr i tiden ansåg de flesta bordtennisspelare att det räckte med att stå i en träningslokal och slå mot varandra. Den tiden är passé. Nya träningsmetoder har införts och där ingår

vanschsugen Björne som ställde upp i Eriksdalshallen. Han visade också upp ett spel, som kom de närvarande UK-gubbarna att nervöst beskåda hans fullständiga utklassning av alla motståndare, tills han förlorade i semifinalen mot Karl-Johan Bernhardt. Björne var dock ytterst nära seger, efter att ha vunnit första set med 27—25, haft ledningen med 2—1 i set och ledde i femte och avgörande set med 6—1. Just i det skedet vände matchen till »Johans» förmån. Han hade jagat Björne runt bordet i fyra set. Bernhards looping med ty åtföljande forehandskanoner av det mest fruktansvärda slag, hade trötat ut Björne och luften gick ur honom. Med 21—16 i femte set, gick »Johan» till finalen och de vid det här laget totalt utmatade UK-ledamöterna kunde tillsammans med »Johan» äntligen pusta ut. Björne stred som ett lejon och har all heder av sin SM-insats.

»Pille» Heyerdahl, kämpade sig fram till kvartfinalen i herrsingeln, men där blev landslagsmannen Kjell Johansson honom för svår. »Pille» fick inte sitt lir att stämna, mest på grund av att Kjell var alldeles för snabb i slagväxlingen och dessutom hade ett betydligt bättre fotarbete.

Även damerna skötte sig med den äran i SM. Birgitta Walfridsson, blev tvåa i damjuniorklassen och Ing-Britt Lindgren (Molin), gick till semifinal i damdubbel tillsammans med Lotta Strindberg från Lidingö. De var f.ö. ytterst nära att gå till final.

Trots vissa motgångar, måste dock sammanfattningsvis konstateras att säsongen varit lyckad och att vi kunnat notera flera verkligt glädjande framgångar. Vi hoppas dock att kommande säsong blir ännu mera framgångsrik.

Bertil Ferséus.

Konståkarna sålde 7.000 lotter!

Så har ännu en säsong nått sitt slut. Riktigt slut blir den väl aldrig, för så fort isen är borta och våra flickor har lagt skridskorna på hyllan, så sätter vi igång och planerar för kommande säsong. Mer och mer arbete blir det, men det är väl ett tecken, trots allt, att det går åt rätt håll.

Vintern har ju varit kall och jämn så vi har kunnat träna även på naturisarna, vilket har kunnat vara nog så svårt ibland när det plötsligt är 7 grader varmt. Trots detta har vi haft stora problem med den konstfrusna isen. Johanneshov öppnade ju inte sina grindar för oss förrän i mitten av november, och det är ju en alldeles för sen början på säsongen. Kungsträdgården har i vinter haft konstfrusen is som vi har fått disponera för vår del en kväll i veckan.

En ros vill vi ge Åsa Henningsson som i vinter har gjort stora framsteg på tävlingarna. En fjärdeplacering knep hon på

bland annat både gymnastik och löpträning. Den som inte vill underkasta sig en dylik träning, har numera inte en chans att hänga med i svängarna. Mellis tänker köra hårt inför den nya säsongen och behöver därför verkligen partners som vill ta i. »Pille», skall in i lumpen under våren och vad militärtjänsten medför, känner vi alla till. Han är ju Mellis ende jämbördige motståndare inom klubben, så just nu står Mellis ganska ensam.

Dock är vissa »förhandlingar» igång med toppspelare. Kan dessa genomföras på ett lyckligt sätt, blir vi starkare än någonsin. Det är dock för tidigt att sja något, förrän utgången av förhandlingarna blivit klara. Inom vår sport är vi vana vid att röra oss med mycket begränsade ekonomiska tillgångar och vi får rätta munnen efter matsäcken.

På damsidan, är dock ett par förstärkningar redan klara och verkligen förnämliga sådana. Från IFK Lidingö kommer Siv Pettersson och Marie-Louise Hedqvist, varav Siv än så länge är den mest namnkunnige. Övergången har just vid tiden för pressläggningen av denna tidning blivit klar och då känns förlusten av Birgitta Walfridsson något mindre. Birgitta har gått över till Sthlms Godtemplare, vilket onekligen var synd. Med henne i laget, hade vi nästan varit givna vinnare av damallsvenskan. Nu får damerna lägga på ett par kol i träningen. Med Ing-Britt Lindgren som »tredje» man, har vi ändå chansen att hemföra segern.

Inom bordtennissektionen, lovar vi att göra allt för att återtaga allsvenskt guld i bägge klasserna.

Bertil Ferséus.

JSM i Mora och likaså en fjärdeplacering på Nordiska Mästerskapen. Bra gjort Åsa!

I höstas började vi planera en isbalett, som skulle få till uppgift att göra ishockeypauserna på Johanneshov mindre långsamma. Det var svårt att få igång det hela, då det inte fanns is att uppbbringa någonstans, och problemen hoppade sig. Trots detta så fick vi tillfälle att visa vad vi lyckats åstadkomma på tre av DIF:s ishockeymatcher på »Hovet».

Sektionens ekonomi har även i år förstärkts med lotteriförsäljning. 7.000 lotter har vi lyckats bli av med under böner och hot.

Som sagt, vi har i skrivande stund börjat med nästa säsongens uppläggning och det är med spänning och goda förhoppningar vi hälsar nästa säsong välkommen. En och annan förstärkning hoppas vi då kunna presentera.

Siv

Ej nödvändigt att bo på Djurgården

— Kring våra stadgar—

En förenings stadgar ger i största allmänhet besked om hur det skall levas och styras. Vad man får göra och vad man inte får göra, vad man har rätt till och vad man inte har rätt till, hur man skall välja och vraka och hur man skall arbeta och fungera. När det gäller vår förening har stadgarna då och då måst kompletteras eller skrivas om för att motsvara utvecklingen, men i största allmänhet kan det sägas att det väsentliga finns kvar i de stadgar och bestämmelser, som skrevs av våra stiftare. De var kloka och förutseende män. Endast den bestämmelsen gäller inte längre, att man måste vara bosatt på Djurgården för att

Bort de gå

Sedan sist har vår Djurgårdsfamilj åsamkats svåra och oersättliga förluster. Bland dem som lämnat vår krets ägnar vi många tacksamhetens tankar åt mångåriga revisoren Herbert Edberg och urdjurgårdaren och föregångsmannen Gustaf Munthe.

När det började våras och kompensation skulle ges för ett hårt vinterjobb gick även vår kamrat i Överstyrelsen, Einar Axelsson, bort. Han har slitit hårt med skidor i mängder av år och verkade nu framför allt på den ekonomiska sidan i Överstyrelsen, där hans goda omdöme och vilja att alltid hjälpa till i även mycket otacksamma sammanhang betydde mycket för föreningen. En äkta djurgårdare, som inte frågade efter yttre erkännanden. Man hade unnat honom att efter en svår vinter få njuta av en vänligare tid.

kunna bli medlem i vår förening. Nu har vi medlemmar spridda över hela Sverige, ja över hela Sverige, ja över hela världen . . .

I de fall, där stadgarna inte direkt föreskriver något, har klokt omdöme och gammal praxis fått gälla, och det har gått bra det också. Men livet blir ju mer och mer invecklat, och nyheter kommer till, och därför har det också ansetts nödvändigt med en och annan komplettering för att möta nya situationer. Våra sektionsstyrelser känner i de flesta fall till dessa föreskrifter, men det kommer ju då och då nytt folk in i dessa styrelser, och det kommer givetvis även in nya medlemmar, och för oss alla kan det därför vara värdefullt att ta del av de föreskrifter och tolkningar av stadgarnas paragrafer, som blivit nödvändiga under senare år och vilka också fastställts vid sammanträden vid den s.k. ordförandekonferensen (ett möte på hög nivå med föreningens överstyrelse och ordförandena i samtliga sektionsstyrelser).

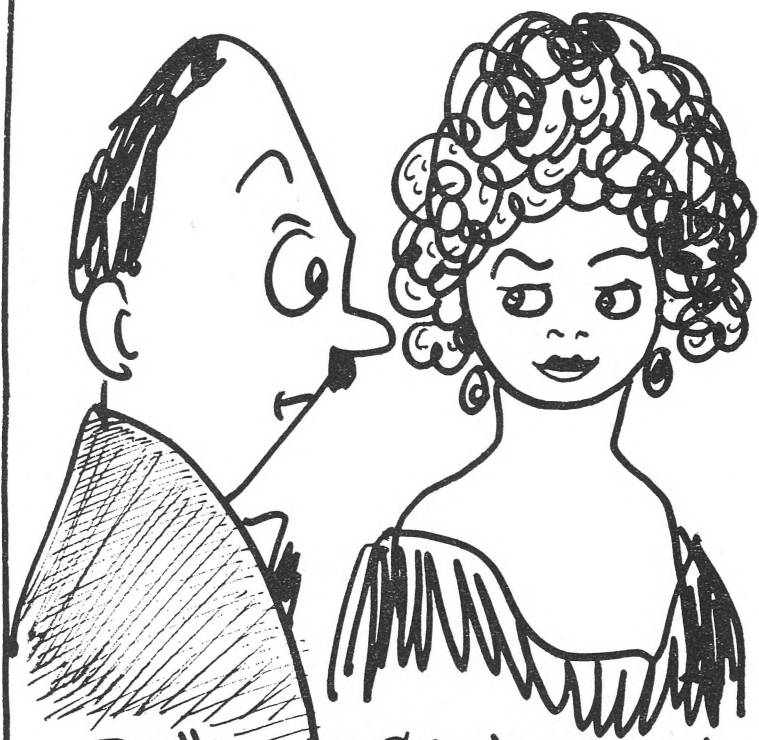
Det PM, som därvid fastställts att tillsammans med stadgarna reglera vår förenings sätt att arbeta och fungera, kan erhållas på vårt Stadionkansli.

MEDLEMSAVGIFTER

för Djurgårdens Idrottsförening utgör för medlem under 18 år kr 5:—, för minst 10 år är kr 150:—. Ständig avgift för nytillträdande medlem kr 300:—. medlem över 18 år kr 20:—. Ständig avgift för medlem som tillhört DIF i

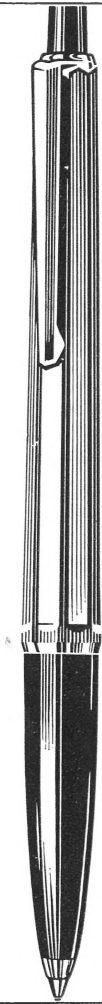
Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22

KAR de MUMMA - TIPS

-FRÖKEN SA JU ATT JAG
SKULLE BJUDA TE.

-JA, MEN JAG MENADE
LIPTONS!

En svensk världsframgång

Detta är epoca — den nya epokgörande kulpennan!

- Anatomiskt riktig form
- Låg tyngdpunkt
- Extra stor långskrivande SUPER MAGNUM-patron
- 3-miljontestad kronometer mekanism
- "Fullfjädrande" klips
- Wolframkula
- 3 års fabriksgaranti

Pröva epoca — har Ni en gång skrivit med den — då vill Ni inte skriva med någon annan penna!

BALLOGRAF epoca

Varför det blev Djurgården

Åke E:xtet gör en kommentar

En liten fundering och försök till svar på denna fråga.

Många gånger i olika sammanhang ställs jag inför denna fråga. Ibland skämtsamt, någon gång allvarligt.

I första fallet av gamla bekanta inom Stockholms idrott, som känner till min tidigare verksamhet i två "småklubbar", och gärna delar ut en "snyting" till vad de tycker "lyckosökarna" i storklubbarna.

De allvarligt frågande är den ej så idrottsligt bevandrade, som när han hör att, idrottsledarskapet ej ger det ekonomiska utbytet han med ledning av tidningsartiklar om spelare som är värda hundratusentals kronor, vilka summor givetvis ledarna är med och delar.

Han kan inte fatta att tillfredsställelsen att vara med i en idrottsklubb i alla dess skeden, kan giva full valuta för all tid vi offerar på ledarjobbet.

Nej jag tror att det är den första frågaren som man skall taga på allvar och försöka ge svar.

Jag tror att varje idrottsutövare och ledare i vilken förening som helst och hur fanatisk anhängare av sin klubb han eller hon är, ofta innerst inne, eller kanske ytterst, beroende på läggning har ett intresse för någon storklubb, om inte annat som åskådare till idrotter dessa utövar på ett högre plan än den egna klubben.

På samma sätt har mitt intresse för Djurgården börjat. Att det skulle utvecklas till att bli så stort att jag hamnat i ÖS är en annan historia.

Mitt stora intresse i alla tider har varit och kommer att så bli bandyn. Vid ett flertal tillfällen hade jag tillfrågats om jag inte ville komma till DIF:s bandysektion, det var under div. 2-tiden när vi kämpade med Hammarby om allsvensk plats i bandy. Jag tyckte att mitt svar: När DIF hamnar i div. 3, skall jag hjälpa till, var för mig riskfritt. Men tyvärr för DIF:s bandy (nu kan väl sägas till min egen glädje), hände den "malören" och jag fick lov att infria mitt löfte.

När Curt Söderberg, Bengt Edhjad och jag själv den gången övertog bandyarbetet, var det med sämsta tänkbara utgångsläge. Inget lag och som vanligt inga kontanter. Och med den avgående styrelsens "varma välgångsönsknningar": "Detta är ett hopplöst företag, vi har kämpat förgäves". Underförstått ni vet ej vad ni gett er in på. Nåväl det visade sig att svårigheterna att driva DIF-bandy var stora, men ej oövervinnerliga. Efter ett "försöksår" i div. 3 var vi tillbaka i 2:an igen. Laget var hyggligt och vi klev vidare in i den allsvenska bandysocieteten, där vi fick de s.k. experterna att förvånat höja på ögonbrynen, DIF kunde spela bandy, och ställde till med förtret för många av de gamla årgångarna.

Det är med sorg i hjärtat jag i dag konstaterar att laget i år inte orkade med de stora förväntningar man ställde, utan ramlade ur div. 1. Orsakerna till detta är säkert många, men redan nu har jag kommit så långt från inledningens "Varför Djurgården?" att det blir den nuvarande bandysektionens sak att komma med sitt "Varför Djurgården" åkte ur allsvenskan.

För egen del är bara att tillägga, att den dag jag tog "steget" helt över till DIF finnes ingen anledning att ångra. Om alla de som finner nöje i att söka fel

Sportens stora dagliga tidning

DAGENS NYHETER

FÖRENINGSMÄRKEN
FÖRTJÄNSTTECKEN
IDROTTSMÄRKEN
MINNESNÄLAR
K.M. TECKEN
PLAKETTER
MEDALJER

C. C. SPORRONG & CO.

Kungsgatan 17

Telefon 22 56 60

Box 7060

Stockholm 7

L...ett nytt begrepp för ekonomiskt flyg

LOFTLEIDIR *KOMFORTKLASS*

LOFTLEIDIR KOMFORTKLASS erbjuder Er en överresa till USA med all komfort, ställbara vilfätöljer med läslampa i rätt vinkel och god plats att sträcka ut benen . . . Mat och förfriskningar under själva flygningen och dessutom en vällagad, varm, läcker måltid i Reykjavik.

Sådan komfort är inte något självklart för flygresenärer. Men LOFTLEIDIR sätter en ära i att ge varje passagerare personlig och omsorgsfull service. Ni flyger i en av världens pålitligaste flygplanstyper, DC:6B, med tryckkabin och väderradar.

OBS!

Trafiken över Atlanten är extra stor under perioderna jul—nyår samt under juli, augusti och september. Boka därför i tid. Tala med Er resebyrå.

UPP TILL 721 :- BILLIGARE
GÖTEBORG - REYKJAVIK - NEW YORK 2190 T/R
 DESSUTOM: Familje- emigrant- och 17 dagars T/R rabatter.
BILLIGARE ÖVER ATLANTEN ÄN NÅGOT ANNAT FLYGBOLAG

Till Blidberg, Metcalfe & Co AB, Göteborg, Skeppsbron 5—6. Var god sänd mig ytterligare upplysningar om Loftleidir komfortklass.

Namn:

Adress:

Postadress:

Generalagent: BLIDBERG, METCALFE & Co AB, Göteborg: Skeppsbron 5—6. Tel. 17 36 80. Stockholm: Storgatan 10. Tel. 63 21 15—16. Helsingfors: Ilmailukeskus OY, Fabiansgatan 6 A. Tel. 66 96 03

Tre musketörer

Tre kanoniärer i fotboll vandrar ut efter väl fullbordat värv (den här gången efter att ha sänkt IFK Malmö med 6—0), från vänster allsvenske skytteligans vinnare 1962 Leif Skiöld, i mitten årets landslagsövertäckning som högerytter, Leif Eriksson, och till höger Gösta Knivsta Sandberg, Djurgårdens största »stora grabb» på de internationella fronterna.

hos oss och önska söndring i Djurgårdsleden, bara kunde få en aning om den verkligt trivsamma anda som råder i den riktiga klubben Djurgården. Då skulle den situationen uppstå att vi ej kunde taga emot flera medlemmar, och inga

”säljande” rubriker skapas, ty att de som är inne på att så misshälligheter ej är Djurgårdare råder väl ingen tvekan om.

Nåväl vår tjugusiga förening lever vidare, motgångar och framgångar följer med, må vi alla arbeta för många lyckosamma

Djurgårdsår inåt och utåt i samverkan och skapa förutsättningar för nya generationer Djurgårdare att få uppleva den härliga känslan att få tävla för en i alla avseenden STOR förening.

Åke Erixon

Djurgårdsflickorna i bandy i vintras; från vänster stående: Alexandra Holm, Anna Dettner, Eva-Lis Rydestam, Christina Nelson, Gerd Johansson; främre raden: Britt-Inger Johansson, Britt Johansson, Monica Lindh, Monica Andersson, Agneta Almqvist, Christina Gustavsson.

Tvåsiffrigt för flickorna i handboll

Flickorna i Djurgårdens damsektion jobbar energiskt och oförtrutet och om också framgångarna inte varit av det slaget, att vi fått glädjas åt några SM-tecken eller motsvarande, har det i alla fall rört sig åtskilligt på fronten. Vi träffar Aina Ekvall, ordföranden, som snabbt redovisar situationen så här:

I innehandboll i 1962—63 års serie för flickor A (födda 1946—47) har vi tagit 10 poäng av 12 möjliga, och det har alltså varit en fin serie för oss med tvåsiffriga resultat som 12—2 mot Hanviken, 11—8 mot Österåker och 18—6 mot Årsta AIK. Vi blev tvåa med 10 poäng och 74—41 i mål.

A-flickornas insats i cupen 1963 inledes med segrar över Hele med 3—1 och över Talldungen med 9—1, men i semifinalen, då vi måste ställa upp med reservmålvakt, blev det stryk med 4—6 mot Bolton.

Bland våra bästa flickor vill jag särskilt plocka fram Christina Nelson, allas vår "Ninni", som kan både vakta målet med bravur och har en vänsterarm med vilken hon skjuter massor med kalasmål. Hon är alltid villig och glad och har en enastående förmåga att elda upp sina lagkamrater. Hon är även med och härjar i bandylaget, ja det är en rejäl djurgårdare, som särskilt tillsammans med Christina Gustavsson och Inger Pihl kämpar väl även i vårt A-lag.

Ja, bandy — där gick det väl inte riktigt som vi tänkt oss, men det kommer väl en ny säsong. Anna Dettner var med och hjälpte till med träningen på Stads-

hagen och till kommande år skall flickorna också gå på domarkurs och lära sig reglerna. Det har man alltid nytta av. I år hade alla de gamla spelarna lagt av och vi måste ställa ett helt nytt ungdomligt lag på benen. När därtill de två bästa spelarna Gunilla Crabo och Birgitta Martinsson inte kunde ställa upp i seriematcherna gick det litet på tok. Av sympati med våra olycksförföljda A-lagsspelare, som ju blev sist i allsvenskan, gjorde våra flickor likadant. De kom på jumboplats. Men som sagt, det går väl flera tåg, Nu har vi fått erfarenheter.

Aina Ekvall

PS.

Trimerskutan, vari IFK Lidingös flickor hade två inteckningar, riskerade att "dö" i våras, då den tredje turneringen ägde rum. Därvid överraskade emellertid Djurgårdens handbolls flickor med att vinna, och i och med detta fick vandringspriset minst ett år till att leva. Djurgården slog Trimer med 9—5 och IFK Lidingö med 11—2 och segrade således med 4 poäng och 20—7 i mål. I vårt lag spelade: Christina Nelson, Inger Pihl, Siv Carlsson, Gun Andersson, Christina Gustavsson, Angela, Högberg, Kerstin Jansson, Eva-Lis Rydestam, Margareta Ekvall och Ann-Marie Fjellström.

Suck från Ingrid

Vem tar hand om oss?

Ja resultaten låter fortfarande vänta på sig men det beror nog en hel del på att vi befinner oss i en generationsväxling. Men flickorna har kämpat bra ändå. Problemet är nu att vi inte har någon tränare som kör kondition och taktik med oss. Så intresset hos flickorna i handbollen börjar svalna, och det är ju tråkigt då det finns så många bra att bygga upp ett nytt "storlag" av. Vad som också saknas hos oss är ledare. Det kanske är ett större problem än tränare. Vi har bra träningstider två kvällar i veckan i Enskedehallen och Medborgarhuset. Så kan någon hjälpa oss att få bra ledare så skall även resultaten komma — det lovar vi, då vaknar säkert intresset igen.

Vårt A-flicklag (av dessa flickor är 4 ordinarie i A-laget) är med i S:t Erikscupen och har ännu ej blivit utslagna. Så där kan vi hoppas på en topplacering. För övrigt har våra andra lag hamnat i mitten på tabellen den här säsongen i inomhusserien.

Våra unga flickor har även i år fått en inbjudan från Trimer om att vara med och tävla om vandringspriset Trimerskutan. Vi håller tummarna för våra flickor.

För att hjälpa upp vår ekonomi håller vi på med fritidsgrupper och kaffelotter.

Och så har vi haft en som alltid trivsamt avslutningsfest tillsammans med brottarna.

Ingrid Gruvlund
sekr.

Det där med avslutningsfesten med brottarna låter lovande. Det är starka karlar, som säkert är beredda ge ett handtag med träningen. Lycka till!

Mellan skärmarna

Vår redaktions-sax bidrar med detta livstecken från orienterarna.

I den speciella kampvisa som Djurgårdens fotbollsspelare brukar använda sig av heter det ju »det går bättre och bättre, dag för dag». Detsamma gällde i mycket hög grad för deltagarantalet vid höstens orientering. När kärren frusit till så att man kunde tassa över utan att bli våt om fötterna kallades till »Hårda Grabbars» ute vid Domaruddens trivsamma bastu. Inte mindre än 17 man stod på startlinjen och hårdast bland de hårda blev Sten Norén före Olle Smedinge.

Som slutord för 1962 kan man alltså trots allt notera att säsongen varit rätt lyckad och lyckad blev också prisutdelningen som hölls på Bellevueterassen, där Vivan och Gerhard Lövgren stod för rust-

Varför det gick som det gick...

Bland våra allsvenska kolleger fanns de som innan serien startade tippade Djurgården som ett topplag, ja t. o. m. serievinnare. Men det bör även tilläggas att inom styrelsen var tillförsikten inför säsongen god även om vi inte räknade med att till slut finnas i den absoluta toppen. Att vi slutligen skulle befinna oss så till den milda grad i botten förefaller ofattbart och bör leda till eftertanke och besinning över vad som egentligen hände på de allsvenska bandybanorna där Djurgården var den ena parten.

Utgångsläget var det bästa tänkbara med fem hemmamatcher, ja rentav sex, eftersom vi fick möta IFK Stockholm »borta» på Stadion. Flera av lagen verkade inte på något sätt omöjliga och spelare och styrelseghubbar emellan talades det om flera nedflyttningskandidater dock aldrig om Djurgården...

Osökt undrar man om inte fingret redan har satts på den ömma punkten. Underskattning, detta förrådiska ord, som i sig inrymmer följdverkningar som är så svåra att precisera. Träningen sköttes så bra som man nu kan begära på de två timmarna Stockholms stad tillät oss vara på Stadions ishockeyrink. Ishockeyrink, ja, men inte är den lämplig för träning åt ett allsvenskt bandytag! Frågan är om den inte ger ett lag en viss ineffektiv stil, som sedan kan bli svår att komma ifrån när spelarna kommer på en riktig bandybana.

hålllet. Glädjen stod högt i tak och Gösta Dahlberg hade en bejublad framgång med sina krumelurdialoger.

Bengt Backhoppares Bravader

Här något om vad en av våra orienteringsungdomar »fördrivit» tiden mellan säsongerna.

Det gäller Bengt Öqvist, yngst av »de tre musketörerna Öqvistarna». Att han på vintrarna sysslar med backloppning är väl ingen nyhet. Vi har tidigare haft grabbar, som kombinerat bägge idrotterna, så det är bara en fortsättning på det gamla. Till detta kan nämnas, att orienteringssektionen inlett samarbete med den nya kullen av ungdomar, som Tycho Boman i backsektionen så förtjänstfullt startat i vinter och även basar för.

Bengt har knipit följande resultat i vinter. Han tävlar i klassen Yngre Pojkar, där han bl. a. vunnit Sthlms DM, Skol-DM Finspongs Nationella med nytt backrekord, Enskedes- och Skades sportlovstävlingar, 2:a i Sthlms Skidförb:s 6 serietävlingar, där segern missades med ett oturligt fallhopp i Bamsekollen. Hemma-backen!

Bengt tillhör dessutom Hammarbygymnasternas pojkelit, där flera framgångar noterats. Detta nämnt som ett konstaterande hur nyttig och värdefull gymnastik är för det mesta av all annan idrott. Lycka till i fortsättningen!

Träningsmatcherna gick hyggligt med vinster över lag som Karlstads-Göta och Sirius och när vi skildes för att var och en på sitt ställe fira jul var vi nog ganska säkra på att Kamraterna skulle hjälpa oss till en liten mysig ledning i mål efter premiärmatcherna på annandag jul.

Alla vet vad som hände, IFK ledde efter 9 minuter med 3—0 under vilken Arne Arvidsson skadades och tvingades utgå. Ingen skugga dock över vår reservmålvakt Ove Holmberg, som fick hoppa in under de närmaste matcherna och i huvudsak lyckades utomordentligt. Initiativet gled visserligen över till vår favör men den solokörande kedjan blev för det mesta ett lätt byte för Kamraternas rutinerade försvarare. Efter att ha förlorat i högsta grad onödigt mot Västanfors var vi piskade att ta poäng mot Edsbyn. Det hade så när lyckats, vårt lag gjorde en mycket bra match och ledde en kvart före full tid med 3—2 men förlorade oturligt i slutminuterna. Ett utmärkande drag för vår kedja var dess oförmåga att tillverka mål och sedan Leif Eriksson förvärrat en gammal skada mot Edsbyn och därmed var borta för resten av säsongen blev skärpan ännu sämre. Detta framgick tydligt i matchen i Gävle mot Huga, där ett solklart övertag ej resulterade i några poäng. Broberg beseglade vårt öde mer eller mindre definitivt genom att utklassa oss med 7—1 med ett spel som fick oss att ana vart SM-titeln skulle ta vägen. Den olyckliga inledningen drog med sig att laget blev osäkert och trots att ett visst övertag i spel i flera matcher kunde noteras kvarstod nollan i poängkolumnen. Som exempel på vår ineffektivitet kan noteras att av våra 5 straffar missades 4.

Vad måste nu hända...

Först måste fastslås att Djurgårdens bandykris också är Stockholms. Problemen är många och stora och måste lösas mycket snart. Ett absolut krav för Stockholms bandy måste vara en konstfrusen bandybana med perfekt el-ljusanläggning och denna anläggning bör stå klar redan till nästa säsong. En sådan anläggning skulle ge Stockholms allsvenska bandytag en lika chans till riktig träning som våra bättre lottade kolleger i landsorten. Inte minst skulle uppskattas att slippa några av de långa och framförallt dyrbara trä-

ningsmatcherna i landsorten. Och därmed har vi kommit in på ekonomin. Det vore oriktigt att påstå annat än att bandyn fått vidkännas en tydlig tillbakagång publikt sett i motsats till ishockeyn som kunnat glädja sig åt en enorm publikframgång. Bandy tillhör definitivt de sporter som behöver publik för att ge spelet en festlig ram och stämning och det är ett livsvillkor för bandyn att söka vinna publiken tillbaka. Hur det skall gå till är lättare sagt än gjort men några synpunkter skall här ges.

Söndagen börjar alltmera bli idrotten övermäktig att konkurrera om svenska folkets fritid. Inte minst är radion och TV:n åtminstone vintertid en svår konkurrent. Som exempel kan nämnas Djurgårdens match mot Skutskär. Den söndagen kunde man från kl. 13.00 se svenska skidspelen i TV och från kl. 14.00 sände radion löpande rapporter från samtliga allsvenska bandymatcher. På Stadion betalade ca 150 åskådare drygt 600:— av vilket netto Djurgården erhöll 40% att betala samtliga kostnader inklusive resa och traktamenten för det gästande laget samt domararvoden. En utväg att undvika dylika kollisioner är att spela flera kvällsmatcher. Försök har gjorts med lyckat resultat och i landsorten har utmärkta elljus-anläggningar blivit allt vanligare.

Ingen bollsport har så många lag i allsvenskan som bandyn, nämligen 20. En reducering till ca 12 lag som spelar dubbelmatcher skulle innebära hårdare konkurrens då sämre lag gallras bort. De många ointressanta matcherna utan betydelse skulle försvinna och publiken bör rimligtvis öka med tanke på det större antalet toppmatcher som skulle erbjudas. Det kan synas märkligt att det från vårt håll skall komma förslag om färre lag i storserien samma år vi åkt ur. Faktum är att som seriesystemet nu är upplagt finns det mycket små möjligheter för ett allsvenskt lag i Stockholm att få det ekonomiska att gå ihop. Vetskapen om att det skulle innebära en ekonomisk vinst för klubben med ett allsvenskt bandytag skulle göra det mera attraktivt att satsa på.

Stommen till ett bra Djurgårdslag finns och får vi bara behålla laget någorlunda intakt finns det stora möjligheter att vistelsen i div. II endast blir 1-årig. Framgångar för vårt juniorlag, tvåa i JDM, och pojklag, segrare i B-gruppen, är glädjeämnen och ur juniorlaget finns flera lovande spelare som redan till nästa säsong vill säkra en plats i A-laget. Framtiden kan därför ses an med viss optimism. **Det viktigaste just nu är dock att Stockholm får sin konstfrusna bandybana med elljus.**

Bengt Edblad
(bandysekreterare)

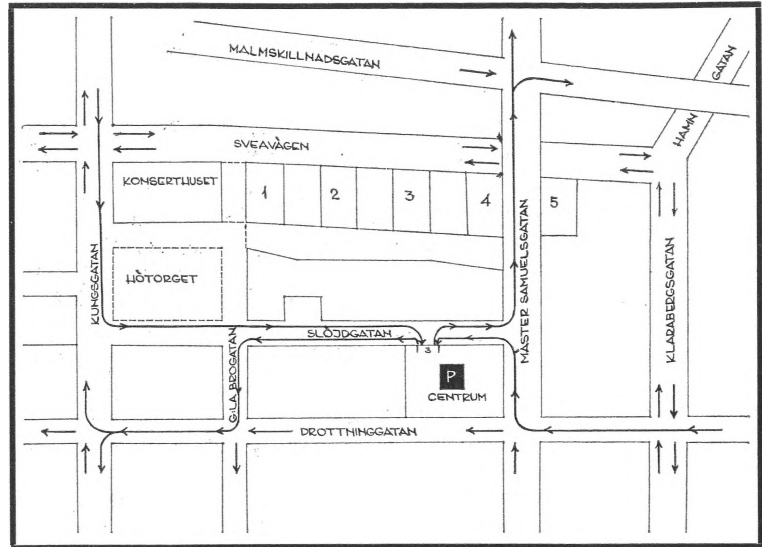
CENTRUM

DET NYA PARKERINGSHUSET I CITY 450 platser

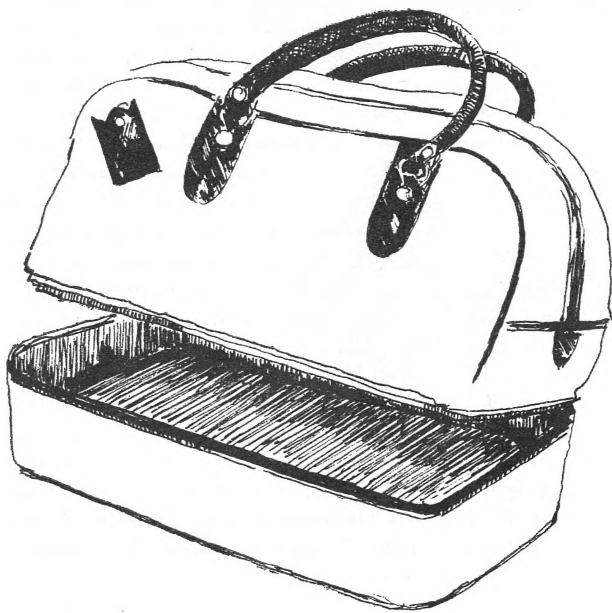
Infart från Slöjdgatan 3
Tvättning, smörjning. Lätt att parkera.
Valfria platser. Lätt att köra ut.
Inga köer vid in- och utfart.
Hissar till och från alla plan.
50 öre per påbörjad halvtimme.
Minimiavgift 1 kr. Vardagar 06.30—23.30.

P-centrum är Stockholms första öppna parkeringshus, 7 parkeringsplan och goda tillfartsgator. Vid infarten stämplar kunden själv ett tidkort, fortsätter upp i parkeringsplanen och parkerar på valfri plats i direkt anslutning till färdvägen. Betalning sker i kassan vid kundmottagningen FÖRE avhämtning av bilen. Vid utfarten TV-kontroll av tiden.

P-CENTRUM, SLÖJDGATAN 3
TEL. 100900

VÄSKAN FRÅN *Gahms* FÖR DJURGÅRDAREN

"TOPP Å LA TOPP"!
EN SPECIALPLATS FÖR SMUTS-
KLÄDER EFTER TRÄNINGEN
OCH ATT PACKA NED
AIK:ARE 1, EFTERMATCHEN

Så försvann åter ett år bakom hörnet

Det var ett fint år för Djurgården, det här året med beteckning 1962. Vi vann stora segrar och vi led också nederlag. Vi hade det omväxlande och trivsamt. Nu är det året försvunnet, nu håller vi på med 1963, och det är naturligtvis också ett år som vi hoppas mycket av i vår strävan att alltid hävda Djurgårdens idrottsliga anor. Nu har 1962 försvunnit bakom hörnet och gått till vår historiska samling. Alla namn blir kanske inte bevarade till eftervärlden, men vad som hände i toppen finns kvar på historiska dokument och vad som hände oss framgår bl.a. ur föreningens årsberättelse. Här valda bitar ur den av sekreteraren Kalle Liliequist författade berättelsen om vad som i vår förening sig tilldrog under och fram till årsmötet på hösten 1962.

När Djurgårdens Idrottsförening i dag framlägger sitt bokslut sker det efter ett år av stora och skiftande händelser, ett år som skänkt Djurgården stor aktning ute i idrottsvärlden, ett år som stärkt våra inre led, ett år av stora krav på oss själva. Många av de gångna händelserna har varit av angenämaste art, på några håll har det kanske inte varit uteslutande angenämt för oss, men så har det alltid varit i vår stora familjekrets. Höga toppar omväxlande med djupa dalar. Vi har alltid förstått att intressera, och Djurgården har kanske mer än någon annan svensk klubb också kommit att stå i blickpunkten för den stora idrottsintresserade allmänheten. Detta har gett oss ett väsentligt ansvar. Kraven på oss har ökat i takt med framgångarna.

Det fanns för bara något år sedan anledning att se oroligt på utvecklingen i och med att vi knuffades bort från den köttgryta, i vilken det kokas allsvensk fotboll till stor och aptitretande förnöjelse för hundratusentals åskådare. Det var en kritisk period, som endast kunde övervinnas genom förekomsten av en annan köttgryta som vintertid står och puttrar i samband med allsvensk ishockey. Vi behövde därför inte inskränka vår tävlingsverksamhet. Vi kunde leva vidare och dra växlar på att fotbollens ansträngningar att återvinna sin allsvenska plats skulle krönas med framgång. Vi vet nu alla hur väl vi lyckades härutinnan och därmed kunde den ekonomiska balansen återställas i vår förening. Alltjämt är kraven på varje sektion att dra sitt strå till stacken när det gäller att hålla sig ekonomiskt flytande mycket stora. Hjälp till självhjälp kan som regel påräknas, men någon direkt understödstararanda kan inte befrämjas. Sedan detta sagts på detta sätt, kan det vara skäl att ge stora flertalet sektioner det erkännandet att det också bjudits till ordentligt för att klara de ekonomiska bekymren på egen hand och med egna initiativ.

Snudd på guld

När i fjol vid den här tiden ödet var mycket gunstigt mot vårt kära A-lag efter att tidigare ha varit allt annat än väl-

villigt stämt mot oss och när vi därmed fick ta steget tillbaka till den allsvenska societeten vågade väl ingen drömma om att vi skulle konkurrera med topplagen om det allsvenska guldet. I stället fanns det gott om olyckskorpar som kraxade varningens ord och profeterade om ett snabbt återvändande till avgrundsdjupen i division II. Men korpar spår och Gud rår och i någon mån rår också Sigge Bergh, Walter Probst och de andra kloka männen i fotbollsstyret. Med förenade ansträngningar fick man snart upp vår fotbollsskuta i vinden och redan i första matchen hände det otroliga att Djurgården åkte till Göteborg och hemma i lejonets egen kula slog knockout på Kamraterna med 8—2. Sedan följde en överhalning även för Malmö FF:s del och med en så stark upptakt måste man ju ana att Norrköping blivit varnat och också satte in alla krafter för att Djurgården inte skulle springa i väg från alla konkurrenterna. Det lyckades nu också för Norrköping, som sedan dock fick finna sig i att Djurgården dök upp i slutkapitlet och åstadkom skrämselflicka för befolkningen i staden vid Motala ström. Allt som allt gjorde vårt fotbollslag en magnifik säsong, och detta att den kunde gett allsvenskt guld i fall enstaka matcher på Stadion fått en normal utgång ger ej anledning till några dystra efterklokheter. Låt oss i stället erkänna, att ingen av oss väntat en så strålande comeback för vårt A-lag och att ingen heller sett detta A-lag, inte ens under svunna guldår, spela en så effektiv och samtidigt tju-sig fotboll som i höstas. Det gick ju så långt att t.o.m. tidningarna i Malmö, där man alltid haft mycket svårt att erkänna något utanför den egna landamären, blev smått lyriska och prisade Djurgården som landets mest välspelande fotbollsmaskin.

Med större eftertryck kunde Djurgården inte återtagit sin plats i den allsvenska solen. Ännu i sista matchen var det en öppen fråga om guldet skulle bli vårt eller hamna hos Norrköping. Det hamnade hos Norrköping men får man tro Hasse Mild, Knivsta och våra andra

hejare finns det alla garantier för att det var sista gången på åtminstone ett år framöver som så skedde. Nästa station för guldet heter alltså Djurgården. Låt oss till dess glädjas över våra stora silvermän och här räkna upp säsongens glada överraskningar: Arne Arvidsson, Jan Carlsson, Lars Arnesson, Knivsta Sandberg, Lars Broström, Hasse Mild, Hasse Karlsson, Leif Skiöld, Leif Eriksson, Janne Åslund och Lars-Olof Sandberg. Och så vår stora uppskattning av Ola Edlunds lagledarjobb, av Walter Probsts förnämliga sätt att sköta träningen och sektionsstyrelsens skickliga och energiska ledning av det hela.

Även våra övriga fotbollslag har hävdats sig gott i konkurrensen och då även en och annan förstärkning strömmat in kan man på goda grunder tro på en lyckosam fortsättning. Och så har ju det allsvenska livet blivit mycket roligare att uppleva nästa år i och med att våra kära trätobroder från Solna 20 sekunder före full tid lyckades kasta sig upp på det allsvenska tåget och därmed kvalificerat sig att i vår få känna luftdraget av våra virvelvindar — de som en gång kallades järnspisar.

Begär inte det otroliga!

Fem SM-titlar i följd kunde våra ishockeykrigare redovisa när 1962 års säsong var till ända. Med denna otroliga segerrad framstår ishockeyn som Djurgårdens starkaste sektion just nu, och ingenting tyder på att Arne Grundanders pojkar ännu känner sig mätta på ära, guld och berömmelse. Men konkurrensen blir förstas hårdare och vårt material slits ned undan för undan, varför det inte är rätt att begära det otroliga i form av ett 6:e mästerskap i följd i vinter. Redan i den första avdelningen i den allsvenska ishockeyn stod det klart att ingenting kunde hejda våra framstormande puckare och seriesegern gick också till Djurgården med bred marginal, varmed det var dags för slutspelet. Ända fram till sista matchen hade Djurgården en övertygande ledning i fråga om mål, 54—20 mot 33—21 för Västra Frölunda, som nått samma poäng som vi, men det gällde alltså att spela minst oavgjort mot Vilda Västerens representanter. Det började bra och vi ledde med 3—0 med alla möjligheter att åstadkomma ännu mera, då det plötsligt hände sig att de våra trodde sig kunna vinna genom att köra på sparlåga. Men Frölunda var inte djupare nedtryckta i stövlskaften än att de vågade titta upp och snabbt inse chansen

Djurgårdens lagkapten är med och lägger upp spelet

i Bollmora

**OHLSSON &
SKARNE**

BRÖDERNA
Sandströms - **nytt**

BRASIL KÄNGURU

- **Toppklassig fotbollsko**
Tillverkad av äkta austr-
list känguruskin

Det absolut starkaste materia-
let för fotbollskor

**smidigare—lättare—star-
kare — konstant passform
— vattenfrånstötande**

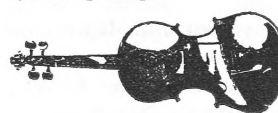
Vulkad specialgummisula med
reglementsensliga dobbar, god-
kända av Svenska Fotbolls-
förbundet

BRASIL i original tillverkas endast av
BRÖDERNA SANDSTRÖMS SKIDFABRIK AB

Finns hos varje välsorterad sporthandlare.

KAN NI TÄNKA ER EN VIOLIN AV PLAST?

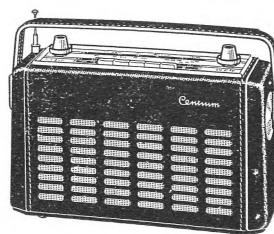
Nej — endast TRÄ ger en fyllig och levande ton! Därför byggs också alla Centrum transistorapparater med klanglåda av trä — det

enda rätta för en naturtrogen ljudåtergivning.

Centrum

TRANSISTOR-EXPERTEN

VM-9-TRANSISTOR

Klädsel av oxläder i rött, blått, brunt och svart. Bilkoppling. Snabb växling P1, P2/P3.

398 kr inkl. oms och batteri. Med Centrum Helförsäkring.

att ta oss med överrumpling. Det gick också av bara farten och snart ledde Frölunda med 4—3 medan publiken gick i vågor av spänning och ljuva förhoppningar att få se den stora ishockeygiganten vält på öronen. Men i denna hemsökelsens stund framträdde Tumba Johansson som vår räddare och skickade i väg ett paradskott, som Frölunda-målvakten aldrig fick se röken av. Det bara rasslade till bakom honom och därmed var slutresultatet serverat med 4—4. Och därmed var som sagt vår 5:e SM-titel i följd bärgad och den 9:e allt som allt lyckligt i hamn. Det kan alltså dra ihop sig till jubileum i vinter med den 10:e titeln.

1962 års ishockeymästare var dessa: Tommy Björkman, Roland Stoltz, Lasse Björn, Eddie Wingren, Ove Malmberg, Gösta Sandberg, Sven Johansson, Åke Rydberg, Leif Skiöld, Hans Mild, Carl-Göran Öberg, Kurt Thulin, Carl Lilja, Rolf Berggren, Lars Lundqvist, Leif Fredblad, Ingemar Landsjö.

Hemvävt räckte i bandy

Det var med en viss oro man såg fram emot Djurgårdens comeback i allsvenskan i bandy. Våra ledare hade beslutat pröva lyckan med egna talanger, därtill tvingade av den omständigheten att det inte fanns några slantar till övers att köpa in spelare för. Vi körde alltså i gång med våra egna hemvävda förmågor, och det skulle snart visa sig vara rätta vägen. Det blev seger på seger och plötsligt började man tala om Djurgården som ett lag med möjlighet att nå SM-finalen. Det var en nästan otrolig utveckling. Knivsta Sandberg var den stora pådrivaren i laget och i målet arbetade Arne Arvidsson så skickligt att han blev aktuell för landslaget i bandy. Plötsligt behövdes Knivsta i vårt ishockeylag, och det betydde dessvärre att något av luften gick ur bandytröjorna. Dessförinnan hade vi hunnit skaka de blivande mästarna Edsbyn i grundvalarna och åstadkomma 3—3 på bortaplan. Slutet på visan blev att vi hamnade mitt i tabellen men när laget var helt ordinarie spelade det i sina bästa stunder en så kvalificerad bandy, att expertisen tillät sig tippa Djurgården som en mycket farlig konkurrent om SM-titeln till kommande år. (Hur det gick med de förhoppningarna, vet vi dessvärre just nu . . .)

Ovanpå den allsvenska säsongen nöjde sig Djurgården med att eftertryckligt dokumentera sig som Stockholms bästa bandytag genom att vinna DM-titeln i finalspel mot Hammarby med de överlägsna siffrorna 7—4. Summa summarum: Djurgårdens starkaste bandysäsong på åtskilliga år.

Guld i pingis

Som vanligt är här att säga att Djurgården vispat omkring med sina pingispadar på ett så effektivt sätt att vi alltså jämt håller vår titel som Sveriges ledande. Vi tycks ha prenumererat på den allsvenska seriesegern, och för vilken gång i ordningen det nu var — det lär vara den 6:e i följd — tog Djurgården guld och SM med överlägsna 25 poäng. På behörigt avstånd i tabellen kunde man hita tvåan från Norrby med 20 poäng. Trotjänare i laget var Björne Mellström, som tillsammans med sina individuella SM-titlar, nu kommit upp i den aktningvärda summan av 13 mästerskap. Lika många har Elisabeth Thorson, som dock lagt spaden på hyllan och som därmed får räkna med att snart bli lämnad på efterkälken av Björne. Utom av denna gamla pingisräv bestod vårt guldlag av Pille Heyerdahl och Curt Österholm samt spelande lagledaren Anton Bolgar. När det här skrives är de våra på väg mot en ny guldtriumf, i varje fall ligger de i toppen och har anledning till de bästa förhoppningar någon gång i vår.

Individuellt har Björne Mellström varit största glädjeämnet med två SM-titlar, av vilka den han vann i singel var hans 5:e han plockat hem — vem gör om det konststycket i en sådan millimeter- och precisionssport som bordtennis?

Våra flickor, som tidigare tagit rubb och stubb i sin privata allsvenska serie men som häromåret fick sådan åderlätning i laget, att det blev störtdukning ned i division II, trivdes inte särskilt väl i den kretsen. Det blev också en rask promenad tillbaka igen och efter två 6—0-segrar i kvalmatcherna är nu även de blårandiga flickorna tillbaka i högsta societeten. Trotjänarinnan Ing-Britt Molin skall ges mesta äran härav även om hon säkert delar med sig av äran till medsystarna Birgitta Walfridsson och Kornelia Nagy.

Uppåt hos bowlarna

Två år i följd vann A-laget sin allsvenska grupp men att göra det även tredje året i följd mäktade inte våra klotrullare utan fick nöja sig med en 2:a plats på samma poäng som MP. Våra bästa spelare var inte alls vänner med sina klot och därav kom det sig att resultatet inte motsvarade den verkliga förmågan. Endast Johnne Ek förstod att hävda sig på gammalt känt manér. B- och C-lagen var desto piggare rikt igenom och avancerade var sitt trappsteg. D-laget blev serievinnare 3:e året i följd. Så man ser att om bara A-lagsgrabbarna skött sig som man blivit van att se dem sköta sig hade det varit uppåt värre i

bowlarstugan. Den nya säsongen har annars börjat rätt hoppingivande, men för bara några dagar sedan stötte vi ihop med AIK:s klotrullare och då hände vad som inte får hända i dylika möten med svarta människor. Dessa svarta människor var därtill alldeles nyuppflyttade i allsvenskan och borde ha vetat sin plats. Icke förty tillät sig våra bowlare att ta stryk av dem. Så högaktningfull får man inte vara mot en arvfien.

Bäst i nybörjarboxning

Från olika håll har det delats ut svårsmälta karameller mot boxningen, men alljämt är det tillåtet att syssla med denna hårda hantering och den favören har vår boxningssektion begagnat sig av. Den gångna säsongen hade en orolig upptakt eftersom några av våra bästa boxare antingen utvandrat eller också slagit sig till ro men det fanns därmed ingen anledning att kasta in handduken. Bara att satsa på ungdomarna, sade man sig i styrelsen och pekade på två mästartnamn från nybörjarturneringen i form av Ove Ljungkvist och Gunnar Barton. I det sammanhanget blev Djurgården för övrigt bästa klubb med 9 poäng.

Man laddade upp för säsongen med ett vikingatåg till Gotland, återvände hem med friska krafter och stärkt självförtroende och utan alltför talrika blåtiror. Utvecklingen gav sedan inga SM-titlar men vi hävdade oss gott i de fyrkantiga ringarna och fick också representera i landslagsdräkt.

Brottarna bäst i stan

Våra starka karlar är alljämt lika starka men riktigt samma förmåga att lägga omkull sina allt piggare motståndare har de inte haft. Genom att Brottningsförbundet hade behov av våra två ess Edvin Vesterby och Sture Söderqvist i landskampssammanhang när seriebrottningsarna körde i gång kom vi på efterkälken och kunde sedan inte försvara gruppsgrarna i allsvenskan från säsongen innan. En del skador har också haft sitt finger med i spelet. Vi fick nöja oss med att bli tvåa, och som omväxling kan också detta accepteras.

Våra brottare, vilka vi sedan gammalt betraktar som en mycket stabil del i vår förening och med förmåga att i dubbel mening stå på egna ben, inte minst när det gäller att klara de alltid svåra ekonomiska problemen, har när det gäller de stockholmska brottarmattorna varit helt överlägsna. Vid DM i fri stil blev Djurgården således klart bästa klubb med inte mindre än 5 mästartitlar och samma antal plockade de våra hem litet senare i den grekisk-romerska stilen, där resultatet dessutom pryddes upp med tre

AKTIEBOLAGET

ljuskopia

KONTOR: Framnäsbacken 1, Solna Tel. 82 4700, 27 79 89

Bankgiro: 57-6933 - Postgiro: 5 90 33

STOCKHOLM

SMALANDSGATAN 24

Tel. 21 21 94, 21 24 99

STORGATAN 21

Tel. 61 19 55, 61 19 60

GOTLANDSGATAN 74

Tel. 40 02 01, 42 55 82

SOLNA

SJÖVÄGEN 2-4

Tel. 27 77 70, 27 04 30

GÖTEBORG

HUSARGATAN 23

Tel. 11 60 60, 11 60 26

LJUSKOPIOR

FOTOKOPIOR

CRONAFLEX

TEKNOPLAN

ZINKTRYCK

XEROXKOPIOR

SKRIVCENTRAL

TRYCKSAKER

LUCK FRUKTCENTRALEN

43 butiker över hela sta'n tel. 22 55 20

STOR SORTERING

av

FRUKT · KONFEKTYRER · GLASS

KONSERVER · DELIKATESSER

THE

RYDBERGS BLANDNING

Kaffet för finsmakare

LUCK FRUKTCENTRALEN

43 butiker över hela sta'n tel. 22 55 20

2:a-placeringar för Djurgården. Dubbla mästare blev våra två lättaste och tyngsta män, Juhanni Haapanen och Kurt Alariksson.

Vårt A-lag vann det första officiella lagmästerskapet i fri stil genom att i finalen avfärda Trollhättan med 5 1/2 mot 2 1/2. Det är ett år sedan dess men triumfen kan så här i efterskott i alla fall saluterar med att nämna de historiska vinnarna: Kjell Paulsson, Kjell Norling, Edvin Vesterby, Paul Pålsson, Kurt Madsen, Bengt Fridh, Kurt Alariksson och Göte Rönn. I lag-SM i grekisk-romerskt nöjde vi oss med att bli tvåa efter Klippan. Vid fyrstadsbrottningsarna upphöjdes vårt lag att bli Stockholms lag och hamnade på andra plats.

Genom goda förbindelser på andra sidan järnridån har våra brottare skaffat sig tillfällen till internationella utflykter och därvid har det inte rört sig om några semesterutflykter. I stället har Djurgården förstått att bita ifrån sig ordentligt och vunnit en del mycket uppmärksammade segrar. De östtyska tidningarna passade i sammanhanget på att utnämna oss till Europas kanske starkaste klubb-lag. Det där lilla ordet "kanske" är nog inte alldeles omotiverat, men tack i alla fall säger nog Lennart Öberg.

Internationellt har Edvin Vesterby alljämt varit vårt starkaste kort och han fick också chansen att delvis på den egna släktens bekostnad, delvis på pengar från Bosse Hedvalls kassa och delvis på något mycket obetydligt bidrag från brottningsens förbundskassa resa till VM i Chicago och där bli bäst placerad av alla svenskar. De många ekonomiska intressenterna i företaget tyckte nog inte att pengarna var dåligt placerade trots att utdelningen inte innebar något i medaljväg.

Om det inte även i övrigt var för den usla ekonomins skull finns det gott hopp om våra brottare, men genom att publiken är svårflirtad har alla mattkämpar i det här landet det extra knöligt. På alla upptänkliga sätt förstår Djurgårdens brottare, aktiva och ledare, att samla ihop till sin ekonomiska rörelse och genom att hylla den goda levnadsprincipen att rätta mun efter matsäcken har våra starka karlar gjort skäl för ett verkligt erkännande för arbete i gammal fin klubbanda. Den dag skall nog komma när det blir svårt att komma över en biljett till en brottningsstävling.

Bakhjul i cykel

Sedan Herbert Dahlbom och Oswald Johansson beslutat vila något år på sina lagrar har Djurgårdens namn i cykelsammanhang kanske inte varit så uppmärksammat. Men i sektionen har det

Else-Marie Carlsson, energisk och ekonomisk konståkningsmamma.

aldrig jobbats hårdare och på bredare bas än den här säsongen, då också de yngre förmågorna börjat skymta i prislister. Nyförvärvet Jupp Ripfel har utvecklat sig till säsongens stora glädjämne med framskjutna placeringar i storloppen och där har även Bengt Lager kunnat visa hur ett bakhjul ser ut ur en konkurrens synvinkel.

Stark junior med enligt expertisen stora utvecklingsmöjligheter heter Tommy Torngren.

Blått i fäktning

Med Bela Rerrich som präktig pådrivare har våra fäktare hållit sina positioner. Under en del av säsongen ansåg sig vår fäktningssledning inte stå till svars med att släppa fram våra representanter på tävlingspisterna. Orsaken härtill var de upprepade olyckorna i samband med att spetsarna på floretterna bröts av och gjordes till livsfarliga vapen. Omsider började de våra tävla igen och avslöjade då väl bibehållna talanger med följd att det snart åter började bli Djurgårdsbetonade prislister.

Nära 400 mål i handboll

Äntligen tog Djurgården klivet upp i en mer kvalificerad klass. Efter att året innan ha haft seriesegern på gaffeln för att dock i sista matchen förlora på målskillnad hade Gillis Florsjö och Sven Holmgren bestämt att nu skulle det ske. Det skedde också i stor stil. Djurgården vann samtliga 18 matcher och redovisade en målskillnad på 389—246, varmed det var dags för kval till division II mot ett lag vid namn Hornskroken från Boden. Det blev klara segrar för Djurgården såväl borta som hemma och därmed stod vi definitivt i division II. Där hade un-

der tiden även AIK hamnat fast svartingarna gått andra vägen och kommit nedramlande ovanifrån. Den nya säsongen är redan i gång och för att verkligen visa sig förtjänta av sin upphöjelse har de våra hunnit med några meriterande matcher. Sålunda har den första kontakten med AIK redan avverkat och där blev det som sig bör en snygg Djurgårds-seger. Vi siktar på seriesegern, bäst att ta den redan första året, och så är vi i allsvenskan på ett år, lyder parollen i handbollsstyret.

Christina isprinsessa nr 1

Bästa säsongen hittills för våra krumeluråkare med Christina Carlsson som det stora namnet. Vid SM-tävlingen för juniorer i Sundsvall placerade sig Christina på 3:e plats i knivskarp konkurrens. Vid DM nådde hon silverplats i Stockholm. Till de större löftena räknar vi Christina Olsson, Åsa Henningsson och Eva Back. Som uppvisningsåkare har våra kickor fått erkännanden i vida kretsar. Sektionen är den i särklass yngsta vad de aktiva beträffar men denna barnkammare både arbetar mycket effektivt och sköts i övrigt högst rationellt. Det är också villkoret för att det skall bli isprinsessor på riktigt av alla dessa talanger.

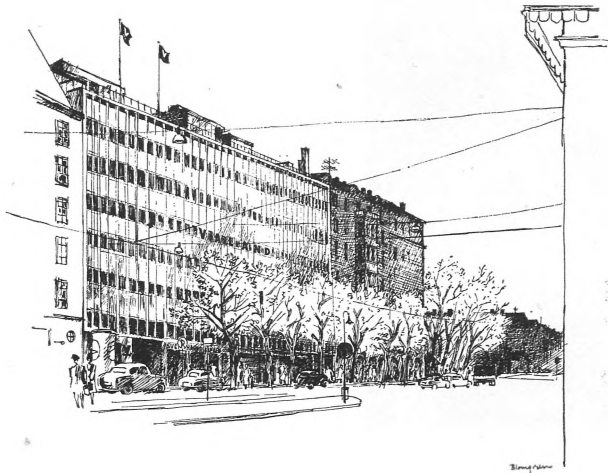
Orienterare och curlare

Vi håller igen en smula, säger orienterarna med en viss ironi, för det kan inte vara nyttigt att alla sektioner på en och samma gång driver toppidrott. Men vi kommer när det behövs. Det låter lugnande. Damerna har klarat sig bäst, kvalificerade sig för att få starta i SM men sprang där vilse och sista flickan missade t.o.m. tåget hem. Lotta Strindberg blev tvåa vid juniorernas DM och Hans Hansson börjar allt mer likna en stororienterare. Det arbetas energiskt på den inre fronten.

Våra curlare har fyllt 10 år och celebrerat jubiléet med att göra sin hittills starkaste säsong med avancemang till högre serier för våra båda lag. I Fjällgårdstävlingen för 4-mannalag finalspelade sig lag Öhrman till 2:a pris och i SIS-tävlingen tog Öhrman & C:o även här ett 2:a finalpris. Juniorerna blir allt mer slipade "stensättare" men än så länge håller Bengt Öhrman undan i sällskap med Rolf Lagerbäck, vilka för övrigt vann OG-tävlingen för 2-mannalag.

Hopp om backungdomarna

De dåliga vintrarna i Stockholm fortsätter och gör det allt hopplösare att åstadkomma några resultat. I Hammarby-backen fortsätter vandalernas framfart och utan hjälp från Stockholms stad

**Försäkring
med
personlig service**

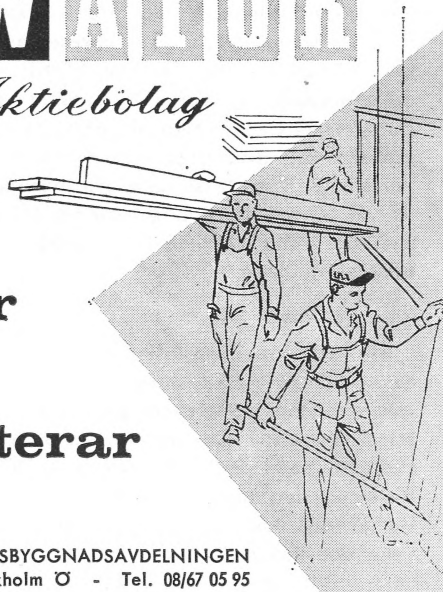

HUVUDKONTOR: BIRGER JARLSGATAN 43 • STOCKHOLM • TELEFON 22 34 20

NEWATOR

Aktiebolag

**Bygger
och
projekterar**

INDUSTRI- OCH HUSBYGGNADSAVDELNINGEN
Stureplan 4 - Stockholm ☉ - Tel. 08/67 05 95

riskerar vi snart att få hela backanläggningen nedplockad av folk som tycks roa sig med hobbyslöjd eller också har användning för virket i sina öppna spisar. Någon tävling kunde alltnog inte arrangeras i vintras i Hammarbybacken, varför våra bästa hoppare måste söka sig ut i landsorten. Några mer framstående resultat finns inte att anteckna. De allra yngsta talangerna lyser dock en smula hoppgivande i mörkret och det är till dem vi får sätta vårt hopp i den gren, som förr i tiden var en av Djurgårdens starkaste. Vid DM-hoppningen vann Folke Mikaelsson mästartiteln och vårt juniorlag med Inge Bergseth, Björn Öqvist och Hans Gustafsson blev överlägsna lagvinnare i äldsta gruppen.

Kathinka naturligtvis!

Naturligtvis har även slalomsektionen haft stora bekymmer genom den dåliga snötillgången i Stockholm, varför det mest blivit att tävla norröver. Som det brukat vara på senare år kom det även nu socker i botten på en besvärlig säsong genom att Kathinka Frisk inte frångick sin vana att bärga en SM-titel till Djurgården. Hon vann den i störtlopp vid alpina SM i Gällivare/Malmberget. Hennes fjärde SM i följd, men varför får hon inga lika skickliga efterträdare? En 13-årig flicka, Louise Mörner, som vann sin klass vid DM i Sundbyberg är kanske detta framtidshopp vi ser oss om efter i Djurgården.

Längdloparna har börjat röra på sig och verkar besjälade av den rätta andan att åstadkomma något på egen hand. Och dessutom åkte inte mindre än 9 man från Djurgården i Vasaloppet och nådde målet samma dag de startade. Snabbast var Sture Storck som behövde blott 7 1/2 timmar för de 9 milen. Som en följd av de nios energiska stakande mellan Sälen och Mora fick Djurgården nio postförskott med fotografier av våra laggkampar att lösa ut på posten på Engelbrekts-gatan. Troligen mera lönsamt att vara fotograf än skidåkare.

Jan-Erik tennis-etta

Som största framgång noteras att Djurgården vann allsvenska tennisserien inomhus div. I, norra genom Jan-Erik Lundqvist, Mal Fox, Ingemar Ingvarson och John Anders Sjögren. I slutliga finalen mot Kungliga måste de våra vinna dubbeln för att inte förlora på mindre antal vunna game. Det såg hotande ut men Jan-Erik och Fox vände på utvecklingen och slutet på visan blev att Djurgårdens lag vann hela allsvenskan och därmed kunde stoltsera med att ha gått tvärs igenom alla serier utan matchförlust på kortast möjliga tid.

Saltsjöbadsspelen återupplivades som ett rent tennisvenemang. Jan-Erik Lundqvist vann finalen mot Ulf Schmidt och

i mixed blev Ingemar Ingvarson en av segrarna. TV var där med sina kameror och hjälpte till med finansieringen av kalaset.

Vid SM i Falkenberg försvarade Jan-Erik på ett överlägset sätt sin SM-titel i herrsingel. Ingemar Ingvarson vann tillsammans med gamlingen Torsten Johansson från Hälsingborg SM-titeln i herrdubbel. Djurgården blev bästa klubb före Ullevi.

Elaka domare, sa' flickorna

Det har blivit tradition i sådana här årsberättelser att damsektionen alltid skall komma på sladden. Denna oartighet kan inte förklaras med att samtliga herrar i överstyrelsen består av en samling ouppfostrade knölar, möjligen med att årsrapportskrivaren är det, men själv kan han naturligtvis klara sig med att säga att han vill spara det bästa till sist. Och dessutom är flickorna mycket blygsamma av sig och kommer stickande i absolut sista stund med sin årsberättelse och har samtidigt en ursäkt att framföra att de över huvud taget existerar. En falsk blygsamhet eftersom vår damsektion verkligen jobbar mycket bra och också förstår att åstadkomma en del goda resultat. I deras årsberättelse läser man bl.a. om en märklig framgång i fjol i det avseendet att de lyckades skaffa fram en pappa till alla flickebarnen i handbollslaget. Det var Gillis Florsjö som ställde sin förmåga till förfogande, sin förmåga att prata handboll och lägga upp taktiska beräkningar. Dessa faderliga anvisningar hade också till följd att de övervägande mycket juniorbetonade Djurgårdsflickorna nådde en 5:e-placering i utomhusserien. Verkligt bra har det nu också börjat med inomhusavdelningen med två raka segrar. B-laget utomhus var på vippet att vinna serien i våras men en domartabbe lär ha varit orsaken till att vi fick nöja oss med en andra plats. Domare har alltid varit obskyra figurer. Det tyckte man också i juniorlagets ledning vid en drömmresa till Eskilstuna i våras, där hemmalaget visserligen vann men senare fått löfte om en rejäl omgång vid returbesök i Stockholm. Då ska vi ha en neutral domare, säger våra flickor.

På bandyfronten hör våra flickor till de bästa i stan och om också konkurrensen än så länge inte är särskilt stor i fråga om kvantiteten har Djurgården skaffat sig erkännande högt uppe i förbundskretsar. Det blev också silvermedaljer som kvitto på den saken vid senaste prisutdelningen.

Mycket landslagsfolk

I den mån det inte i det föregående berättats om att Djurgårdens folk är mycket eftertraktat i de internationella sammanhangen skall det här konstateras, att framför allt landslagen i fotboll och ishockey skulle gå på kryckor om de inte fick låna av oss. Knivsta Sandberg, Hasse Mild, Arne Arvidsson, Leif Eriksson, Leif Skiöld och Ronnie Pettersson har vid åtskilliga tillfällen behövs i landslagen i fotboll. Likadant i ishockey med Tumba Johansson, Roland Stoltz som var med och blev världsmästare i ishockey i Tre

Kronor i Colorado Springs i vintras. Lasse Björn, Tommy Björkman, Lill-Stöveln Öberg och Kurre Thulin hör till andra djurgårdare som hjälpt till i Tre Kronor. Även bandyns landslag har haft användning av våra spelare. Likadant i bordtennis, brottning och boxning och kanske mest uppmärksamhet i tennis, där Jan-Erik Lundqvist genom sitt otroliga spel i samband med Davis cup blev hela nationens favorit sommaren 1962. Men så kom den där händelsen i Mexico och fördystrade tillvaron. Det är ett gott betyg åt Djurgården detta att kunna ge även nationen vad den behöver, men det betyder också ett stort ansvar, ett ansvar som vårt landslagsfolk väl motsvarat i olika avseenden.

Medlemsstocken växer

Överstyrelsen har haft att ta itu med åtskilliga både inspirerande uppgifter och andra mer hårdarbetade och delikata ärenden. I vad mån detta lyckats får andra bedömare ta ställning till. Uppgifterna har i takt med föreningens tillväxt blivit allt mer krävande och omsider kan det kanske bli aktuellt med en utökning av styrelsekreten. Vi redovisar i dag för bortåt 3.000 medlemmar, varmed vi är landets även numerärt största idrottsförening, och även om var och en av dessa medlemmar inte fordrar sin personliga behandling åligger det dock överstyrelsen som en samlande uppgift att på ett eller annat sätt hålla i alla de många medlemmarna. Inför detta ökade arbete ser överstyrelsen dock som en fortsatt uppgift att skaffa sig ytterligare bekymmer och arbete på halsen genom att öppna föreningsfamnen för ännu flera medlemmar. Ett stort medlemsantal innebär en värdefull tyngd i vägskålen om den tid åter kommer då det blir smått med inkomsterna i vändkorsen vid våra idrottsliga evenemang.

Till stor ekonomisk glädje har också det arbete varit som överstyrelsen förmått sektionerna att kasta sig in i form av den s.k. fritidsgruppverksamheten. Denna väg till självförsörjning har gett vissa sektioner väsentliga belopp. Men ännu mer kan och måste göras. Ett arbete på lång sikt, som utom det att det ger klingande valuta även för många ungdomar in i våra led.

Stort arbete i det tysta

I dagens läge kan det inte begäras att alla våra många sektioner skall leva på solsidan. Inte bara ekonomiska hinder finns härför. Det kan råda brist på ledare, konkurrensen utifrån kan vara hård och dessutom finns det väl en och annan idrott, som inte längre tilltalar det spe-

Guld till Arvid och Kathinka

De många namnens parad

När vi begick föreningens årsmöte häromsistens, i höstas 1962, var det naturligtvis många som hyllades och prisades. Vi har ett fint år bakom oss. Arne Arvidsson, som genom sitt förnämliga spel i landslagsmålet mot Danmark bidragit till en svensk seger, hade därmed blivit stor grabb, men framför allt hade han skött vårt eget fotbollsmål på ett briljant sätt. Sällskapet Gamla Djurgårdare uppvaktade därför med sin stora guldplakett. Samma utmärkelse tilldelades Kathinka Frisk för lång och trogen SM-tjänst. Vid det laget fyra SM-titlar erövrade!

Men massor med andra djurgårdare fick komma fram till Hugo Caneman och ta emot medaljer, diplom, förtjänstmärken och andra förnämliga belöningar.

Här följer en rad namn, stora som små, bland alla dessa djurgårdare, som under just det året förde våra färger så segerrikt framåt (året omfattande delar av 1961 och 1962).

Boxning:

Gunnar Barton, JSM i tungvikt, Ove Ljungkvist, mellansvensk mästare och DM lätt weltervikt, Sten Berglund, JDM, lättvikt.

Fotboll:

Seriesegrare, juniorserien, klass I centrala: Anders Lekman, Ulf Johansson, Björn Selberg, Lars Swartz, Rolf Rudin, Björn Johnsson, Kjell Karlsson, Willy

ciella stockholmska kynnet och därmed inte bara inom Djurgården är dömd till en mera undanskymd tillvaro.

Utvecklingen inom vår förening fram till dagens höga position har varit enorm. Bakom denna utveckling ligger mängder av hängivet uppoffrande arbete av dem som satts att leda föreningen, av ledare som arbetat i det tysta och aldrig ens ifrågasatt ett tack. De har trivts med känslan att de fått bidra till att föra Djurgården framåt. Till alla dessa ledare i sektionstyrelserna, till alla våra funktionärer, till våra vänner och stödjare i Sällskapet Gamla Djurgårdare till alla sympatisörer och kamrater i Supporterklubben och till alla andra som på olika sätt stött oss i våra strävanden att slå vakt kring Djurgården och föra vår förening framåt går på denna årsmötesdag ett uppriktigt tack.

Konkurrensen hårdnar och blir kalla-re för varje år och våra efterträdare kan säkerligen ej räkna med någon dans på rosor. Det gäller att aldrig tappa skärpan i ansträngningarna, att aldrig slå sig till ro och det gäller också att hålla ihop i den egna kretsen och lyda de lagar som gäller för en sund idrottsfamilj.

Möller, Hans Paulinder, Björn Berggren, Jan-Erik Jonsson; lagledare: Harald Gustafsson.

Segrare, junior-DM: Christer Granlund, Hans Öhman, Björn Johnsson, Lars Swartz, Rolf Rudin, Lars Hägg, Kjell Karlsson, Willy Möller, Bo Carlsson, Håkan Moberg, Peter Lindén.

Fotboll:

Seriesegrare, S:t Erikscupen, grupp 8 A: Alf Gustafsson, Tomas Åström, Ulf Lindgren, Per Kregert, Lennart Rosberg, Göran Nilsson, Tony Mattsson, Bo Pettersson, Thomas Carlsson, Lennart Castelius, Tord Hettman, Rolf Gustafsson.

Seriesegrare, S:t Erikscupen, höstomgången, grupp 7 A: Börje Börjes, Leif Westerberg, Christer Gustafsson, Lars Ljungman, Anders Johansson, Christer Leiderud, Bo Lindberg, Claes Siösteen, Torbjörn Widlund, Stig Karlsson, Per Anders Nilhagen; lagledare: K.-G. Gustafsson.

Bandy:

DM-segrare: Arne Arvidsson, Christer Andersson, Tom Rune, Hans Jansson, Lars Broström, Håkan Persson, Jan Åslund, Lars Arnesson, Leif Eriksson, Walter Klang, Gösta Sandberg, Benny Winthe, Johnnie Eriksson, Ove Holmberg, Karl-Göran Öberg; lagledare: Sven Bergman.

Fäktning:

Lag-DM, florett damer: Gretel Prawitz, Gunilla Tollbom, Christina Wahlberg.

Lag-JDM, florett damer: Gunilla Tollbom, Christina Wahlberg, Gunilla Sparre.

JDM, florett damer: Christina Wahlberg.

Skol-SM, florett damer: Christina Wahlberg.

Lag-JDM, värja herrar: Jan Skogh, Stefan Skogh, Lars Larsson, Bengt Johansson.

Skol-SM, florett: Jan Skogh.

JSM värja: Stefan Skogh.

Varför går vi inte på lina?

Den 31 mars 1963 noterades ett nytt världsrekord. Den franske lindansaren Henri Rechat slog sitt eget världsrekord genom att gå på lina i 250 timmar. Han klev upp på linan den 21 mars och hade då som riktmärke att balansera mer än 174 timmar, vilket var det tidigare rekordet.

Vid meddelandet om denna händelse undrar man givetvis: varför har vi ingen i Djurgården som går på lina och kan ta det här rekordet? Visserligen vill vi inte rekommendera att starta en ny sektion för lindansare, men något exemplar av detta folkslag finns väl alltså kvar i vår förening — eller har det för alltid lindansats färdigt hos oss?

Tennis:

SM, herrdubbel: Ingemar Ingvarsson. Allsvensk serieseger, inomhus: Jan-Erik Lundqvist, Mal Fox, Ingemar Ingvarsson, John-Anders Sjögren.

Brottning:

DM, seniorer, fri stil: flugvikt: Juhannie Haapanen.

Bantamvikt: Kjell Pålsson.

Weltervikt: Kurt Madsen.

Lätt tungvikt: Bengt Fridh.

Tungvikt: Kurt Alariksson.

DM, juniorer, fri stil: bantamvikt: Lars Lundell.

Lätt tungvikt: Kjell Claesson.

Svealandsmästare, grekisk-romersk stil:

Mellanvikt: Bengt Fridh.

Lätt tungvikt: Kurt Alariksson.

Tungvikt: Göte Rönn.

DM, seniorer, grekisk-romersk stil:

Flugvikt: Juhannie Haapanen.

Fjädersvikt: Edvin Vesterby.

Weltervikt: Sture Söderqvist.

Mellanvikt: Bengt Fridh.

Lätt tungvikt: Kurt Alariksson.

JDM, grekisk-romersk stil:

Bantamvikt: Kjell Norling.

Mellanvikt: Stiven Hagblom.

Lätt tungvikt: Kjell Claesson.

JSM, fri stil:

Bantamvikt: Kjell Norling.

JSM, fri stil:

Bantamvikt: Kjell Norling.

JDM, fri stil:

Bantamvikt: Lars Lundell.

Lättvikt: Bo Andersson.

Weltervikt: Lars-Erik Pettersson.

Lätt tungvikt: Stiven Hagblom.

Svealandsmästare, grekisk-romersk stil:

Mellanvikt: Bengt Fridh.

Svealandsmästare, fri stil:

Fjädersvikt: Edvin Vesterby.

Lätt tungvikt: Kurt Alariksson.

LILL-EINAR SÖKER TUFFA BACKHOPPARE

Ischokeygrabbarna kunde blivit mästare...

Naturligtvis måste vi alla erkänna, att Djurgårdens tid som landets ledande förening inom skidsporten är ett passerat stadium. Var är orsakerna härtill? Varför inte låta Djurgårdens största skidkarl genom tiderna, Lill-Ejnar Olsson, ge svar på varför det gått som det gått. In i det sista var Lill-Ejnar med och stöttade våra backhoppare. Han fanns på plats vid stupet i Hammarbybacken hur det än blåste och snöade och hur kylan än trängde genom märg och ben. Han ville föregå med gott exempel inför de ungdomar, som fått allt nästan gratis och som därför inte gärna ansträngde sig i onödan med något funktionsjobb. Lill-Ejnar är djurgårdare in i själen, och trots sina 75 år är han ännu i dag den förste att ge ett handtag. Och alltjämt är han aktiv i skidspåret. En fin reklam för vår förening.

— Jag har väldigt svårt att tro på en renässans för backsporten i Stockholm. Den kommer aldrig att bli som den var i min ungdom. Och varför? Ja, orsakerna är flera och först som sist beror väl tillbakagången på att vi inte har en förstklassig backe i Stockholm så att vi kan konkurrera med de i detta avseende bättre gynnade norrländska och kanske framför allt de utländska hopparna.

Ekonomiskt går det ju inte heller att ordna någon tävling i huvudstaden, när vi måste ta alla deltagarna utifrån. De stora kanonerna från Norrland, från grannländerna, från Sovjet och från de kontinentala länderna är dyra importörer. Har man otur med väder och vind går inte ens en nationell tävling ihop. Jag förstår om arrangörerna finner det tröstlöst. Publikerna har ju så stora fordringar och kommer bara för att se högsta eliten.

Det är nog också svårt att rekrytera till backsporten, eftersom den kräver tuffa gossar, och dessa söker sig nu till lagspelen. Sådana ischokeygrabbar som vi har, t.ex. Lasse Björn, Hasse Mild och Roland Stoltz skulle säkert blivit mycket

Diplom för gagnarikt föreningsarbete:

Ulph Hamilton
Tore Eriksson
Ragnhild Svahn
Vivi-Anne Börjeson
Ingrid Gruvlund

Förtjänstmedalj i brons:

Sixten Öquist
Alf Lundquist
Yngve Carlsson

Förtjänstplakett i brons:

Walter Probst.

Så här ser hon ut, vårt stora trumfkort när det gäller utförsåkning. Kathinka Frisk frångick inte heller i år sin vana att hemföra ett SM-tecken till Djurgården. En vass flicka, som vi kanske närmast får se i den olympiska konkurrensen i Innsbruck nästa år.

goda backhoppare. De har fysisk kraft, mod och skicklighet och framför allt träningsvilja. Om de från sin ungdom gått in för backhopningen — jag menar inte att de nu ska lägga om och lämna ischokeyn — är jag övertygad om att de nått mycket långt.

Lagspelet anser jag vara det förnämsta inom idrotten. Där kommer sammanhållningen och lagandan fram. Det duger inte bara att tänka på sig själv.

Under årens lopp har vi i Djurgården upplevt både segrar och nederlag. Man tog nederlagen hårt, men vi var ju unga och glömde snart motgångarna, när det blev segrar vad tiden led.

På min tid förekom det aldrig att en spelare lämnade Djurgården för att spela för en annan klubb. Det har ju blivit så "modernt" här och var nu för tiden att lukta sig till förmåner på andra håll och byta klubb nästan lika ofta som man byter skjorta, men sådana tongångar fanns inte när jag var med och tävlade. Höll man inte måttet och alltså inte fick plats i A-laget, så lämnade man förstås sin plats åt den som var mer kvalificerad och

gick ned bland reserverna för att där träna ännu hårdare och försöka komma tillbaka. Inte blev man ledsen och stack i väg till närmaste konkurrent för att ge igen... Klubbkärleken och sammanhållningen betydde mycket mer än tillfälliga favörer. Det är också därför alla verkligt goda kamrater i Djurgården betytt så mycket för mig. Jag har minnen från Djurgården av oförglömmeligt slag.

Dagens Djurgården är egentligen enastående. Vi har haft fantastiska framgångar av det slag som man aldrig skulle vågat drömma om. Vi gamla Djurgårdare gläds också oerhört åt den förnämliga utveckling vår förening haft, och därför känner vi oss också stå i stor tacksamhetsskuld till de sektionsstyrelser, som mest bidragit till raden av triumfer. Och alldeles särskilt finner jag anledning pris Överstyrelsen för dess framsynta arbete. Det har säkerligen funnits många svåra avgöranden, när det gällt att lösa våra problem och hålla rätt kurs.

Rodret på vår kära Djurgårdsskuta ligger i goda händer.

Einar Olsson

ASK GARAGE

Bensin & Bilar

KATARINA BANGATA 58 - STOCKHOLM SÖ

TELEFON 44 60 25

TEMPO

**i alla
stadsdelar**

**goda varor
till
låga priser**

För Er som går i semestertankar har Brodins rätta resan

BRODIN TOURING startade sin verksamhet 1934 och har under snart 30 år beskrivit en fantastisk utveckling. Vi är auktoriserad av SRF, Svenska Resebyråföreningen, och STR, Svenska Trafikföretagens Råd. Vårt omfattande bussprogram har kompletterats med flygresor över tre kontinenter, och det finns i dag knappast något turistmål, som ej nås av Brodins över gränserna välkända sällskapsresor. Att vara först till nya resmål har alltid varit — och är — företagets ledstjärna, liksom att ständigt ge det bästa av hotell, reseledning och transportmedel. Allt talar för att Ni i år väljer resa i toppklass till ekonomipris, en resa med Brodin Touring, familjebolaget med traditioner.

STOCKHOLM Sergelgatan 19, 23 57 00
GÖTEBORG Centrumhuset, 11 30 99
MALMÖ Davidshallsgatan 13, 307 75
HÄLSINGBORG Järnvägsgatan 13, 279 85
HÖGANÄS Storgatan 72, 400 11

Brodinresan även hos alla aukt. resebyråer runt om i landet

Fotbollsstyret fick stryk av ÖS men hat-trick av Affe Lundquist

Som motvikt till övningarna vid sammanträdesborden på Stadion har överstyrelsen och fotbollsstyrelsen länge funderat på att syssla med aktiv idrott. Men för att få fart på rörelsen krävs ju att man har något mål att gå in för, att man har en motståndare och att man har leksinnet kvar. Alla dessa detaljer förelåg, när vi kom under fund med att vi kunde möta varandra i bordtennis. Det var fotbollsstyrelsens gubbar, som efter att ha tjuvtränat i ett par tre år och därmed skaffat sig självförtroende, fick klart för sig att en match mot överstyrelsen vore en önskeuppgift. Sagt och gjort. Sent en kväll gjorde vi upp en matchlista och kastade loss i pingis.

Det blev en dramatisk match. Överstyrelsen hade sina "jellon" i Rolf Theblin och Hugo Caneman, medan fotbollens kanoner hette Bo Finnhammar och Berndt Edwinger. Vi andra gällde officiellt för att vara "turister", men vi kunde lika bra hantera spadarna. Nästan lika bra i varje fall. Slutet på visan blev att överstyrelsen hemförde segern med 9—8.

★

Det blev tal om revansch, varvid överstyrelsen krävde att fotbollen skulle mobilisera även "Farsan" Sandberg och Affe Lundquist. Det var speciellt på begäran av Kalle Lilja, som sade sig vilja vara garanterad ett par lätta segrar. Han slog också "Farsan" men mot Affe gick kanttollarna honom emot, och sammanlagt hamnade han långt ned på listan. Theblin var också ute i svårigheter men hävdade sig och även Hugo Caneman skötte sina kort väl. Resultat av det hela: oavgjort och avgörande match i höst.

Efter denna lyckade inledning på matchandet kom en ny utmaning till överstyrelsen från fotbollen. Nu gällde det hockey-hockey, och därmed dukades för tidernas spex på Stadions konstis. Större skrattsuccés har aldrig ägt rum i den sena nattimmen. Bara utrustningen slog alla rekord. Sigge Bergh såg ut som en sjöröware med hjälmen hängande långt ned på axlarna. "Japan" Ahlm var en inte mindre festlig syn och hade dessutom den egenheten att han bara kunde svänga åt ett håll med följd att han då och då dunkade in i planket. Carl-Hjalmar Bodman uppträdde som Gustaf Wasa och mosade allt motstånd som kom i hans väg när han ångade fram med en halv knops fart.

Efter en våldsamt spännande batalj stod resultatet 6—6, varför förlängning måste tillgripas. Då åkte överstyrelsen upp och gjorde vinnande målet.

★

Och naturligtvis skulle fotbollen nu ha revansch och mobiliserade sitt hemliga vapen Affe Lundquist. "Ett präktigt rund-

Hat-trick-mannen Affe.

ningsmärke", så några av oss i ÖS-laget. Innan det blev halvtidspaus hade Affe prickat in tre mål! Han ställde sig vid det mål, som vaktades av Bosse Hedvall (han är som skraddarsydd för ett ishockeymål) och på utsökta framspelningar klippte han till tre gånger. Tre mål som Bosse aldrig hann ens skymta. Ovanpå den kraftprestationen var Affe svimmingsfärdig av trötthet och ställde sig på lut nere vid det egna målet. Detta fick omsider så många påhälsningar av bollen, att matchen slutade ungefär med 10—9. Vem det var som vann, blev aldrig riktigt klarlagt, men en sjuvärdes match hade det varit och massor med blåmärken befanns jämnt fördelade över alla ben.

Hilding Lövdahl var debutant i ÖS-laget och uppträdde med armbågsskydd på knäna. Annars hade de flesta av oss räknat ut var alla prylarna skulle sitta någonstans.

Efteråt bjöd klubbmästaren på smörgås och kaffe. Affes blygt framförda önskemål om en tia i matchpengar avslogs.

Pro

Bland pingisresultaten:

Finnhammar—Theblin (final) 10—7.

Caneman—Sigge Bergh 10—3.

Theblin—Edwinger 10—4.

Carl-Hjalmar—Affe Lundquist 8—10.

Kalle Lilja—Farsan Sandberg (jumbo-final) 10—7.

Boxning och riksdag

Boxningen har åtskilliga fiender, som vill ha totalförbud här i landet. "Smockans vänner" tycks dock inte riskera något sådant inom överskådlig framtid, trots att hr Hamrin i Jönköping finner riskdagens arbetsuppgifter vara så obetydliga, att han varje år kommer körande med sitt förslag om att idrottsanslaget inte skall till någon del ges åt boxningen. För att avslå detta förslag sätter riksdagen till åtskillig tid, som säkerligen kunde behövas till bättre ting. T.ex. till hur ungdomen skall tas om hand. Senast blev det bakslag i riksdagen för hr Hamrin och hans meningsfränder med 217—113.

I samband med den riksdagsdebatten ville hr Ohlin (fp), att idrotten skulle få 3 miljoner mer än hr Lange (s) föreslagit. Även hr Langes bud var en höjning från året innan och han tyckte att det räckte och att hr Ohlins idrottsintresse var för "nymornat". Nu blev det som hr Lange (fotbollspresidenten) ville, men hr Ohlins bud på 3 miljoner extra noteras tacksamt av alla fattiga idrottsklubbar. Är ett "nymornat" intresse inte värt att vara glad åt?

Grattis . . .

Grattis D-j-u-r-g-å-r-n! I söndags var det tyngd över det mesta en blårand företog sig.

Till och med »hatarna» får ge sig för den massiva DIF-kolossen: klubbens elva sektioner firade stora vinnardan!

● Att det lossnat för Tumba-Johan (Sven Johansson) står i alla ishockeyreferat i dag — 8—2-vinst över Västerås.

Men det här kanske ni inte tänkte på:

● DIF säkrade seriesegern i bordtennis och plats i allsvenska slutspelet med 5—5 mot Vingåker. En framgång.

● DIF vann stort i brottning, 11,5—4,5 mot Fagersta. Också en allsvensk framgång.

● DIF säkrade seriesegern i tennis med 3—1 mot Uppsalas studenter. En stor framgång i div. I norra.

● DIF överraskade väldigt med oavgjort (22—22) mot Lunden i div. II-handbollen. Här var blåranderna vitskrudade. En framgång till, men den ordnades först i sista sekunden.

DIF-hatarna får väl trösta sig med att suga på resultaten i bowling och bandy. Serieledningen missades efter förlust mot MP i bowlingettan. Däremot är bandysiffrorna 2—8 mot Katrineholm dålig skadeglädje. Den serien har inte börjat än.

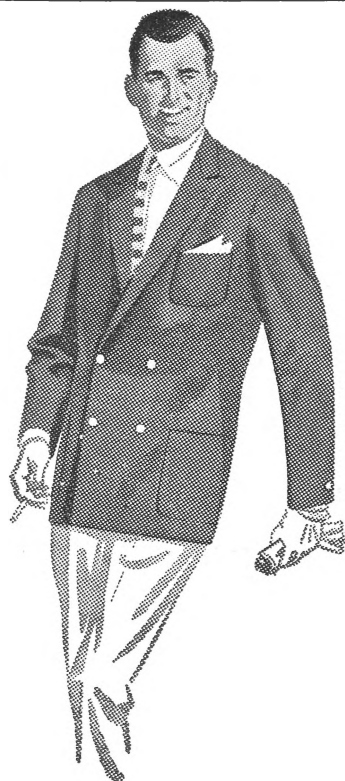
(Expressen 10/12 -62)

**Vid radio
och TV-köp**

vänd Eder med förtroende till

SPORRES

Kungsgatan 12—14 Sergelgatan 11—15
Tel. växel 23 44 20

DANDY

ELEGANSEN för alla DJURGÅRDARE

**SPORTPRISER
GÅVOR OCH
PRESENTER
I ÄDELT URVAL**

Välkommen till

Hovjuvelerare **HALLBERG**

Stockholms-butiker:

Drottninggat 6.	tel. 20 15 85/20 32 96
Drottninggatan 23	20 36 44
Sergelgatan 21	21 30 20
Hornsgatan 56	41 42 73
Farsta torg	64 41 41
Fyrspannvägen 170	89 35 35
Vällingby plan 6	87 10 80

Vi önskar Er välkommen att välja tapeter i våra moderna lokaler. Tapeterna är numera placerade i ett vridbart skärm-system där Ni snabbt kan finna Er önske-tapet bland tusentals mönster.

För dem som önskar vilja på traditionellt sätt finnes specialavdelningar.

C. E. WINGQVIST

Aktiebolag Tapetaffär
GAMLA BROGATAN 19 TEL. 23 30 50

RUDOLPH BJÖRKLUND

Aktiebolag Tapetaffär
MALMTORSGATAN 8 TEL. 23 51 00
STOCKHOLM

Han upphör att vara skolans buse

En lärare skriver:

Som lärare har man direkt praktisk nytta av att syssla med idrott. Jag tänker nu inte bara på nyttan vid gymnstiklektioner, även om den i och för sig inte är liten. Nej, jag syftar på den nytta man har av att få kontakt utanför skolan med ungdomen. Om man tränar ishockey på kvällarna med skollaget eller pojklaget, om man kokar saft åt pojkarna, om man hjälper dem att stoppa deras usla strumpor, om man ser och berömmar deras genomåkning, deras passningar, deras smarta mål, deras säkra backspel — ja, om man då får se skolans buse i ett nytt sammanhang, så upphör han att vara skolans buse för en. När man möter honom i klassrummet nästa morgon, så är det första man tänker inte längre: "Usch, så den där drullen ser ut!" utan "Vilken fin passning du skickade iväg före det tredje målet". Och det blir allt en väldig skillnad i skolarbetet det.

Och jag vill se den skolbuse, som fortsätter att busa under lektioner, sedan läraren hjälpt till att sy fast numret på ishockeytröjan och satt plåster på skrubb-

såret. Tvärt om, han läser läxorna som aldrig förr, han tycker det är förargligt att inte kunna.

Detta är en erfarenhet som gjorts massvis av gånger. Ishockey-exemplet är helt högaktuellt för mig just nu, det är väl därför jag nämnde just det.

När jag tjänstgjorde på annat håll fanns det en sjuåring, som var skolans skräck. Ingen lärare klarade upp den. Den vintern fick vi tag i en bordtennislokal och började spela bordtennis. Varje klass fick sina kvällstimmar tilldelade, bordtennis var populärt och trängseln var stor. Villkoret för att skolbarnen skulle få vara i lokalen var, att någon lärare följde med dem. Intresserade lärare fanns det flera, så den saken var lätt ordnad. Men ingen lärare åtog sig den busiga sjuan. Till sist offrade jag mig och gick dit med dem. Jag gjorde det med stor motvilja, jag avskydde denna oförskämda klass.

Och undret hände, jag blev bekant med dem, så småningom övergick jag från att betrakta dem som fiender till att betrakta dem som goda fiender, till slut blev vi vänner. Jag blev den ende läraren på

hela skolan, som denna klass lydde (detta inte sagt som skryt, det bara blev så). Bara jag viskade blev jag åtlydd. Jag försökte få de andra lärarna att gå dit om kvällarna och spela bordtennis med klassen, men de trodde inte på min metod. Men den **fungerar!**

Det kanske är den nära kontakten med ungdomen, som när det tjugigaste med att arbeta som idrottsledare. Hur det nu är, man hinner inte stelna i sina former, när man ständigt har med ungdom att göra. Man får nya impulser, nya idéer, man får se saker och ting ur nya och överraskande synvinklar. Man hinner aldrig ha långtråkigt för ett ögonblick.

När man kommit i riktigt nära kontakt med ungdomar kan man till och med få den stora glädjen att ta det stora ansvaret att kunna påverka dem i den riktning man vill. Detta är kanske det tjugigaste av allt. Det är värt mycket säljande av dansbiljetter och annat "tråkigt" idrottsledargöra att någon gång få den stora glädjen att kunna inverka på någon ung människas livsstil. Att få vara den, som får motta förtroenden, den som

Sparka
och
Spring
med
Djurgår'n

flyg med

FALLENIUS RESEBYRÅ

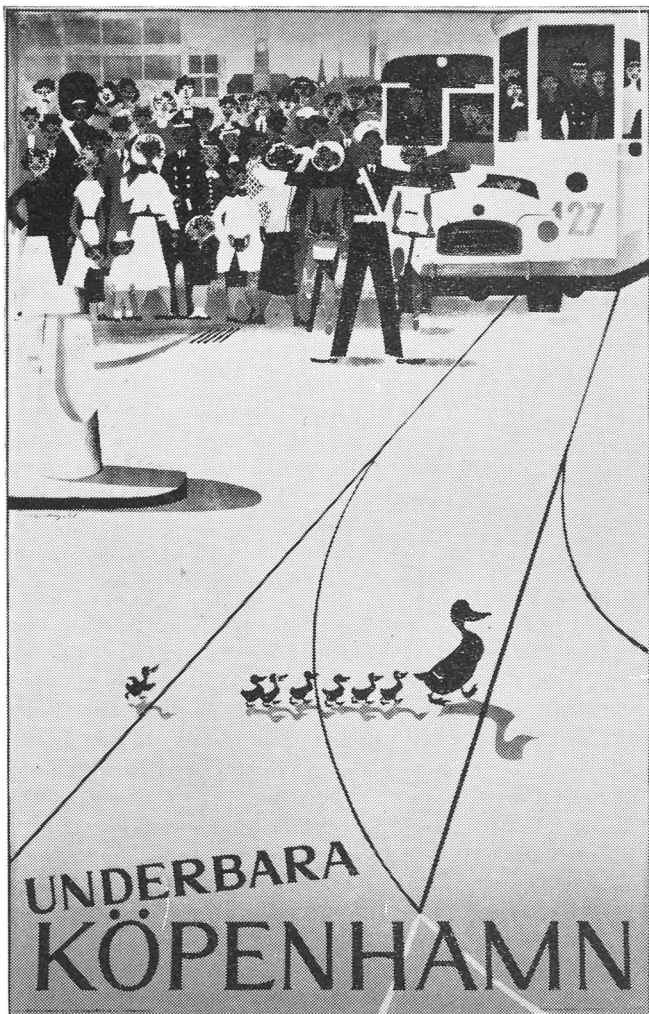
Stockholm
08/23 53 30

Göteborg
031/13 21 40

Malmö
040/774 55

AB
Kasper Höglund

Stockholm - Göteborg

Flyg snabbt bekvämt och billigt till Köpenhamn med pålitliga KLM

KLM med sitt världsomspännande linjenät har regelbunden trafik på 104 städer i 68 olika länder — men KLM kan erbjuda Er strålande fördelar också för kortare flygturer, inte minst på routen **Stockholm—Köpenhamn**, där Ni flyger med underbart bekväma och behagliga jet-powered Lockheed Electra II. Ombord serveras utsökta sandwiches.

Till Köpenhamn flyger Ni från Stockholm vid en utmärkt lämplig tidpunkt — efter kontorstidens slut:

Fr. Stockholm, bussterminalen	kl. 17.00
Fr. Stockholm/Arlanda	kl. 18.10
Till Köpenhamn/Kastrup	kl. 19.25
Till Köpenhamn, bussterminalen	omkr. kl. 20.15

Och Er hemresa följer den här tidtabellen:

Fr. Köpenhamn, bussterminalen	kl. 15.00
Fr. Köpenhamn/Kastrup	kl. 15.50
Till Stockholm/Arlanda	kl. 17.05
Till Stockholm, bussterminalen	omkr. kl. 18.15

Och så här billigt kan Ni resa med KLM:

Ordinarie returpris	för en	för två
Stockholm-Köpenhamn:	person:	pers.:
8-dagars retur:	331:-	662:-
	203:-	305:-*
NI SPAR:	128:-	357:-

*Gäller man och hustru — med 8 dagars retur-rabatt kan Ni alltså göra Köpenhamnsresan billigare tillsammans med Er fru än om Ni reser ensam till ordinarie pris.

*Vill Ni veta mer
om KLM, fråga
Er resebyråman
eller tag kontakt
med oss
direkt.*

KLM HAMNGATAN 3 B, STOCKHOLM C • Tel. 231350

Är han en ropandes röst i öknen?

Som den siste store amatörprofeten har ofta förre landslagscentern från Hälsingborg, Harry Lundahl, betecknats. Numera spelar han inte fotboll utan dribblar på sin skrivmaskin i Handelstidningen i Göteborg, och det är också därifrån han slänger ut sina bannbullor mot det nuvarande amatörsystemet. Han anser det vara ett proffssystem. Harry Lundahl anses väl på sina håll som en ropandes röst i öknen, men väl medveten (?) om detta ändrar han i alla fall inte en tum av sin uppfattning. Han tycker definitivt inte om smussel, pengar under bordet och seknheliga idrottsparar.

Utan att kommentera vilja vi tillåta oss att saxa en bit ur Harrys färskaste produktion för att därmed kanske åstadkomma en och annan tankeställare. Att det tänks på olika sätt beroende på var man sitter i för läger när man tänker är inte så märkvärdigt. Tvärtom är det ganska naturligt.

På tal om nyheten att det skulle bli höjda entrépriser på de allsvenska matcherna, skrev Harry Lundahl att detta med höjningen vid vändkorsen samtidigt som deras tilltänkta underhållare minskar sina prestationsvärden är i dagens kallhamrade elitsfär en händelse som ser ut som en tanke... men också kan bli till en bumerang. Ovanligt många bedömare förespar hur som helst det senare och ovanligt många protesterar — icke utan fog. Ty även om toppsporten, numera, som så många hävdar, är en ren affär så får den påtalade höjningen av biljettpriserna ändå ett starkt sken av utmaning med tanke på att den uppgår till hela 33 % — dvs. vida mer än vad någon annan yrkesgrupp under de senaste sex åren förmått säkra sig.

Den officiella motiveringen — kronans fall — är alltså i huvudsak en skälm och

man vänder sig till för att få hjälp med sina problem.

Det är värt mycket "offer" av tid att någon gång få höra t.ex. vad en flicka sade till mig härom dagen: "Det går så bra att prata med dej. Det är som om du inte skulle vara vuxen. Man tänker inte på att du är vuxen."

Jag satte "offer" inom citationstecken. Jag retar mig alltid på det där, att aktiva idrottsmän och idrottsledare "offer" tid. Känner man det hela som offer, så tycker jag man skall hålla på med något annat, med något som inte känner som ett offer. Ingen människa har väl fått sitt liv för sin egen skull, det kan aldrig vara meningen att man skall använda tiden för sin egen persons skull. Man skall allt göra någon nytta med all tid, som man har fått. Och helst då något, som man tycker är roligt att göra, arbetet blir bättre utfört då.

(Svensk Idrott)

är det desto mer som ju sporten i allmänhet och de stora publikgrenarna i synnerhet nyligen befriades från den 15-procentiga nöjesskatten och steg så pass i välstånd att varje hänvisning till penningvärdets försämring borde ha varit omöjlig för år framöver. Och hur skall under sådana omständigheter serieföreningens rekommendation tolkas: som idel och oförfalskad närighet eller som en ambition att i god tid gardera sig för de aktivas stadigt stigande löner, premier och andra favörer?

Ja, sanningen ligger väl som vanligt nästan mitt emellan och är under alla omständigheter måttligt imponerande. Ty naturligtvis kan inte heller idrotten klara sin verksamhet utan pengar, men det skulle vara intressant att veta hur dessa pengar fördelas: hur mycket som placeras i de spelargager som bara för ett A-lag nu slukar bortåt 100.000 kronor om året och hur mycket som i nåder tilldelas ungdomsverksamheten och de fattiga sektioner som inte bara är idrottens livsnerv utan också huvudmotivet till statliga och kommunala anslag. Hur skall förresten föreningarna bete sig när intäkterna inte längre förslår mer än till stjärndriften: skall de äntligen och frejdigt hissa professionell flagg eller fortsätta att bespotta de fattiga 14 miljonerna i statsunderstöd åt sporten?

"Utvecklingen" går förstas vidare under ständigt nya krav respektive motkrav, och det hela är desto besynnerligare som man inte kan finna att idrotten tjänar någonting på att allt flera pengar stoppas i enskildas fickor och allt färre till det allmänna bästa. Vad som "vinns" är förflackningen, fifflet, omoralen, humbugen och hagalenheten som varje dag utlöser sig i exempel, det en värre än det andra. Det är illa nog när en rörelse, som har sitt första budskap i "en sund själ i en sund kropp" börjar implicera ståndrätter, 10.000-kronorsviten, förlustpremier och hoppjerktrafik och det blir inte mycket bättre när internationell överhöghet anser nödigt att möta buslivet på plan med en "fair-play-månad" eller när våra egna talanger far som skottspolar mellan orterna för att snusa ut var de gulligaste jobben, vå-

Ovilja att svara på brev

När överstyrelsen skriver till sektionerna gör dess sekreterare det i allmänhet så, att han sänder breven till ordföranden, sekreteraren och kassören i resp. sektioner för att vara säkra på att något brev når fram. Han har ingen anledning att tvivla på att breven kommer fram till rätt adress. Men han tvivlar på vissa sektioner, eftersom han inte alltid får begärda svar och upplysningar. Här skall inte prickas någon särskild sektion. De skyldiga känner sig nog skyldiga! Men det är ju meningslöst att försöka hålla kontakt med sektionerna, när dessa inte orkar svara. Räkna med att sekreteraren i överstyrelsen sitter och plitar ned adresser till 3 ledamöter i varje sektionsstyrelse. Det gör 3×18 adresser = 54 adresser. Dessutom går samma brev ut till minst ytterligare 6 föreningsfunktionärer, och lågt räknat handlar det således om 60 utskrifter av bara adresser. Ett ganska omfattande jobb. Han tycker då att var och en, som nås av hans brev, skall kunna svara, ty det innebär ju bara att vederbörande behöver skriva ut en (1) adress. En rätt blygsam begäran. På den punkten får sektionerna alltså rycka upp sig, dvs. de sektioner, som är kroniskt dåliga brevsvare. Det finns anledning tro att samma sektioner är dåliga svarare på brev från klubbar, förbund och motsvarande. Bättre service alltså!

ningarna och förtjänsterna finns. Hur ser egentligen de herrar ut som tar på sig allt detta och var tror dom att det hela skall sluta? Varför låter dom de aktiva vara amatörer till namnet och professionister till gagnet och varför slutar dom inte upp med sitt enfaldiga tal om att detta att träna, tävla, resa, uppleva, njuta och må gott är fruktansvärda hemsökelser som måste rikligen soulageras: alla vet ju ändå att ingen enda av "stackarna" kan tvingas — eller ens behöver tvingas — till en enda match, en enda drömfärd, ett enda lyxhotell, en enda sightseeing eller en enda vrålbankett!

Som sagt va... Troligen medger väl en och annan av oss att det inte är bara galenskaper som Harry Lundahl för till torgs.

Sent omsider beslutar Jonas Persson gå till doktorn för att låta undersöka sig för att hans händer skakar så mycket. Doktorn frågar misstänksamt:

— Dricker Persson mycket sprit.

— Nä då, det mesta skvimpår över.

På tal om ett och annat

Vår doktor

I och med att överstyrelsen för några år sedan förstärktes med docent Sten-Otto Liljedahl gick det ut ett meddelande att denne huvudsakligen skulle svara för medicinska och liknande angelägenheter samt att sektionerna med förtroende kunde vända sig till Sten-Otto i verkligt akuta fall. Detta gällde dock endast tävlingsfall på någorlunda hög nivå. Nu ringde alla sektioner och begärde tid för småskador, ont i magen, huvudvärk, fotskav och utslag på näsan, och i många fall verkade det också som om man uppmanat sina mostrar, halvsyskon och närstående vänner att ta denna chans att gratis få komma till doktorn. Alltså höll Sten-Otto på att bli ihjälringad, och därför måste överstyrelsen enträget uppmana sektionerna att inte annat än i trängande fall och endast när det gällde deras storstjärnor, som omgående behöver komma under behandling och bli undersökta, ta kontakt med vår alltid tjänstvillige läkare och vän Sten-Otto. Han är fullt engagerad för att hålla liv i storspelarna i fotboll och ishockey. I första hand.

NALLE HALLDÉN: Farligt med året runt Rapporter som oroar

Vårt silverlag i VM 1958 hade mycket fina värden att peka på, de bästa som ett svenskt fotbollslag har att uppvisa sedan de medicinska och vetenskapliga metoderna satts in i tränings- och mättningsarbetet. Jämför man dagens spelare med VM-spelarna, tycks speciellt de unga landslagsplantorna vara rena soffliggare. Det låter dystert.

Ett lag byggs visserligen inte upp på bara kondition. Teknik, taktik och vilja är omistliga ingredienser, men bakom det hela måste finnas en grundmurad kondition — om de stora framgångarna skall nås. Idrottens naturbegåvningar från forna tiders tävling räcker inte till i dagens hårda konkurrens.

Själv har jag alltid varit motståndare till elitidrott året runt. En fotbollsspelare i toppklass skall inte hålla samma intensiva takt under vintermånaderna som under vår, sommar och höst. Elitishockey alternativt bandy är inte förenligt med elitfotboll.

Därmed inte sagt att fotbollsspelarna skall köras bort från isbanorna. — Nej, gärna motionsspel som inte kräver stor kraft- och viljeinsats. Den skall finnas kvar och bringas i explosion i fotbollens vårstart.

Vårt nuvarande bekväma och konditionsförstörande vardagsliv innebär att idrottsmännen måste träna hårdare.

I bilar åker man till idrottsplatsen nu för tiden. Förr gick man både till jobb och träning. Ja man t. o. m. sprang för att inte komma för sent.

Men tar ungdomarna igen det förlorade under träningspassen? De ungdomar som har så oerhört mycket att få igen om de »plågar» sig lite extra.

ETT MÅL MÅSTE FINNAS

En idrottsman måste ha ett mål som hägrar, något större än den vardagliga tävlingen eller matchen. Småklubbsspelaren skall ha blickarna mot de stora lagen, allsvenskarna mot guldmedaljerna, mot en plats i landslaget. De som kommit dit skall i sin tur kunna rikta in sig på en olympiad, på ett VM.

Det har klankats över att vi skall delta i OS 1964. Klanket har inget berättigande tycker jag.

Men de senaste dagarnas oroväckande rapporter om mindre goda testresultat stämmer en sannerligen inte i dur. Talas det för mycket om pengar och spelarkontrakt — glömmer man helt träningen?

(Förrer UK-basen Nalle Halldén i DN)

Det här var en verkligt trevlig landskamp! De som talat om att Sverige är slut som rangnation i fotboll, får börja tänka om. Detta landslag var av hög klass, även internationellt sett, och jag kan omöjligt tycka, att danskarna gått ifatt oss. De har knappast närmat sig alls. Så mycket är säkert, att svensk fotboll inte kan nöja sig med nordiskt utbyte utan måste uppehålla vidsträckt internationella förbindelser, om utvecklingen skall gå åt rätt håll.

De elva spelare, som fick dra på sig landslagströjan den här gången, visade att de verkligen satte värde på utmärkelsen. De kände vad det innebar och tackade med en match som visade, att de verkligen ville få något utträttat. När så inte är fallet utan vi spelar med ett lands-

lag av liknöjda spelare, då kan inte resultatet bli annat än underhålligt.

Grattis Nyman!

Jag skall erkänna, att jag var skeptiskt inställd mot experimentet med en center som ytter. Men Leif Eriksson lyckades och Lennart Nyman lyckades. Grattis!

Leif E. visade ett nytt prov på att fotboll inte bara är ett spel för benen utan att huvudet också har en viktig uppgift att fylla. Det här experimentet var det mest lyckade jag sett ifråga om en centers omplacering till ytter.

Särskilt roligt var att de två ungdomarna Leif E. och Örjan Persson klarade sig så bra. Nu kan man ju säga att det inte är svårt att göra succé i medvind, men båda pojkarerna är av den kalibern att de hör hemma i landslaget, och man hoppas, att de får förlängt förtroende.

På tal om landslagskaptenen Bajdoff Johanssons prat om proffs:

Tore Brodd, van att gestikulera nu, slår ifrån sig med båda händerna:

— Klubbarna har inte råd. Tänk vad pengar det handlar om. Jag har svårt att förstå det här eviga snacket om proffsfotboll jämt. Vi har inga bilfabrikanter och andra direktörer som vill lägga ner pengar på fotbollen som i Italien och England.

Och för resten, klubbarnas affärer i de länderna är heller inte så lysande. Nog finns det exempel på bankrutta klubbar alltid.

Däremot skulle jag inte bli förvånad om det blev kontraktssotboll här, men spelarna behöver ju inte få mer pengar för det.

Att lösa problemet med kontraktssotboll är förstas inte så lätt. Det kan uppstå bråk då också — lika väl som nu vid övergångarna. Att säga upp sig kan många gånger vara rätt svårt. Som när klubbarna har stora fordringar på spelaren.

Jag tror inte pengar betyder så mycket när det gäller att få bättre standard på spelet. Det beror mest på individerna själva. (Expressen)

MEDLEMSAVGIFTER

för Djurgårdens Idrottsförening utgör för medlem under 18 år kr 5:—, för medlem över 18 år kr 20:—. Ständig avgift för medlem som tillhört DIF i minst 10 år är kr 150:—. Ständig avgift för nytillträdande medlem kr 300:—.

Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22

Hittat och plockat i vår historiebok

103 kilo hufvudredaktör

I maj 1909 kom 1:a årgången ut av Djurgårdens Idrotts-Förenings Medlemsblad med J. C. N. af Klercker som redaktör och ansvarig utgivare. »Några skönlitterära saker kan redaktionen ej utlofva men mycket möjligt är att skämtsamma anekdoter från föreningslivet komma att inflyta» meddelade redaktören.

Redan i nr 4 vädjade redaktören om bidrag från föreningsmedlemmarna: Visserligen innehar hufvudredaktören tillräckligt vikt med skrifklåda (netto 103 kg) för att ännu några år kunna fylla tidningens spalter men tidningen blir naturligtvis mera innehållsrik och intressant om så många som möjligt bidraga.»

I samma nummer meddelades att Algot Nilsson tog emot anmälningar till DIF:s lawntennistävlingar.

Bland dem som avlade prov för idrottsmärket märktes samma år B. Norden-skjöld med 43,48 i diskus (sammanlagt), 1,37 i höjdhopp och 12,3 på 100 meter samt Calle Wilhelmsson med 1,36 i höjd och 200 meter i simning (utan tid).

Före sin tid?

Jag sitter och bläddrar i »Djurgårdaren» av årgång 1958—59, där vår fotbollsordförande Sigge Bergh inför den nya säsongen gör några funderingar om inte Djurgården borde gå över till »att spela brasilianskt med två centerhalvor och med backarna liggande utanför samt med en forwardkedja på bara 4 man». Det är vad som nu 5 år senare blivit högsta mode under formeln 4—2—4.

Det skulle bli rörlighet över hela linjen, trodde Sigge, som samtidigt befarade att »jag får väl bara drömma om dessa möjligheter...»

Nu har Sigge Bergh med egna ögon fått se idéerna genomförda.

När »Tranan» kom till

Djurgården fick egen idrottsplats år 1911, då Traneberg invigdes av dåvarande Kronprins Gustaf Adolf den 1 oktober inför 1.659 åskådare. DIF hyrde området på 25 år av Stockholms stad, som lånade oss

12.000 för planeringen. Total anläggningskostnad 35.000 kr.

Det var då det.

Bland invigningsnumren förekom fotboll mellan Djurgården och AIK. Det blev 3—1 till Djurgården.

Den 11/1 1926 fastställdes medlemsantalet vid årsskiftet till 847 st.

*

Den 2/4 1926 beviljades fotbollssektionens anhållan att få inköpa 1 dussin tröjor och 1 dussin par strumpor.

*

Den 29/4 1926 godkändes fotbollssektionens åtgärd att anställa hr Fritz Larsen som materialförvaltare mot en ersättning af Kr. 2: 50 pr dag.

*

Den 6/5 1926 uppdrags åt ledaren för A-laget i fotboll att själv afgöra, när han ansåge massage för spelarna af behovet påkallad.

*

Den 30/9 1927 beslöts att i regel hålla kommande ÖS-sammanträden å måndagar.

*

Den 17/10 1927 beslöts enhälligt av mötet om föreningens utträde ur Svenska Simförbundet.

*

Bland ständiga medlemmar: Edwin Sundberg och Curt Widgren (1926), Ragnar Rosberg och Fred Skoglund (1932).

*

Med anledning av i pressen synliga meddelanden, enligt vilka boxningstränaren K. J. förklarar sig stå i beredskap att utträda ur DIF och tillsammans med de aktiva boxarna bilda en konkurrentklubb, beslöts enhälligt att från och med dags dato utsluta J. ur föreningen. (Protokoll 19/1 1928)

*

Litet diplom tilldelades vid årsmötet 1932 Hilding Lövdahl för DM i mellanvikt i brottning.

*

Kung Gustaf Adolf är visserligen — enligt trovärdiga uppgifter från Solna — medlem i AIK, men han har också Djurgårdens klubbmärke hemma i sin våning. Det fick han inneslutet i en hedersgåva

från de större fotbollsklubbarna på sin 50-årsdag den 11/11 1932.

*

För 30 år sedan...

Vid svenska Bandyförbundets årsmöte 1933 hette Djurgårdens representant Rudolf Kock.

*

Den 1/1 1934 redovisades i DIF 673 medlemmar.

*

Sorgligt ringa intresse för ett allmänt sammanträde i DIF konstateras i ÖS-protokollet av den 20/2 1934 »Auditoriet bestod av endast 21 medlemmar (+sekretärens hund), vilken siffra torde beteckna bottenrekord inom en förening av Djurgårdens omfattning», står det att läsa i protokollet. Om hunden var betalande medlem finns ingen uppgift om.

*

Frågan om att återuppta ishockeyn föll vid sammanträde den 15/10 1934: »Intresset för ishockeysektionens bestånd visade sig alltför krent (endast ett par ishockeyutövare närvaro), varför beslöts att ej utrusta något lag till stundande vinter. Till de närvarande spelarna Erik Lindgren och Alvar Sköld uttalade ordföranden föreningens tack för mångårigt arbete.»

*

Ur protokoll av den 21/2 1935

»På egenhändiga ansökningar invoterades följande nya medlemmar: nr 6264 Sigvard Bergh, 6268 Hugo Caneman.»

*

Den 1 oktober 1935 tog Stockholms stad tillbaka från DIF Tranebergs idrottsplats. Då upphörde kontraktet från 12/7 1911. Vi begärde att få 10.000 kr. i »skadestånd» och fick 5.000:—.

PS.

Mästare i fotboll

När det gått som mest på tok för vårt fotbollslag i Tips-totocupen, inströmmar i pressläggningsögonblicket en kurir med goda nyheter. I 1961 års DM (som äntligen kommit till avgörande) vann Djurgården i finalen över Stockholmskamraterna med hela 5—1. I semifinalen i DM för 1962 (det går sakta i DM-spelet...) har Djurgården just lagt AIK till vila. Det skedde efter förlängning och Djurgården vann med 4—2. Det tar sig. Finalen skall spelas mot Tellus. Kanske ännu en DM-titel för de våra

Djurgårdens Idrottsförenings styrelse 1963

Ordförande: Hugo Caneman
Vice ordförande: Carl Hjalmar Bodmar
Sekreterare: Karl Liliequist
Kassör: Bo Hedvall

Ledamöter: Åke Erixon
Hilding Lövdahl
Rolf Theblin
Suppleanter: Einar Axelsson †
Gunnar Dahlfors

Djurgårdens Idrottsförenings styrelser

Hedersordförande: Bertil Nordenskjöld, Banérgatan 45, tel. 62 40 73.

Djurgårdens IF:s adress: Klocktornet, Stadion, Stockholm Ö. - Telefon 21 15 83 - Postgiro: 569 16

Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22 - Stadion, styrelsens rum, tel. 21 15 83

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:

Hugo Caneman, Villavägen 14, Stocksund, tel. bost. 85 43 29, arb. 24 60 60.

Vice ordförande:

Carl-Hjalmar Bodman, Skaldevägen 15, Bromma, tel. bost. 26 78 27, arb. 61 93 26.

Sekreterare:

Karl Liliequist, Skaldevägen 17, Bromma, tel. bost. 25 36 99, arb. 22 40 00.

Kassör:

Bo Hedvall, Scheelegatan 10, Sthlm K, tel. bost. 51 27 53 (63 09 30).

Ledamöter:

Åke Erixon, Gamla Landsvägen 3, Danderyd, tel. bost. 55 01 43, arb. 55 27 50.

Hilding Lövdahl, Tegelluddsvägen 30, Sthlm Ö, tel. bost. 62 97 04, arb. 67 98 00.

Rolf Theblin, Poppelvägen 20, Bromma, tel. bost. 80 09 35, arb. 22 35 80.

Suppleanter:

Einar Axelsson †.

Gunnar Dahlfors, Råstensgatan 6, Sundbyberg, tel. bost. 28 74 13, arb. 30 87 37.

SEKTIONSSTYRELSE:

FOTBOLL:

Ordf.: Sigge Bergh, Körbärsvägen 8, tel. 32 69 88 (61 73 72).

Skr.: Gunnar Lundqvist, Skulptörvägen 17, Johanneshov, tel. 48 84 77 (22 35 80).

Kassör: Bernt Edvinger, Spiralbacken 16, Vällingby, tel. 38 50 72 (50 18 64).

Birger Sandberg, Astrakangatan 65, Vällingby, tel. 38 55 88 (22 45 00).

Åke Olsson, Frihetsvägen 5, Jakobsberg, tel. 0758/316 80 (0758/302 40).

Bertil Ahlm, Rådjurstigen 38, Solna 7, tel. 85 51 86 (22 50 80).

Bo Finnhammar, Envägen 4, Upplands-Väsby, tel. 0760/323 29 (23 57 10).

Alf Lundquist, Karlavägen 83, tel. 63 40 33 (63 49 68).

Lagledare: Ola Edlund, Rosengatan 12 B, Sundbyberg, tel. 29 65 70.

Tränare: Walter Probst, Kammakaregatan 29, 1 tr., tel. 21 48 18.

Ivar Hörberg, Lundagårdsvägen 45, Spånga, tel. 36 09 57 (37 89 74).

Harald Gustafsson, Lidköpingsvägen 48, Johanneshov, tel. 49 64 81 (22 65 00/1665).

George Johansson, Ejdervägen 52, Farsta 2, tel. 93 23 01 (30 96 86).

Stadionlokalen, telefon: 20 25 77.

Postgiro: 35 37 30.

BANDY:

Ordf.: Curt Söderberg, Höganäsväg. 10, Lidingö, tel. 65 42 99 (22 20 00).

Skr.: Bengt Edblad, Essingebrogat. 27, Stockholm K, tel. 52 88 10 (44 95 40).

Kassör: Lennart Schleenvoigt, Ollonvägen 1, Danderyd, tel. 55 01 20 (55 27 50).

Åke Karlsson, Kadettvägen 25—27, Rosersberg, tel. 0760/353 25 (0760/351 83).

Ingmar Lundkvist, Fredhällsg. 5, Fredhäll, tel. 53 13 79.

Lagledare: Sven Bergman, Brålundens 56, Nockeby, tel. 25 73 20.

Postgiro: 35 92 49.

ISHOCKEY:

Ordf.: Arne Grunander, Aprikosgat. 14, Vällingby, tel. 38 86 12 (22 45 00).

Skr.: Lars Nordvall, Klubbvägen 5, Danderyd 1, tel. 55 48 55 (10 09 96).

Kassör: Lars Lindgren, Rökubsgatan 6, Stockholm NO, tel. 61 95 53 (34 96 10).

Ledamot, tränare: Yngve Carlsson, Vänskapsvägen 53, Stockholm K, tel. 50 65 12 (22 15 00).

Lagledare: John Candelius, Kampe-mentsgatan 14, Stockholm NO, tel. 61 79 75 (44 01 80).

Juniorledare: Filip Karlsson, Brantingsgatan 23, Stockholm NO, tel. 62 68 34.

Postgiro: 65 05 84.

BORDTENNIS:

Ordf.: Karl Fagerstedt, Tomtebogatan 12, I ög, Stockholm Va, tel. 31 19 98.

Skr.: Marianne Lilja, Kolbäcksgård 32, Johanneshov, tel. 39 31 78 (44 94 80).

Kassör: Hans Björkman, Drevkarlstigen 3, Sollentuna, tel. 35 18 44 (0760/111 70).

Postgiro: 50 93 21.

BOWLING:

Ordf.: Eric Jansson, Genvägen 10, Danderyd, tel. 55 16 68 (22 40 40/226).

Skr.: Carl G. Berggren, Andersvägen 3, Solna 3, tel. 27 84 38 (22 40 40/425).

Kassör: Karl-Erik Axin, Farkostvägen 14, Lidingö, tel. 65 93 56.

Postgiro: 60 95 31.

BOXNING:

Ordf.: Gösta Gimme, Skulptörvägen 9, 3 tr., Johanneshov, tel. 59 95 32 (45 26 20).

Skr.: Kurt Hammargren, Surbrunnsgatan 40, 3 tr., Stockholm Va, tel. 30 14 44 (23 23 10).

Kassör: Thore Starck, Hägerstensv. 125, Hägersten, tel. 19 17 47 (45 34 67).

Lokalen, Pontonjärgat. 33, tel. 54 45 85.

Postgiro: 45 35 19.

BROTNING:

Ordf.: Lennart Öberg, Slätbäcksvägen 22, Johanneshov, tel. 49 95 56 (43 59 63).

Skr.: Bertil Anér, Hagavägen 16, Solna 3, tel. 27 95 44 (82 40 00).

Kassör: Axel Brun, Ljungvägen 14, Sol-lentuna, tel. 35 50 71.

Lokalen, Döbelnsgatan 97, tel. 30 87 47.

Postgiro: 19 47 24.

CURLING:

Ordf.: Rolf Lagerbäck, Sturegatan 11, Saltsjö-Duvnäs, tel. 16 30 66 (10 01 44).

Skr.: Hans Strömdahl, Skeppargat. 4, Stockholm Ö, tel. 62 71 25 (21 30 31).

Kassör: Åke Eriksson, Duvnäsavägen 48, Saltsjö-Duvnäs, tel. 16 28 22 (19 03 25).

CYKEL:

Ordf.: Karl-Gustav Lindkvist, Gillerbacken 45, Bandhagen, tel. 47 30 39 (53 02 53).

Skr.: Per Gunnar Ericsson, Törnbacken 13, Solna, tel. 85 27 99 (35 59 00).

Kassör: Lars Åke Thorslund, Virebergsväg. 9, 10 tr., Solna, tel. 52 38 51 (30 58 27).

Postgiro: 555 87.

FRI IDROTT:

Alla ärenden handlägges av överstyrelsen.

FÄKTNING:

Ordf.: Gunnar Skogh, Stackvägen 20 B, Sollentuna, tel. 35 61 37.

Skr.: Arne Tollbom, Kungsholms Hamnplan 2, tel. 51 98 05.

Kassör: Elin Eckerbom, Ångermannagatan 84, Vällingby, tel. 87 43 09.

Instruktör: Bela Rerrich (adj.).

Postgiro: 60 43 60.

HANDBOLL:

Ordf.: Frans Gustavson, Forsskålg. 13, Johanneshov, tel. 49 81 78 (40 93 78).

Sekr.: Ulf Hederberg, Gökholmsbacken 21, Bandhagen, tel. 86 79 97 (22 15 60).

Kassör: Kaj Boman, Östervägen 12, Solna, tel. (21 40 75).

Lagledare: Gillis Florsjö, tel. 40 41 14 (22 69 00).

Tränare: Sven Holmgren, tel. 45 26 95.

Postgiro: 60 03 41.

KONSTÅKNING:

Ordf.: Olle Back, Skogsbacken 24, Sundbyberg, tel. 28 24 67.

Sekr.: Siv Aronsson, Törnbacken 6 nb, Solna 8, tel. 85 24 92.

Kassör: Else-Marie Carlsson, Olshamarsgatan 7, Bandhagen, tel. 86 68 65.

Postgiro: 60 97 05.

ORIENTERING:

Ordf.: Sven Jansson, Ämmebergsgat. 19, 1 tr., Bandhagen, tel. 99 32 54.

Sekr.: Stig Hammar, Odengatan 90, Stockholm Va, tel. 32 90 68 (23 82 00).

Kassör: Curt Berggrén, Torggatan 8, Stockholm, tel. 51 60 80 (24 15 00).

Postgiro: 35 76 37.

SKIDOR:

Ordf.: Björn Lindgren, Nynäsvägen 375, Enskede, tel. 48 79 00 (22 77 00).

Sekr.: Gustav Holmberg, Ernst Ahlgrens väg 4, Sthlm K., tel. 33 99 46 (51 12 59).

Kassör: Bertil Svedberg, Parkgatan 6, 2 tr. ög., tel. 50 85 90 (29 03 35).

Längdlopn.: Bertil Herrlin, Lyckselevvägen 140, Vällingby, tel. 38 29 30.

Postgiro: 60 64 70.

SLALOM:

Ordf.: Erland Almkvist, Banérgatan 51, Stockholm Ö, tel. 61 96 07 (22 27 00).

Sekr.: Lars Eric Pettersson, Smörbrödsvägen 17, Farsta, tel. 93 28 54 (24 30 80).

Kassör: Erik Rönning, Blanchegat. 14, Stockholm No, tel. 61 34 48 (10 96 09).

Postgiro: 19 32 64.

TENNIS:

Alla ärenden handlägges av överstyrelsen.

Postgiro: 51 16 99.

DAMSEKTIONEN:

Ordf.: Aina Ekvall, Blåsutvägen 19, Enskede, tel. 48 78 73.

Sekr.: Ingrid Gruvlund, Östervägen 8 B, Kungsängen, tel. 0758/522 81 (23 80 00/166).

Kassör: Gunvor Orest, Veckovägen 67, Jakobsberg, tel. 0758/319 58 (22 91 60/177).

Postgiro: 50 22 11.

★

REVISORER:

Erik Extergren, Tavastgatan 17, tel. 40 79 15 (22 92 00).

Arne Malmgren, Medlemsvägen 46, Johanneshov, tel. 49 95 06 (54 05 00).

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, Johanneshov, tel. 49 16 64.

★

SÄLLSKAPET GAMLA DJURGÅRDARE:

Ordf.: Bertil Nordenskjöld, Banérg. 45, Stockholm NO, tel. 62 40 73.

Sekr.: Torsten Svennberg, Skulptörv. 32, Johanneshov, tel. 48 36 02 (16 27 00).

Kassör: Ingvar Norén, Mössebergsv. 28, Bromma, tel. 25 71 22 (22 19 20).

Postgiro: 19 78 95.

★

SUPPORTERKLUBBEN:

Supporterklubbens adress: Stadshusvägen 6, Stockholm K, tel. 50 17 40.

Ordf.: Gustaf Kvint, Skaldevägen 53, Bromma, tel. 26 53 76.

Sekr.: Åke Magnusson, Karlsborgsvägen 19, Johanneshov, tel. 48 83 12 (23 78 70).

Postgiro: 35 21 20.

★

Stadionlokalen: Arvid Kjällström, Wennströmsvägen 6, Sthlm NO, tel. 60 39 26 (22 65 00/2648).

KONTAKTMÄN

Överstyrelsens kontaktmän för de olika sektionerna under 1963:

För samtliga sektioner: Ordföranden Hugo Caneman;

bandy: Åke Erixon och Karl Liliequist

bordtennis: Rolf Theblin

bowling: Åke Erixon

boxning: Hilding Lövdahl

brottning: Hilding Lövdahl

curling: Rolf Theblin

cykel: Carl-Hjalmar Bodman

damiddrott: Einar Axelsson

fotboll: Karl Liliequist och Bo Hedvall

friidrott Einar Axelsson

fäktning Carl-Hjalmar Bodman

handboll: Gunnar Dahlfors

ishockey: Karl Liliequist och Carl-Hjalmar Bodman

konståkning: Hilding Lövdahl

orientering: Bo Hedvall

skidor, backe: Einar Axelsson

skidor, slalom: Einar Axelsson

tennis: Carl-Hjalmar Bodman

Att handhava lägenhets- och hyresfrågor: Rolf Theblin.

Klubblokalen på Stadion, klubbmästare: Åke Erixon.

Fritidsgrupperna: Hilding Lövdahl och Bertil Anér.

Medlemsregistret: Gillis Bengtsson, Bertil Anér.

Klubbmärken, plaketter etc.: Gunnar Dahlfors.

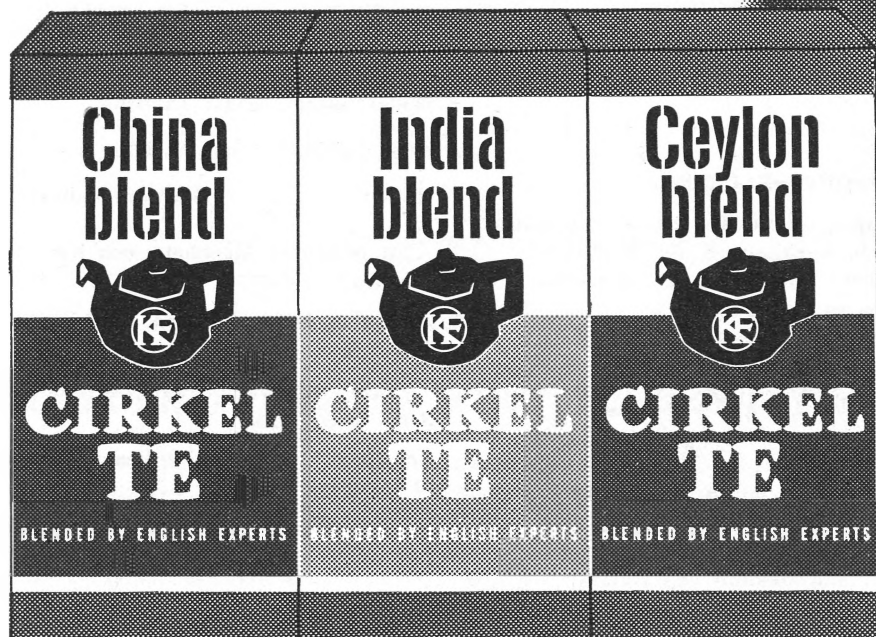
BETALD ANNONSPLOTS

Alla goda ting är **CIRKELTE**

Vilken smak Ni än har, finns ett CIRKELTE som passar precis. Smaka och välj *Er* favorit bland dessa tre: CHINA, INDIA och CEYLON BLEND. CHINA — blomte med jasmindoft och utsökt CEYLON BLEND — te av Darjeelingtyp med härligt frisk, aromatisk smak.

Använd ETT-TU-TE-filter i tekannan, håll sjudande vatten över tebladen och låt dra i 3—5 minuter. Så får Ni ett underbart gott doftande te helt fritt från teblad.

Nu finns CIRKELTE också i bekväma portionsförpackningar med praktisk avrivningstejp.

finns endast i
konsum

☆☆ KRING DJURGÅRDENS MEDALJER OCH MÄRKEN ☆☆

Djurgårdens Idrottsförenings utmärkelsestecken äro av två slag: förtjänsttecken och tävlingsutmärkelser.

Föreningens förtjänsttecken:

- Hedersmärke (förtjänstmärke)
- Stor guldmedalj
- Stor silvermedalj
- Stor bronsmedalj
- Stort diplom
- Förtjänstplakett i guld, silver och brons

Föreningens tävlingsutmärkelser:

- Stor silvermedalj i blågult band eller ljus- och mörkblått band
- Stor bronsmedalj i blågult band eller ljus- och mörkblått band
- Liten silvermedalj i ljus- och mörkblått band
- Liten bronsmedalj i ljus- och mörkblått band
- Mästerskapsplakett i brons utan band i etui
- Stort diplom
- Litet diplom

Vår medalj

Vårt klubbmärke

Djurgårdens klubbmärke är mycket eftertraktat, vilket visas inte minst av att företagsamma "fabrikörer" satt i gång tillverkning av detsamma för att sälja det som vilken handelsvara som helst. Vi vill varna för sådana tilltag. Vårt klubbmärke är sedan några år tillbaka inregistrerat hos Kungl. Patentverket och därmed skyddat. Det innebär, att all dylik privat tillverkning och försäljning är olaglig. Endast Djurgårdens egna medlemmar har rätt att erhålla vårt klubbmärke, och tillverkningen av detsamma har föreningen placerat hos erkända företag i branschen. Någon försäljning från dessa äger givetvis ej rum utan alla märken passerar över föreningen, där Gunnar Dahlfors är ansvarig för ruljansen.

Klubbmärket finns i två utföranden, ett i miniatyr, vilket blivit det populäraste, och ett i en större storlek, som är det ursprungliga märket och vilket bäres framför allt av de äldre i vår förening. Dessa har dessutom ett ännu större märke från seklets yngre dar att pryda upp sig med, men dessa kromosonmärken finns ej längre i marknaden.

Djurgårdens förtjänstmedaljer, som givetvis ej kan köpas ens av föreningens egna medlemmar utan är en belöningspeng, har Christian Erikssons "Bågspännaren" som motiv på framsidan.

Sport ★ Cykel Fiske

allt under samma tak
hos

INGVAR ERICSSON

Torsgatan 48
Telefon 32 43 31 och 32 68 98

Vi utföra alla slag av trycksaker,

 från reklamkort

till tidskrifter och böcker

TRYCKERI BALDER AB

ULVSUNDAVÄGEN 168 • BROMMA
TELEFON VÄXEL 25 26 90

Vad Djurgårdaren av år 1963 bjuder på:

	sid.		sid.
Ordföranden har ordet	3	Intervju med Stoltz	43
Allsvensk fotboll över 40 dar	4	Som de gamla sjunger	45
Vi har 293 SM	5	Långsammaste VM-backen	46
Stay för trogen tjänst	5	Tre DIF:are i världslaget	46
Redaktionellt	6	Handbollen skall upp	47
Klocka efter 300 matcher	6	Societetsnytt	47
Lill-Stöveln intime	7	En helt vanlig dag	48
Våra ordföranden sedan 1891	9	Kring dem som styrt	49
Nötter att knäcka	10	Djurgårdare i landslagen	51
Uppåt i utförsåkning	13	Bowlare på prisplats	52
Våra fyra stora boxare	15	Utmärkelser 1962—63	52
Tre fotbollsfinaler	18	Mästare i fäktning	53
Vi talar med Allison	19	Det kommer något efteråt	55
Brottarna bästa fritidare	21	Utan pingis-guld	57
Vi omsätter pengar	21	Konståkningskapitel	58
Skönhetsrådet får svar	22	Kring våra stadgar	58
Ur historieboken	23	X:et gör en kommentar	61
På födelsedagskalas	25	Tre musketörer	63
Låt riksdagen betala	27	Damsektionens sida	64
Lill-Einar vår störste	28	Bandyns allsvenska ödessaga	65
Prins Wilhelm 7:a	29	Så försvann åter ett år	67
Saxat och klippt	29	Guld till Arne och Kathinka	74
Fotbollsplaner på Mars	31	Lill-Einar Olsson i intervju	75
Brottarnas säsong	32	Fotbollsstyret fick stryk av ÖS	77
Cykel och Vasaloppet	33	En lärare skriver	79
Hej, får jag din autograf	34	Harry Lundahl "klippt"	81
Hurra för ishockeyn	36	På tal om ett och annat	82
Mest vattvälling i början	37	Ur vår historiebok	83
Inför 40:e SM-spelet	40	Våra styrelser	84
		Djurgårdens medaljer och märken	87

PÅ OMSLAGETS SISTA SIDA

En glad baksida skall vi naturligtvis ha på den här tidningen, och då passar det bra att mana fram bilden av Leif Eriksson, som här signalerar ett mål för Djurgården på Råsundas fotbollsplan. Måtte han få flera tillfällen att på detta sätt slå ut stora famnen och ropa ut sin glädje!

EN STARK KOMBINATION

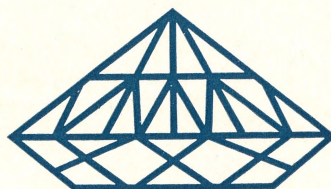
Hur ska kedjan se ut? UK:s uppgift inför en landskamp är nästan lika krävande som själva matchen — det gäller att ge laget den mest genomtänkta sammansättningen! Fantasi, kombinationsförmåga och snabb uppfattning hos elva individer skall länkas samman till ett effektivt, samspelt lag.

Den moderna affärsbankens verksamhet är ett komplicerat spel, där de olika avdelningarnas specialister måste hjälpa varandra, så att de tillsammans bildar ett effektivt, samspelt lag. Variationsmöjligheterna är många — Göteborgs Bank hjälper Er att finna den kombination av tjänster som leder till Ert ekonomiska mål.

GÖTEBORGS BANK

Mångsidighet och variationsrikedom kan illustreras på flera sätt. Göteborgs Bank har valt den fullslipade diamanten som symbol för sin rikt fasetterade verksamhet.

REDAKTÖR: KARL LILIEQUIST

I redaktionen: Hugo Caneman och Carl-Hjalmar Bodman

Annonser: Rolf Theblin och Åke Erixon

Pris kr 3:--

